

บทที่ 5

กฎหมายต้นแบบเพื่อการคุ้มครองสิทธิคนพิการ

หลักความเสมอภาคถือว่าเป็นหลักพื้นฐานของศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ ซึ่งมนุษย์ย่อมได้รับการรับรองและคุ้มครองจากกฎหมายอย่างเท่าเทียมกันในฐานะที่เป็นมนุษย์โดยมีต้องคำนึงถึงคุณสมบัติอื่นๆ อาทิเชื้อชาติ ศาสนา ภาษา ถิ่นกำเนิด หรือความพิการเป็นต้น สิทธิในศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์นั้น ถือได้ว่าเป็นสิทธิมูลบท หรือสิทธิแม่บท (Mother Rights) ให้แก่สิทธิที่ตามมาจกสิทธิในศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์อีกชั้นหนึ่ง ที่เรียกว่า “สิทธิมนุษยชน”(Human Rights) หรือเรียกได้ว่าเป็น “สิทธิขั้นพื้นฐาน”(Fundamental Rights) อันได้แก่ สิทธิในชีวิตและร่างกาย กับสิทธิในความเสมอภาค อันเป็นที่มาของสิทธิเสรีภาพทั้งปวง หลักแห่งความเสมอภาคเป็นหลักเกณฑ์ที่ต้องปฏิบัติแก่บุคคลทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน แต่โดยการใช้หลักความเสมอภาคที่มีความหลากหลายในการปฏิบัติเนื่องจากสาระสำคัญของข้อเท็จจริงที่แตกต่างกันไป ดังนั้นการปฏิบัติแก่บุคคลตามหลักความเสมอภาคย่อมแตกต่างกันไป ทั้งนี้ย่อมต้องเป็นความแตกต่างที่ยอมรับได้ทั้งในเรื่องของผลประโยชน์มหาชนหรือประโยชน์สาธารณะหรือการเลือกปฏิบัติที่เป็นธรรมมุ่งลดความเหลื่อมล้ำที่ดำรงอยู่ เห็นได้อย่างชัดเจนและไม่เป็นธรรม เช่น ความพิการ เป็นต้น

คนพิการมีศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ มีสิทธิ เสรีภาพ และความเสมอภาคของบุคคลซึ่งเป็นสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐานในความเป็นมนุษย์เฉกเช่นเดียวกับมนุษย์โดยทั่วไป ซึ่งประกอบไปด้วยสิทธิตามธรรมชาติและสิทธิที่มีกฎหมายรับรองและคุ้มครอง เพียงแต่ว่าโดยลักษณะของความพิการ ทำให้กิจกรรมหรือการกระทำบางอย่างของคนพิการถูกจำกัดโดยสภาพของร่างกาย แต่ความเป็นมนุษย์ก็ยังคงมีเช่นเดียวกับคนธรรมดา เพราะฉะนั้นตามหลักสิทธิมนุษยชน จึงได้ให้

ความคุ้มครองทั้งบุคคลที่เป็นคนปกติธรรมดา และบุคคลที่เป็นคนพิการในสถานะอย่างเดียวกัน ในการคุ้มครองสิทธิและความเสมอภาคของคนพิการนั้น แม้ว่าจะมีกฎหมายให้การรับรองคุ้มครองไว้ แต่ในความเป็นจริงพบว่าคนพิการยังประสบกับปัญหาอุปสรรคในการเข้าถึงสิทธิไม่ว่าจะเป็นสิทธิสวัสดิการตามกฎหมาย สิทธิด้านการใช้สิทธิเลือกตั้ง สิทธิด้านการศึกษา และสิทธิด้านแรงงาน ซึ่งจากการศึกษาและวิเคราะห์พบว่าสิ่งที่เป็นปัญหาสำคัญในการคุ้มครองสิทธิคนพิการ ได้แก่บทบัญญัติของกฎหมายซึ่งกำหนดขั้นตอนและวิธีการที่จะเข้าถึงสิทธิเพื่อที่คนพิการจะได้ใช้สิทธิตามที่กฎหมายกำหนดไว้ว่ายังมีความไม่เหมาะสม ไม่ครบถ้วน เนื่องจากมองคนพิการว่ามีความแตกต่างจากมนุษย์ทั่วไป คือการศึกษา ขาดการเรียนรู้และเป็นภาระของสังคม อันเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม ซึ่งหากนำมาเปรียบเทียบกับบุคคลธรรมดาทั่วไป จะเห็นถึง

ความแตกต่างอย่างชัดเจนในเรื่องของการเข้าถึงสิทธิสวัสดิการตามกฎหมาย สิทธิด้านการศึกษา สิทธิด้านการใช้สิทธิเลือกตั้ง และสิทธิด้านแรงงาน ในระหว่างคนพิการและคนปกติทั่วไป อันแสดงถึงสภาพปัญหาความไม่เสมอภาคของกฎหมายที่มีต่อคนพิการ และจากความบกพร่องของกฎหมายที่บัญญัติโดยฝ่ายบ้านเมืองนี้เอง จึงนำไปสู่การแก้ไขปรับปรุงกฎหมายคุ้มครองสิทธิของคนพิการ โดยวางหลักการอยู่บนกรอบของแนวคิดว่าการสร้างเครื่องมือทางกฎหมายเพื่อสร้างความเสมอภาคและอำนวยความสะดวกให้แก่คนพิการเราสามารถที่จะวางหลักการต่างๆ เพื่อให้เกิดผลเลิศได้โดยคำนึงถึง ความเหมาะสมตามหลักสัดส่วนระหว่างประโยชน์สาธารณะ ภารกิจหน้าที่ของรัฐและสิทธิประโยชน์ ความเสมอภาคของคนพิการ อันจะนำไปสู่การแก้ไขปรับปรุงและจัดทำกฎหมายต้นแบบเพื่อการคุ้มครองสิทธิของคนพิการต่อไป

ดังนั้น การวิจัยนี้จึงมีความประสงค์ที่จะหาคำตอบในการคุ้มครองสิทธิของคนพิการในด้านการเข้าถึงสิทธิ ด้านการเลือกตั้ง ด้านการศึกษา และด้านแรงงานเพื่อนำไปสู่การจัดทำกฎหมายต้นแบบเพื่อการคุ้มครองสิทธิคนพิการ โดยใช้วิธีวิทยาการวิจัยที่กำหนดไว้ดังรายละเอียดในบทที่ 3 และผลการวิเคราะห์ทำให้ได้ประเด็นที่นำไปสู่การมีส่วนร่วมออกแบบ, ร่วมออกแบบ (Participatory Design, Co-Design) เพื่อให้กลุ่มประชากรผู้มีส่วนได้เสีย (Stakeholders) ได้ร่วมกันออกแบบโครงสร้างกฎหมายต้นแบบเพื่อการคุ้มครองสิทธิคนพิการ เพื่อนำไปวิเคราะห์และจัดทำเป็นกฎหมายที่มีความเหมาะสมสำหรับคนพิการ โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. การมีส่วนร่วมออกแบบ-ร่วมออกแบบ (Participatory Design, Co-Design)

เมื่อผู้วิจัยได้จัดทำประเด็นที่เป็นสาระสำคัญใน โครงสร้างของกฎหมายต้นแบบเพื่อการคุ้มครองสิทธิคนพิการที่จะนำไปเป็นแนวทางกำหนดโครงสร้างกฎหมายต้นแบบดังที่กล่าวไว้สำหรับขั้นตอนต่อไปเพื่อเป็นการยืนยันความครบถ้วนสมบูรณ์ตามความต้องการของผู้มีส่วนได้เสีย (Stakeholders) ที่เป็นผู้ต้องปฏิบัติตามกฎหมายและผู้บังคับใช้กฎหมาย การวิจัยจึงได้ใช้วิธีวิทยาการวิจัยการมีส่วนร่วมในการออกแบบ (Participatory Design, Co-design) ด้วยการให้ประชากรผู้มีส่วนได้เสีย 4 กลุ่ม มาร่วมออกแบบในประเด็นสาระสำคัญที่จะให้มีอยู่ในกฎหมาย ตามกระบวนการมีส่วนร่วมออกแบบและคำตอบที่ได้รับจะนำมาเปรียบเทียบกับผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย เพื่อให้ได้คำตอบที่เป็นรูปแบบ โครงสร้างกฎหมายที่จะจัดทำเป็นกฎหมายต้นแบบเพื่อการคุ้มครองสิทธิคนพิการที่ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์มาเป็นประเด็นในการร่วมออกแบบ โดยมีกระบวนการดำเนินงาน ดังนี้

การดำเนินการ แบ่งเป็น 3 ขั้นตอน คือ

1.1 ขั้นตอนการเตรียมการ

เป็นขั้นตอนของการเตรียมความพร้อมก่อนการดำเนินการจัดทำ Co-design ประกอบด้วย

1) การกำหนดประชากรร่วมออกแบบ

โดยได้มีการกำหนดเป็นกลุ่มประชากรผู้มีส่วนได้เสีย (Stakeholders) ที่เกี่ยวข้อง โดยตรงกับการคุ้มครองสิทธิคนพิการ ซึ่งเป็นประชากรกลุ่ม Co-design รวมทั้งสิ้น จำนวน 16 คน แยกออกเป็น 4 กลุ่ม ประกอบด้วย

กลุ่มที่ 1 กลุ่มเจ้าหน้าที่ของรัฐ และผู้แทนภาคเอกชน จำนวน 4 คน

กลุ่มที่ 2 กลุ่มภาคประชาสังคม จำนวน 4 คน

กลุ่มที่ 3 กลุ่มคนพิการ จำนวน 4 คน

กลุ่มที่ 4 กลุ่มนักวิชาการ จำนวน 4 คน

ภาพที่ 5.1 การจัดทำ Co-design

ประชากรทั้ง 4 กลุ่มนี้ แยกออกเป็นประชากร กลุ่มเฉพาะ กับ กลุ่มผสม
ประชากรกลุ่มเฉพาะ หมายถึง ประชากรผู้มีส่วนได้เสียที่มีประสบการณ์เหมือนกัน
 ที่เกี่ยวข้องโดยตรงต่อผลของการจัดทำกฎหมายต้นแบบเพื่อการคุ้มครองสิทธิคนพิการ
 มีทั้งหมด 4 กลุ่ม กลุ่มละ 4 คน (ดูภาพที่ 5.2) ได้แก่

กลุ่มที่ 1 กลุ่มเจ้าหน้าที่ของรัฐ และผู้แทนภาคเอกชน จำนวน 4 คน

กลุ่มที่ 2 กลุ่มภาคประชาสังคม จำนวน 4 คน

กลุ่มที่ 3 กลุ่มคนพิการ จำนวน 4 คน

กลุ่มที่ 4 กลุ่มนักวิชาการ จำนวน 4 คน

ภาพที่ 5.2 ประชากรกลุ่มเฉพาะ

ประชากรกลุ่มผสม คือ ประชากรซึ่งมาจากกลุ่มเฉพาะ แยกมากลุ่มละ 1 คน เพื่อผสมรวมเป็น 4 คน ต่อ 1 กลุ่ม ดังนั้น แต่ละกลุ่มผสม จึงประกอบด้วย เจ้าหน้าที่ของรัฐและผู้แทนภาคเอกชน ภาคประชาสังคม คนพิการ และนักวิชาการ (ดูภาพที่ 5.3)

ภาพที่ 5.3 ประชากรกลุ่มผสม

การจัดให้มีประชากรกลุ่มเฉพาะที่มีตำแหน่ง ประสบการณ์ และการปฏิบัติงานในระดับเดียวกัน ได้มีการอภิปรายร่วมกันในหัวข้อประเด็นต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองสิทธิ คนพิการ จึงมีความคิดเห็นที่ไม่แตกต่างกันนัก

ส่วนประชากรกลุ่มผสม มีตำแหน่ง ประสบการณ์ และการปฏิบัติงานที่แตกต่างกันเมื่อได้ร่วมอภิปรายกันอาจจะมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันตามแต่ประสบการณ์ของแต่ละคน แต่ก็ต้องมีข้อสรุปของกลุ่มผสม

2) การจัดเตรียมสถานที่จัดทำ Co-Design

โดยเหตุที่กำหนดประชากรออกเป็น 4 กลุ่ม สถานที่จึงต้องแยกเป็น 4 โต๊ะห่างกันโดยมีระยะห่างที่เหมาะสม เพื่อไม่ให้เกิดการร่วมแสดงความคิดเห็นของแต่ละกลุ่มรบกวนกัน แต่อยู่ในห้องเดียวกัน จึงจำเป็นที่จะเป็นห้องขนาดใหญ่ ซึ่งการวิจัยนี้ได้ใช้สถานที่ที่มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตบางเขน ณ ลานกิจกรรม ชั้น 1 อาคาร 11 (40 ปี ศรีปทุม) และจัดทำเมื่อวันที่ 4 กันยายน 2563

3) การจัดเตรียมอุปกรณ์ที่ใช้ในการจัดทำ Co-Design

ผู้วิจัยจัดเตรียมกระดาษแผ่นใหญ่ และเครื่องเขียนสำหรับเขียนคำตอบจากมติของแต่ละกลุ่มพร้อมแท่นที่ตั้งเพื่อใช้ในการจดประเด็นคำตอบของแต่ละกลุ่มเพื่อนำเสนอต่อที่ประชุมกลุ่มรวม

4) การจัดเตรียมเลขานุการกลุ่ม เพื่อทำหน้าที่ในการบันทึกมติของที่ประชุมกลุ่ม (ดูภาพที่ 5.4)

ภาพที่ 5.4 เลขานุการประจำกลุ่มประชากรเฉพาะและประชากรผสม

1.2 ขั้นตอนการดำเนินการ

การดำเนินการแบ่งออกเป็น 2 ช่วง

ช่วงเช้า เป็นการจัดทำ Co-Design กลุ่มเฉพาะ การวิจัยใช้เวลาดำเนินการประมาณ 3 ชั่วโมง มีการดำเนินการ ดังนี้

- กลุ่มเฉพาะทั้ง 4 กลุ่ม เลือกผู้แทนกลุ่มที่จะทำหน้าที่รายงานผลจากข้อตกลงของกลุ่มต่อกลุ่มอื่น ๆ เมื่อเสร็จสิ้นการร่วมทำ Co-Design

- ผู้วิจัยนำเสนอวัตถุประสงค์ของการวิจัยและวัตถุประสงค์ของการจัดทำ Co-Design และประเด็นในการอภิปรายของประชากร Co-Design ที่เป็นประเด็นจากการวิเคราะห์ในบทที่ 4 เพื่อเป็นแนวทางการอภิปราย แต่ไม่จำกัดว่าในการอภิปรายจะต้องขึ้นตามประเด็นเหล่านั้น ประชากรกลุ่มเฉพาะสามารถที่จะนำประเด็นอื่น ๆ ที่คิดว่าเหมาะสมมาอภิปรายได้

คำตอบที่ได้มาจากการอภิปรายในกลุ่มเฉพาะแต่ละกลุ่มเมื่อมีการนำเสนอต่อที่ประชุมแล้วถือว่าเป็นเสร็จสิ้นการดำเนินการมีส่วนร่วมออกแบบของประชากรกลุ่มเฉพาะซึ่งจะเป็นข้อมูลที่การวิจัยได้นำไปสู่การวิเคราะห์ต่อไป (ดูภาพที่ 5.5)

ภาพที่ 5.5 การอภิปรายและการนำเสนอต่อที่ประชุม

ช่วงบ่าย เป็นการจัดทำ Co-Design แบบกลุ่มผสม การวิจัยใช้เวลาดำเนินการประมาณ 3 ชั่วโมง มีการดำเนินการเช่นเดียวกับกลุ่มเฉพาะ

1.3 ประเด็นกฎหมายในการคุ้มครองสิทธิคนพิการ

จากการวิเคราะห์ในบทที่ 4 ได้คำตอบของกฎหมายในการคุ้มครองสิทธิคนพิการ เพื่อให้เป็นแนวทางสำหรับประชากรทั้งกลุ่มเฉพาะและกลุ่มผสมได้ร่วมกันอภิปราย ซึ่งอาจจะยึดหรือไม่ยึด ตามประเด็นเหล่านี้ก็ได้ หรือ อาจจะเพิ่มเติมบางประเด็นก็ได้

ประเด็น Co-Design ที่เป็นแนวทาง มี 4 ประเด็น คือ

1. ประเด็นด้านการเข้าถึงสิทธิสวัสดิการตามกฎหมาย

1.1 ผู้มีสิทธิในการขอลงทะเบียนทำบัตรประจำตัวคนพิการ

1.2 ปัญหาและอุปสรรคในการทำบัตรประจำตัวคนพิการ

1.3 หน่วยงานที่มีหน้าที่ในการอำนวยความสะดวกให้คนพิการในการทำบัตรประจำตัวคนพิการ

1.4 วิธีการอำนวยความสะดวกในการทำบัตรประจำตัวคนพิการ

1.5 รูปแบบบัตรในการเข้าถึงสิทธิสวัสดิการตามกฎหมาย

2. ประเด็นด้านการใช้สิทธิเลือกตั้ง

2.1 ปัญหาและอุปสรรคในการใช้สิทธิเลือกตั้งของคนพิการ

2.2 รูปแบบการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งสำหรับคนพิการ

2.3 หน่วยงานอำนวยความสะดวกในการใช้สิทธิเลือกตั้ง

2.4 วิธีการอำนวยความสะดวกในการใช้สิทธิเลือกตั้ง

3. ประเด็นด้านการศึกษา

3.1 ปัญหาและอุปสรรคในการเข้าถึงสิทธิด้านการศึกษา

3.2 รูปแบบการจัดการศึกษา

3.3 วิธีการส่งเสริมด้านการศึกษา

3.4 การยืมอุปกรณ์หรือสื่อการศึกษา

4. ประเด็นด้านแรงงาน

4.1 สัดส่วนอัตราที่ต้องจ้างคนพิการตามกฎหมายของหน่วยงานของรัฐและ

ภาคเอกชน

4.2 วิธีนับจำนวนผู้ปฏิบัติงานในระบบสัดส่วนเพื่อจ้างคนพิการ

4.3 การสร้างแรงจูงใจการจ้างแรงงานคนพิการ

4.4 การคุ้มครองสิทธิคนพิการระหว่างการทำงาน

1.4 ผลการทำ Co-Design ประชากรกลุ่มเฉพาะ

ประชากรกลุ่มเฉพาะทั้ง 4 กลุ่ม ได้อภิปรายร่วมกันในประเด็นที่กำหนดไว้เพื่อหาคำตอบที่จะเป็นรูปแบบการคุ้มครองสิทธิคนพิการและได้คำตอบแยกตามประเด็น ดังนี้

ประเด็นที่ 1 การเข้าถึงสิทธิสวัสดิการตามกฎหมาย

- ผู้มีสิทธิในการขอลงทะเบียนทำบัตรประจำตัวคนพิการ

กลุ่มเฉพาะที่ 1 เจ้าหน้าที่ของรัฐและผู้แทนภาคเอกชน

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่าผู้มีสิทธิในการขอทำบัตรประจำตัวคนพิการ ได้แก่ ความพิการที่เห็นประจักษ์ มีข้อเสนอว่าไม่จำเป็นต้องได้ใบรับรองจากแพทย์ เพราะมีความชัดเจนเห็นถึงความพิการที่ประจักษ์อยู่แล้ว ส่วนความพิการที่ไม่ประจักษ์ เสนอว่าควรต้องได้รับใบรับรองจากแพทย์ เพื่อนำใบรับรองความพิการนั้นไปขอออกบัตรประจำตัวคนพิการต่อไป

กลุ่มเฉพาะที่ 2 ภาคประชาสังคม

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่าผู้มีสิทธิในการขอทำบัตรประจำตัวคนพิการ ได้แก่ คนพิการที่มีความพิการ แบบประจักษ์ เสนอว่าไม่ต้องให้แพทย์รับรองก่อนออกบัตรประจำตัวคนพิการและเห็นควรให้เป็นบัตรแบบมีผลตลอดชีพ ในกรณีของคนพิการที่มีความพิการ แบบไม่ประจักษ์ ขอเสนอว่าเห็นควรที่จะให้แพทย์ทำการรับรองความพิการก่อนออกบัตรประจำตัวคนพิการ แต่ไม่จำเป็นต้องเป็นแพทย์เฉพาะที่จะให้การรับรอง เพื่อให้คนพิการการเข้าถึงสิทธิได้สะดวกขึ้น เห็นควรเป็นแพทย์ ที่มีใบประกอบวิชาชีพแพทย์หรือแพทย์ที่คนพิการไปทำการรักษาอยู่ เพราะจะมีประวัติการรักษาของคนพิการอยู่แล้ว

กลุ่มเฉพาะที่ 3 คนพิการ

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า ผู้มีสิทธิในการขอทำบัตรประจำตัวคนพิการ ได้แก่ คนพิการที่มีความพิการ แบบประจักษ์ เสนอว่าไม่ต้องให้แพทย์รับรองก่อนเพราะความพิการเห็นประจักษ์อยู่แล้ว ส่วนในกรณีของคนพิการที่มีความพิการ แบบไม่ประจักษ์ เห็นว่าต้องให้แพทย์รับรองก่อน เพื่อให้ทราบชัดเจนว่าบุคคลนั้นมีความพิการจริง เพื่อป้องกันการสวมสิทธิเพื่อทำบัตรและรับเบี้ยคนพิการแต่ไม่จำเป็นต้องเป็นแพทย์เฉพาะทาง แต่อย่างไรก็ตาม ผู้ที่จะทำการรับรองความ

พิการแบบไม่จักษุก็สมควรเป็นแพทย์ที่มีใบประกอบวิชาชีพแพทย์ เพื่อให้คนพิการเข้าถึงการ
รับรองสถานะความพิการได้ง่ายขึ้น

กลุ่มเฉพาะที่ 4 นักวิชาการ

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่าผู้มีสิทธิในการขอทำบัตรประจำตัวคนพิการ ได้แก่คน
พิการที่มีความพิการ แบบประจักษ์ เสนอว่าไม่จำเป็นต้องให้แพทย์รับรองก่อนเพราะความพิการเห็น
ประจักษ์อยู่แล้ว ส่วนในกรณีของคนพิการที่มีความพิการ แบบไม่ประจักษ์ เห็นว่าจะต้องให้แพทย์
รับรองก่อนออกบัตรประจำตัวคนพิการ โดยขอเสนอว่า ผู้รับรองไม่จำเป็นต้องเป็นแพทย์เฉพาะทาง
แต่เห็นควรให้แพทย์ประจำตำบล หรือ แพทย์ประจำอำเภอ ที่มีใบประกอบวิชาชีพแพทย์ เป็นผู้
รับรองความพิการ เพราะคนพิการจะอยู่ในแต่ละท้องถิ่น ทั้งนี้ เพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกใน
การทำบัตรประจำตัวคนพิการ เพื่อให้คนพิการเข้าถึงสิทธิสวัสดิการตามกฎหมาย

คำตอบของประชากรกลุ่มเฉพาะทั้ง 4 กลุ่มในประเด็นการเข้าถึงสิทธิสวัสดิการตาม
กฎหมาย พบว่ามีความเห็นที่สอดคล้องกัน คือผู้มีสิทธิในการขอทำบัตรประจำตัวคนพิการ ได้แก่
คนพิการที่มีความพิการ แบบประจักษ์ และคนพิการที่มีความพิการแบบไม่เห็นประจักษ์ แต่เห็นว่า
ถ้าเป็นความพิการที่เห็นประจักษ์ไม่ต้องให้แพทย์รับรองก่อนออกบัตรประจำตัวคนพิการ ในกรณี
ของคนพิการที่มีความพิการ แบบไม่ประจักษ์ เห็นว่าควรจะให้แพทย์ทำการรับรองความพิการก่อน
ออกบัตรประจำตัวคนพิการ แต่ไม่จำเป็นต้องเป็นแพทย์เฉพาะที่จะให้การรับรอง เพื่อให้คนพิการเข้าถึง
สิทธิได้สะดวกขึ้น เสนอเป็นแพทย์ที่มีใบประกอบวิชาชีพแพทย์หรือแพทย์ที่คนพิการไปทำการ
รักษาอยู่

- ปัญหาและอุปสรรคในการทำบัตรประจำตัวคนพิการ

กลุ่มเฉพาะที่ 1 เจ้าหน้าที่ของรัฐ และผู้แทนภาคเอกชน

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า ปัญหาและอุปสรรคในการทำบัตรประจำตัวคนพิการ คือ
ปัญหาเรื่องการเดินทางเพราะคนพิการอยู่ในพื้นที่ห่างไกลและทุรกันดาร และปัญหาการรับรอง
สถานะความพิการ เพราะความพิการไม่ประจักษ์ต้องให้แพทย์รับรองก่อนออกบัตรประจำตัวคน
พิการ และโรงพยาบาล และแพทย์ต้องเป็นไปตามที่กฎหมายกำหนด และปัญหาอีกประการคือ
ปัญหาความพิการรุนแรง เช่น พิกัดคิดเตียง ไม่สามารถไปทำบัตรได้ เพราะการเคลื่อนย้ายทำได้
ยาก และเสี่ยงที่จะทำให้อาการรุนแรงขึ้นหากเคลื่อนย้ายไม่ถูกวิธี

กลุ่มเฉพาะที่ 2 ภาคประชาสังคม

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า ปัญหาและอุปสรรคในการทำบัตรประจำตัวคนพิการ คือ ปัญหาเรื่องการเดินทางและปัญหาเรื่องค่าใช้จ่ายต่างๆ ในการเดินทางเพราะคนพิการส่วนใหญ่อยู่ในพื้นที่ห่างไกลและมีฐานะยากจน เนื่องจากไม่มีงาน ไม่มีรายได้ และอีกปัญหาคือ ปัญหาไม่มีคนพาไปหาแพทย์

กลุ่มเฉพาะที่ 3 กลุ่มคนพิการ

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า ปัญหาและอุปสรรคในการทำบัตรประจำตัวคนพิการ คือ ปัญหาการเดินทางไปให้แพทย์รับรองสถานะความพิการ ขอเสนอว่าควรให้สามารถนำประวัติการรักษาทางการแพทย์มาใช้แทนการรับรองของแพทย์ เพื่อขอทำบัตรประจำตัวคนพิการได้

กลุ่มเฉพาะที่ 4 นักวิชาการ

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า ปัญหาและอุปสรรคในการทำบัตรประจำตัวคนพิการ คือ ปัญหาการรับรองความพิการ โดยเฉพาะความพิการที่เห็นไม่ประจักษ์ ต้องใช้เวลาตรวจของแพทย์หลายครั้ง โดยเสนอแนะให้แพทย์ตำบลเป็นผู้รับรองความพิการ เพื่อให้คนพิการทำบัตรประจำตัวคนพิการได้ง่ายขึ้น และได้เข้าถึงสิทธิสวัสดิการตามกฎหมาย ปัญหาต่อมาคือปัญหาการเดินทาง และปัญหาการไม่มีวิธีการในการอำนวยความสะดวกให้คนพิการในการทำบัตรประจำตัวคนพิการ เพื่อแก้ปัญหาดังกล่าวและค่าใช้จ่าย และปัญหาไปให้แพทย์ทำการรับรองความพิการ

คำตอบของประชากรกลุ่มเฉพาะทั้ง 4 กลุ่มในประเด็นปัญหาและอุปสรรคในการทำบัตรประจำตัวคนพิการ พบว่ามีความเห็นที่สอดคล้องกันว่า ปัญหาและอุปสรรคในการทำบัตรประจำตัวคนพิการ คือ ปัญหาเรื่องการเดินทางเพราะคนพิการอยู่ในพื้นที่ห่างไกลและทุรกันดาร บางคนก็เป็นผู้ป่วยติดเตียงเคลื่อนย้ายตัวลำบาก และปัญหาการรับรองสถานะความพิการ เพราะความพิการไม่ประจักษ์ต้องให้แพทย์รับรองก่อนออกบัตรประจำตัวคนพิการ เพราะเป็นเงื่อนไขในการออกบัตร

- **หน่วยงานที่มีหน้าที่ในการอำนวยความสะดวกให้คนพิการในการทำบัตรประจำตัวคนพิการ**

กลุ่มเฉพาะที่ 1 เจ้าหน้าที่ของรัฐ และผู้แทนภาคเอกชน

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า หน่วยงานที่ควรมีหน้าที่ในการอำนวยความสะดวกให้คนพิการในเรื่องการทำบัตรประจำตัวคนพิการ ควรเป็น 3 หน่วยงานนี้ กระทรวงพัฒนาสังคมและ

ความมั่นคงของมนุษย์ กระทรวงสาธารณสุข และกระทรวงมหาดไทย โดยทั้งสามหน่วยงาน ควรร่วมกันเป็นคณะกรรมการหรือคณะทำงาน เพื่อกำหนดวิธีการอำนวยความสะดวกให้คนพิการในเรื่องการทำบัตรประจำตัวคนพิการ เพื่อให้คนพิการได้เข้าถึงสิทธิสวัสดิการตามกฎหมาย

กลุ่มเฉพาะที่ 2 ภาคประชาสังคม

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า หน่วยงานที่ควรมีหน้าที่ในการอำนวยความสะดวกให้คนพิการในเรื่องการทำบัตรประจำตัวคนพิการ ควรเป็น 3 หน่วยงานนี้ คือ กระทรวงสาธารณสุข องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพประจำตำบล เพราะเป็นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับขั้นตอนการขอทำบัตรประจำตัวคนพิการ และเป็นหน่วยงานที่มีความใกล้ชิดกับคนพิการ เพราะคนพิการจะอยู่ในแต่ละท้องถิ่น

กลุ่มเฉพาะที่ 3 กลุ่มคนพิการ

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า หน่วยงานที่ควรมีหน้าที่ในการอำนวยความสะดวกให้คนพิการในเรื่องการทำบัตรประจำตัวคนพิการ ควรเป็น 2 หน่วยงานนี้ คือ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และอำเภอ เพราะเป็นหน่วยงานที่คนพิการอาศัยอยู่มาก และหากมีการอำนวยความสะดวกหน่วยงานทั้งสองจะเหมาะสมมากกับการติดต่อกับคนพิการ

กลุ่มเฉพาะที่ 4 นักวิชาการ

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า หน่วยงานที่ควรมีหน้าที่ในการอำนวยความสะดวกให้คนพิการในเรื่องการทำบัตรประจำตัวคนพิการ ควรเป็น 2 หน่วยงานนี้ คือ กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

คำตอบของประชากรกลุ่มเฉพาะทั้ง 4 กลุ่มในประเด็นหน่วยงานที่มีหน้าที่ในการอำนวยความสะดวกให้คนพิการในการทำบัตรประจำตัวคนพิการ พบว่ามีความเห็นที่สอดคล้องกัน คือ หน่วยงานที่ควรมีหน้าที่ในการอำนวยความสะดวกให้คนพิการในเรื่องการทำบัตรประจำตัวคนพิการ ควรเป็น 3 หน่วยงานนี้ กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ กระทรวงสาธารณสุข และกระทรวงมหาดไทย โดยทั้งสามหน่วยงาน ควรร่วมกันเป็นคณะกรรมการหรือคณะทำงาน เพื่อกำหนดวิธีการอำนวยความสะดวกให้คนพิการในเรื่องการทำบัตรประจำตัวคนพิการ เพื่อให้คนพิการได้เข้าถึงสิทธิสวัสดิการตามกฎหมายได้ง่ายขึ้น

- **วิธีการอำนวยความสะดวกในการทำบัตรประจำตัวคนพิการ**

กลุ่มเฉพาะที่ 1 เจ้าหน้าที่ของรัฐ และผู้แทนภาคเอกชน

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า วิธีการอำนวยความสะดวกในการทำบัตรประจำตัวคนพิการ ควรมึวิธีการอำนวยความสะดวก โดยเห็นควรมอบอำนาจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นหน่วยงานที่มีหน้าที่ในการอำนวยความสะดวกในการทำบัตรประจำตัวคนพิการ เช่น มีหน้าที่ในการสำรวจจำนวนคนพิการ และประเภทของความพิการ เพื่อเป็นข้อมูลในการรับรองสถานะความพิการ ก่อนอำนวยความสะดวกในการไปขอออกบัตรประจำตัวคนพิการ และเห็นควรมีการจัดรถเคลื่อนที่เข้ามายังพื้นที่เพื่อจัดทำบัตรประจำตัวคนพิการให้คนพิการเพื่อให้คนพิการเข้าถึงสิทธิสวัสดิการได้ง่ายขึ้น

กลุ่มเฉพาะที่ 2 ภาคประชาสังคม

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า วิธีการอำนวยความสะดวกในการทำบัตรประจำตัวคนพิการ ควรมึวิธีการอำนวยความสะดวก โดยเห็นว่าควรมอบหน้าที่ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการจัดยานพาหนะพาคนพิการ ไปทำบัตรประจำตัวคนพิการ หรือ ให้มีหน่วยทำบัตรประจำตัวคนพิการเคลื่อนที่

กลุ่มเฉพาะที่ 3 กลุ่มคนพิการ

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า วิธีการอำนวยความสะดวกในการทำบัตรประจำตัวคนพิการ ควรมึวิธีการอำนวยความสะดวก โดยควรมีรถรับส่งอำนวยความสะดวกให้คนพิการเพื่อไปรับรองความพิการที่ และไปทำบัตรประจำตัวคนพิการตั้งแต่เริ่มแรก จนจบกระบวนการทำบัตรประจำตัวคนพิการ และในกรณีที่คนพิการเป็นผู้ป่วยติดเตียง / ป่วยรุนแรง เห็นควรมีการอำนวยความสะดวกถึงพื้นที่ที่คนพิการอาศัยอยู่ เช่น จัดรถเคลื่อนที่เพื่อออกบัตรประจำตัวคนพิการ

กลุ่มเฉพาะที่ 4 นักวิชาการ

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า วิธีการอำนวยความสะดวกในการทำบัตรประจำตัวคนพิการ ควรมึวิธีการอำนวยความสะดวก โดยเห็นควรมีหน่วยเคลื่อนที่เพื่ออำนวยความสะดวกเชิงรุกในการให้บริการแก่คนพิการ เพื่อให้คนพิการมีบัตรประจำตัวคนพิการ และได้สิทธิสวัสดิการตามกฎหมาย

คำตอบของประชากรกลุ่มเฉพาะทั้ง 4 กลุ่มในประเด็นวิธีการอำนวยความสะดวกในการทำบัตรประจำตัวคนพิการ พบว่า มีความเห็นที่สอดคล้องกัน คือ ควรมีวิธีการอำนวยความสะดวกในการทำบัตรประจำตัวคนพิการ โดยควรมีรถรับส่งอำนวยความสะดวกให้คนพิการเพื่อไปรับรองความพิการและไปทำบัตรประจำตัวคนพิการ ตั้งแต่เริ่มแรกจนจบกระบวนการทำบัตรประจำตัวคนพิการ และในกรณีที่คนพิการเป็นผู้ป่วยติดเตียง / ป่วยรุนแรง เห็นควรให้มีการอำนวยความสะดวกถึงพื้นที่ที่คนพิการอาศัยอยู่

- รูปแบบบัตรในการเข้าถึงสิทธิสวัสดิการตามกฎหมาย

กลุ่มเฉพาะที่ 1 เจ้าหน้าที่ของรัฐ และผู้แทนภาคเอกชน

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า รูปแบบบัตรในการเข้าถึงสิทธิควรใช้แบบบัตรประชาชนแบบเอนกประสงค์ ใบเดียวเข้าถึงสิทธิได้เลย

กลุ่มเฉพาะที่ 2 ภาคประชาสังคม

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า รูปแบบบัตรในการเข้าถึงสิทธิควรต้องแยกกันระหว่างบัตรประจำตัวประชาชน และบัตรประจำตัวคนพิการ เพราะการไปรวมกับบัตรประชาชนมีข้อเสียในเรื่องของการทำประกัน และการกู้ยืมต่างๆ ดังนั้น จึงเห็นควรใช้ในรูปแบบบัตรประจำตัวคนพิการแบบเดิม แต่บัตรประจำตัวคนพิการ ควรมีสมาชิกชิป อยู่ในบัตรด้วยเพื่อการจัดเก็บข้อมูลที่ครอบคลุมและมีประสิทธิภาพ

กลุ่มเฉพาะที่ 3 กลุ่มคนพิการ

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า รูปแบบบัตรในการเข้าถึงสิทธิควรรวมกันเป็นบัตรเดียว เช่น นำข้อมูลไปรวมอยู่ในบัตรประจำตัวประชาชน

กลุ่มเฉพาะที่ 4 นักวิชาการ

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า รูปแบบบัตรในการเข้าถึงสิทธิควรใช้บัตรประจำตัวคนพิการ เพราะบัตรดังกล่าวเป็นการแจ้งสิทธิข้อมูลของรัฐในการให้สิทธิต่างๆ ของหน่วยงานของรัฐ / นโยบายของรัฐ

คำตอบของประชากรกลุ่มเฉพาะทั้ง 4 กลุ่มในประเด็นรูปแบบบัตรในการเข้าถึงสิทธิสวัสดิการตามกฎหมาย พบว่า มีความเห็นออกเป็นสองความเห็น คือ ความเห็นที่ 1 เห็นว่า ควรต้องแยกกันระหว่างบัตรประจำตัวประชาชน และบัตรประจำตัวคนพิการ เพราะการไปรวมกับบัตร

ประชาชนมีข้อเสียในเรื่องของการทำประกัน และการกู้ยืมต่างๆ ส่วนความเห็นที่ 2 เห็นว่า รูปแบบบัตรในการเข้าถึงสิทธิควรวางแบบบัตรประชาชนแบบเอนกประสงค์ ใบเดียวเข้าถึงสิทธิได้เลย

ประเด็นที่ 2 การใช้สิทธิเลือกตั้ง

- ปัญหาและอุปสรรคในการใช้สิทธิเลือกตั้งของคนพิการ

กลุ่มเฉพาะที่ 1 เจ้าหน้าที่ของรัฐ และผู้แทนภาคเอกชน

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า ปัญหาและอุปสรรคในการไปใช้สิทธิเลือกตั้งของคนพิการ ได้แก่ ปัญหาการเดินทางไปลงคะแนน ณ คูหาเลือกตั้ง ปัญหาวิธีการลงคะแนน และปัญหาอุปกรณ์ไม่เพียงพอและไม่เหมาะสมในการลงคะแนน

กลุ่มเฉพาะที่ 2 ภาคประชาสังคม

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า ปัญหาและอุปสรรคในการไปใช้สิทธิเลือกตั้งของคนพิการ ได้แก่ ปัญหาวิธีการลงคะแนนเสียงที่มีเพียงวิธีเดียว คือต้องเดินทางไปลงคะแนนเสียง ณ คูหาเลือกตั้ง

กลุ่มเฉพาะที่ 3 กลุ่มคนพิการ

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า ปัญหาและอุปสรรคในการไปใช้สิทธิเลือกตั้งของคนพิการ ได้แก่ ปัญหาหน่วยเลือกตั้งไม่เอื้อต่อคนพิการในการลงคะแนน และปัญหาการเดินทางไม่สะดวกและค่าใช้จ่ายในการเดินทาง และรูปแบบการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งไม่เหมาะสมกับสภาพความพิการ

กลุ่มเฉพาะที่ 4 นักวิชาการ

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า ปัญหาและอุปสรรคในการไปใช้สิทธิเลือกตั้งของคนพิการ ได้แก่ ปัญหาการเดินทางของคนพิการ และวิธีการลงคะแนนที่ไม่เหมาะสมกับสภาพความพิการ

คำตอบของประชากรกลุ่มเฉพาะทั้ง 4 กลุ่มในประเด็นปัญหาและอุปสรรคในการใช้สิทธิเลือกตั้งของคนพิการ พบว่า มีความเห็นที่สอดคล้องกันว่าปัญหาและอุปสรรคในการไปใช้สิทธิเลือกตั้งของคนพิการ คือ ปัญหาหน่วยเลือกตั้งไม่เอื้อต่อคนพิการในการลงคะแนน และปัญหาการเดินทางไม่สะดวกและค่าใช้จ่ายในการเดินทาง และรูปแบบการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งไม่เหมาะสมกับสภาพความพิการ

- รูปแบบการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งสำหรับคนพิการ

กลุ่มเฉพาะที่ 1 เจ้าหน้าที่ของรัฐ และผู้แทนภาคเอกชน

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า รูปแบบการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งสำหรับคนพิการ กรณีไม่ใช่คนพิการคิดเพียงใช้รูปแบบเดิมในการลงคะแนน และให้มีการอำนวยความสะดวกในการเดินทางไปเลือกตั้งโดยจัดยานพาหนะให้คนพิการ แต่หากเป็นกรณีคนพิการคิดเพียงเห็นควรรหา รูปแบบที่เหมาะสมเพื่อช่วยให้ลงคะแนนได้ เช่น ระบบทางอิเล็กทรอนิกส์ หรือการลงคะแนนทางไปรษณีย์ หรือวิธีการอื่นที่เหมาะสมกับสภาพความพิการ เป็นต้น

กลุ่มเฉพาะที่ 2 ภาคประชาสังคม

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า รูปแบบการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งสำหรับคนพิการเห็นควรรหา รูปแบบที่เหมาะสมเพื่อช่วยให้ลงคะแนนได้ เช่น การลงคะแนนทางไปรษณีย์ หรือวิธีการอื่นที่เหมาะสมกับสภาพความพิการ เป็นต้น

กลุ่มเฉพาะที่ 3 กลุ่มคนพิการ

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า รูปแบบการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งสำหรับคนพิการเห็นควรรใช้วิธีการลงคะแนนเสียงแบบอิเล็กทรอนิกส์ หรือวิธีการลงคะแนนที่เหมาะสมกับประเภทของความพิการ เพื่อช่วยในการลงคะแนนในกรณีคนพิการที่ไม่สามารถเดินทางมายังหน่วยเลือกตั้งได้ เช่น คนพิการนอนติดเตียง เป็นต้น

กลุ่มเฉพาะที่ 4 นักวิชาการ

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า รูปแบบการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งสำหรับคนพิการเห็นควรรใช้วิธีการลงคะแนนเสียงการเลือกตั้งแบบอิเล็กทรอนิกส์ในกรณีคนพิการคิดเพียง หรือ การลงคะแนนทางไปรษณีย์ เป็นต้น

คำตอบของประชากรกลุ่มเฉพาะทั้ง 4 กลุ่มในประเด็นรูปแบบการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งสำหรับคนพิการพบว่า มีความเห็นที่สอดคล้องกัน คือ เห็นควรมีรูปแบบการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งสำหรับคนพิการที่เหมาะสมเพื่อช่วยให้ลงคะแนนได้ เช่น การลงคะแนนทางไปรษณีย์ การลงคะแนนเสียงแบบอิเล็กทรอนิกส์ หรือวิธีการอื่นที่เหมาะสมกับสภาพความพิการ

- หน่วยงานอำนวยความสะดวกในการใช้สิทธิเลือกตั้ง

กลุ่มเฉพาะที่ 1 เจ้าหน้าที่ของรัฐ และผู้แทนภาคเอกชน

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า หน่วยงานที่ควรทำหน้าที่ในการอำนวยความสะดวกในการใช้สิทธิเลือกตั้งของคณพิการ ได้แก่ สำนักงานคณะกรรมการเลือกตั้ง (กกต.) หรือ สำนักงานคณะกรรมการเลือกตั้ง (กกต.) มอบหมายให้ทำหน้าที่อำนวยความสะดวกให้กับคณพิการในการไปใช้สิทธิเลือกตั้ง

กลุ่มเฉพาะที่ 2 ภาคประชาสังคม

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า หน่วยงานที่ควรทำหน้าที่ในการอำนวยความสะดวกในการใช้สิทธิเลือกตั้งของคณพิการ ได้แก่ สำนักงานคณะกรรมการเลือกตั้ง (กกต.) และ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

กลุ่มเฉพาะที่ 3 กลุ่มคณพิการ

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า หน่วยงานที่ควรทำหน้าที่ในการอำนวยความสะดวกในการใช้สิทธิเลือกตั้งของคณพิการ ได้แก่ สำนักงานคณะกรรมการเลือกตั้ง (กกต.) และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่คณพิการอาศัยอยู่ แต่องค์กรส่วนท้องถิ่นต้องอยู่ภายใต้การทำงานของสำนักงานคณะกรรมการเลือกตั้ง (กกต.) เพื่อให้การตรวจสอบเรื่องความโปร่งใส เพื่อป้องกันการทุจริต

กลุ่มเฉพาะที่ 4 นักวิชาการ

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า หน่วยงานที่ควรทำหน้าที่ในการอำนวยความสะดวกในการใช้สิทธิเลือกตั้งของคณพิการ ได้แก่ สำนักงานคณะกรรมการเลือกตั้ง (กกต.) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่คณพิการอาศัยอยู่ และ อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน (อสม.)

คำตอบของประชากรกลุ่มเฉพาะทั้ง 4 กลุ่มในประเด็นหน่วยงานอำนวยความสะดวกในการใช้สิทธิเลือกตั้ง พบว่า มีความเห็นที่สอดคล้องกัน คือ หน่วยงานที่ควรทำหน้าที่ในการอำนวยความสะดวกในการใช้สิทธิเลือกตั้งของคณพิการ ได้แก่ สำนักงานคณะกรรมการเลือกตั้ง (กกต.) และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่

- วิธีการอำนวยความสะดวกในการใช้สิทธิเลือกตั้ง

กลุ่มเฉพาะที่ 1 เจ้าหน้าที่ของรัฐ และผู้แทนภาคเอกชน

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า วิธีการอำนวยความสะดวกในการใช้สิทธิเลือกตั้ง ในกรณีพิการเคลื่อนไหวไม่ได้ (ติดเตียง) ควรมีหน่วยเลือกตั้งเคลื่อนที่ไปยังผู้พิการ หรืออาจจะมีการจัดวันเลือกตั้งล่วงหน้าสำหรับคนพิการก็ได้ เพื่อให้เจ้าหน้าที่อำนวยความสะดวกให้กับคนพิการได้เต็มที่

กลุ่มเฉพาะที่ 2 ภาคประชาสังคม

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า วิธีการอำนวยความสะดวกในการใช้สิทธิเลือกตั้งเห็นควรให้มีการจัดวันเลือกตั้งสำหรับคนพิการเป็นการล่วงหน้า และจัดยาพาหนะให้กับคนพิการเพื่อสะดวกในการไปใช้สิทธิเลือกตั้ง ณ คูหาเลือกตั้ง

กลุ่มเฉพาะที่ 3 กลุ่มคนพิการ

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า วิธีการอำนวยความสะดวกในการใช้สิทธิเลือกตั้งเห็นควรจัดพาหนะรับ-ส่ง เพื่ออำนวยความสะดวกในการเดินทาง เพื่อให้คนพิการสามารถออกไปใช้สิทธิเลือกตั้งได้

กลุ่มเฉพาะที่ 4 นักวิชาการ

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า วิธีการอำนวยความสะดวกในการใช้สิทธิเลือกตั้ง เห็นควรจัดหน่วยเลือกตั้งเคลื่อนที่ ในกรณีคนพิการติดเตียง หรือคนพิการที่มีความประสงค์จะเลือกตั้งจากหน่วยเลือกตั้งเคลื่อนที่ โดยกำหนดวันเลือกตั้งเป็นการล่วงหน้าสำหรับคนพิการ เพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกให้คนพิการ หรือ ให้นำหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอำนวยความสะดวกในเรื่องของจัดพาหนะพาคนพิการไปเลือกตั้ง ณ คูหาเลือกตั้ง

คำตอบของประชากรกลุ่มเฉพาะทั้ง 4 กลุ่มในประเด็นวิธีการอำนวยความสะดวกในการใช้สิทธิเลือกตั้ง มีความเห็นที่สอดคล้องกัน คือ วิธีการอำนวยความสะดวกในการใช้สิทธิเลือกตั้งเห็นควรให้มีการจัดวันเลือกตั้งสำหรับคนพิการเป็นการล่วงหน้า และจัดยาพาหนะให้กับคนพิการเพื่อสะดวกในการไปใช้สิทธิเลือกตั้ง ณ คูหาเลือกตั้ง และเห็นควรจัดหน่วยเลือกตั้งเคลื่อนที่ ในกรณีคนพิการติดเตียง หรือคนพิการที่มีความประสงค์จะเลือกตั้งจากหน่วยเลือกตั้งเคลื่อนที่

ประเด็นที่ 3 ด้านการศึกษา

- ปัญหาและอุปสรรคในการเข้าถึงสิทธิด้านการศึกษา

กลุ่มเฉพาะที่ 1 เจ้าหน้าที่ของรัฐ และผู้แทนภาคเอกชน

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า ปัญหาและอุปสรรคในการเข้าถึงสิทธิด้านการศึกษา ได้แก่ ปัญหาโรงเรียนประจำ หรือเฉพาะคนพิการมีไม่เพียงพอและไม่ครอบคลุมทุกพื้นที่ ปัญหาขาดครูผู้สอนคนพิการ และปัญหาการเดินทาง

กลุ่มเฉพาะที่ 2 ภาคประชาสังคม

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า ปัญหาและอุปสรรคในการเข้าถึงสิทธิด้านการศึกษา ได้แก่ ปัญหาการตรวจสอบระบบสมองโดยการตรวจสอบของชุดแพทย์ และมีการรับรองรูปแบบในการเข้ารับการศึกษา ถ้าไอคิวไม่ถึงก็ไม่สามารถเข้าเรียนได้ ปัญหาการเดินทางเฉพาะตัวของคนพิการ และการถูกปฏิเสธทางการศึกษาของโรงเรียน

กลุ่มเฉพาะที่ 3 กลุ่มคนพิการ

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า ปัญหาและอุปสรรคในการเข้าถึงสิทธิด้านการศึกษา ได้แก่ ปัญหาอาคาร / สถานที่จัดการศึกษาไม่เอื้ออำนวย ปัญหาการเดินทางไปเรียนไม่สะดวก (ควรมีรถรับ-ส่ง ที่เพียงพอต่อจำนวนของผู้พิการ) ปัญหาการเข้าถึงข้อมูลการศึกษา และปัญหาการสื่อประชาสัมพันธ์ที่ไม่ชัดเจน (ควรชัดเจนมากขึ้น)

กลุ่มเฉพาะที่ 4 นักวิชาการ

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า ปัญหาและอุปสรรคในการเข้าถึงสิทธิด้านการศึกษา ได้แก่ สภาพร่างกายของคนพิการเป็นอุปสรรคสำคัญ เพราะมีผลต่อการเดินทางไปเรียนและค่าใช้จ่ายในการเดินทาง

คำตอบของประชากรกลุ่มเฉพาะทั้ง 4 กลุ่มในประเด็นปัญหาและอุปสรรคในการเข้าถึงสิทธิด้านการศึกษา พบว่า มีความเห็นที่สอดคล้องกัน คือ ปัญหาโรงเรียนประจำ หรือเฉพาะคนพิการมีไม่เพียงพอและไม่ครอบคลุมทุกพื้นที่ และสภาพร่างกายของคนพิการเป็นอุปสรรคสำคัญ เพราะมีผลต่อการเดินทางไปเรียนและค่าใช้จ่ายในการเดินทาง

- รูปแบบการจัดการศึกษา

กลุ่มเฉพาะที่ 1 เจ้าหน้าที่ของรัฐ และผู้แทนภาคเอกชน

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า รูปแบบการจัดการศึกษา ควรมีรูปแบบแบบเรียนร่วม บางวิชา และแบบเรียนเฉพาะคนพิการ เช่นจัดห้องเรียนสำหรับคนพิการในแต่ละโรงเรียน โดยอาจนำร่องโดยโรงเรียนประจำจังหวัด และโรงเรียนประจำอำเภอ เป็นต้น

กลุ่มเฉพาะที่ 2 ภาคประชาสังคม

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า รูปแบบการจัดการศึกษา ควรต้องจัดหลักสูตรพิเศษให้มีความเหมาะสมพอเพียงสำหรับท้องถิ่น และควรมีการจัดห้องเรียนแยกสำหรับผู้พิการเป็นการเฉพาะ

กลุ่มเฉพาะที่ 3 กลุ่มคนพิการ

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า รูปแบบการจัดการศึกษา ควรเรียนร่วม หรือเรียนเฉพาะก็ได้ ให้ดูประเภทของความพิการ

กลุ่มเฉพาะที่ 4 นักวิชาการ

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า รูปแบบการจัดการศึกษา ควรออกรูปแบบการศึกษาให้เหมาะสม โดยแยกกลุ่ม ในกรณีคนพิการ แยกเฉพาะคนพิการอย่างเดียว โดยจัดเป็นห้องเรียนเฉพาะ และกลุ่มคนพิการที่สามารถเรียนรู้แบบคนปกติได้ ให้เรียนร่วมกับคนปกติได้ เช่นพิการทางการเคลื่อนไหว เป็นต้น หรืออาจจัดการเรียนแบบออนไลน์ โดยปรับให้มีความเหมาะสมกับประเภทความพิการ

คำตอบของประชากรกลุ่มเฉพาะทั้ง 4 กลุ่มในประเด็นรูปแบบการจัดการศึกษา พบว่า มีความเห็นที่สอดคล้องกัน คือ ควรมีรูปแบบแบบเรียนร่วมบางวิชา และแบบเรียนเฉพาะคนพิการ เช่นจัดห้องเรียนสำหรับคนพิการในแต่ละโรงเรียน โดยอาจนำร่องโดยโรงเรียนประจำจังหวัด และโรงเรียนประจำอำเภอ

- วิธีการส่งเสริมด้านการศึกษา

กลุ่มเฉพาะที่ 1 เจ้าหน้าที่ของรัฐ และผู้แทนภาคเอกชน

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า การส่งเสริมด้านการศึกษาของคนพิการ ควรมีการจัดห้องพิเศษสำหรับคนพิการ ในโรงเรียนประจำ หรือศูนย์การศึกษาเฉพาะคนพิการให้ครอบคลุมทุก

พื้นที่ หรืออาจจัดให้มีครูอาสาให้เข้าถึงกลุ่มเป้าหมายในทุกพื้นที่ และควรสร้างแรงจูงใจให้กับครอบครัวหรือสิทธิประโยชน์ เพื่อให้ภาคคนพิการเข้ารับการศึกษา

กลุ่มเฉพาะที่ 2 ภาคประชาสังคม

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า การส่งเสริมด้านการศึกษาของคนพิการ ควรต้องมีการขยายศูนย์การเรียนของคนพิการเฉพาะให้มากขึ้น และมีความเหมาะสมครอบคลุมกับจำนวนผู้พิการในท้องที่ ไม่ว่าจะเป็นการจัดห้องเรียนเฉพาะ หรือศูนย์การศึกษาเฉพาะความพิการ

กลุ่มเฉพาะที่ 3 กลุ่มคนพิการ

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า การส่งเสริมด้านการศึกษาของคนพิการ ควรจะมีการให้ทุนหรือความช่วยเหลือด้านค่าใช้จ่ายต่างๆ และเห็นควรจัดให้มีศูนย์การเรียนเฉพาะความพิการในแต่ละประเภทให้ครอบคลุม

กลุ่มเฉพาะที่ 4 นักวิชาการ

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า การส่งเสริมด้านการศึกษาของคนพิการ ควรมีการจัดตั้ง “ศูนย์การเรียนเฉพาะความพิการในแต่ละประเภท” ให้เพียงพอ ผลดี ลดงบประมาณ อุปสรรคในการเข้าถึงการศึกษา สามารถเข้าถึงการศึกษาได้ง่าย และลดปัญหาเรื่องอุปกรณ์, สื่อการศึกษา

คำตอบของประชากรกลุ่มเฉพาะทั้ง 4 กลุ่มในประเด็นวิธีการส่งเสริมด้านการศึกษา พบว่า มีความเห็นที่สอดคล้องกัน คือ ควรต้องมีการขยายศูนย์การเรียนของคนพิการเฉพาะให้มากขึ้น และมีความเหมาะสมครอบคลุมกับจำนวนผู้พิการในท้องที่ ไม่ว่าจะเป็นการจัดห้องเรียนเฉพาะ หรือศูนย์การศึกษาเฉพาะความพิการ

- การยืมอุปกรณ์หรือสื่อการศึกษา

กลุ่มเฉพาะที่ 1 เจ้าหน้าที่ของรัฐ และผู้แทนภาคเอกชน

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า การยืมอุปกรณ์หรือสื่อการศึกษาควรมีวิธีการยืมอุปกรณ์การเรียนที่จำเป็นได้ง่ายและสะดวกและมีวิธีการคืนอุปกรณ์และสื่อการศึกษาที่เหมาะสม

กลุ่มเฉพาะที่ 2 ภาคประชาสังคม

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า การยืมอุปกรณ์หรือสื่อการศึกษาควรมีอุปกรณ์ที่จำเป็นในการเรียนต้องสามารถยืมได้ง่ายและสะดวกและเหมาะสมกับประเภทความพิการ

กลุ่มเฉพาะที่ 3 กลุ่มคนพิการ

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

มีประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า การยื่นอุทธรณ์หรือสื่อการศึกษาเห็นว่าการยื่นต้องยื่นได้ง่าย และสะดวก และเป็นสื่อการศึกษาต้องมีความทันสมัยและมีความเหมาะสมกับประเภทของคนพิการ

กลุ่มเฉพาะที่ 4 นักวิชาการ

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า การยื่นอุทธรณ์หรือสื่อการศึกษาเห็นว่าควรลดขั้นตอนและเงื่อนไขในการยื่นเพื่อแก้ปัญหาเรื่องอุทธรณ์และสื่อการศึกษา

คำตอบของประชากรกลุ่มเฉพาะทั้ง 4 กลุ่มในประเด็นการยื่นอุทธรณ์หรือสื่อการศึกษาพบว่า มีความเห็นที่สอดคล้องกัน คือ การยื่นอุทธรณ์หรือสื่อการศึกษาควรมีอุทธรณ์ที่จำเป็นในการเรียนต้องสามารถยื่นได้ง่ายและสะดวกและเหมาะสมกับประเภทความพิการ

ประเด็นที่ 4 ด้านแรงงาน

- สัดส่วนอัตราที่ต้องจ้างคนพิการตามกฎหมายของหน่วยงานของรัฐและภาคเอกชน

กลุ่มเฉพาะที่ 1 เจ้าหน้าที่ของรัฐ และผู้แทนภาคเอกชน

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า สัดส่วนในการจ้างงานคนพิการ สัดส่วนภาครัฐเห็นว่าควรรับไม่น้อยกว่า 1 คน สำหรับองค์กรส่วนท้องถิ่น และมีการเสนอเพิ่มเติมว่า ควรเพิ่มมาตรการบังคับทางปกครองในกรณีไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย แต่ในส่วนสัดส่วนภาคเอกชน ยังเห็นว่าควรเป็นอัตราเดิม

กลุ่มเฉพาะที่ 2 ภาคประชาสังคม

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า สัดส่วนในการจ้างงานคนพิการ สัดส่วนภาครัฐ และเอกชน เสนอเปลี่ยนเป็น 50 ต่อ 1 เพื่อเป็นการส่งเสริมให้คนพิการมีงานทำมากขึ้น

กลุ่มเฉพาะที่ 3 กลุ่มคนพิการ

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า สัดส่วนในการจ้างงานคนพิการ สัดส่วนภาครัฐเห็นว่าควรรับไม่น้อยกว่า 1 คน สำหรับองค์กรส่วนท้องถิ่น ภาคเอกชนเห็นควรสัดส่วนคงเดิม 100 ต่อ 1

กลุ่มเฉพาะที่ 4 นักวิชาการ

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า สัดส่วนในการจ้างงานคนพิการ เสนอสัดส่วน 50 คน ต่อ 1 คน ทั้งภาครัฐและเอกชน เพื่อเป็นการส่งเสริมให้คนพิการมีงานทำมากขึ้น

คำตอบของประชากรกลุ่มเฉพาะทั้ง 4 กลุ่มในประเด็นสัดส่วนอัตราที่ต้องจ้างคนพิการ ตามกฎหมายของหน่วยงานของรัฐและภาคเอกชน พบว่า มีความเห็นเป็นสองความเห็น โดยความเห็นที่ 1 เห็นว่า สัดส่วนภาครัฐ และเอกชน เสนอเปลี่ยนเป็น 50 ต่อ 1 เพื่อเป็นการส่งเสริมให้คนพิการมีงานทำมากขึ้น และความเห็นที่ 2 เห็นว่า สัดส่วนภาครัฐเห็นว่าควรรับไม่น้อยกว่า 1 คน สำหรับองค์กรส่วนท้องถิ่น

- วิธีนับจำนวนผู้ปฏิบัติงานในระบบสัดส่วนเพื่อจ้างคนพิการ

กลุ่มเฉพาะที่ 1 เจ้าหน้าที่ของรัฐ และผู้แทนภาคเอกชน

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่าวิธีนับ ภาครัฐเห็นควรว่าองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเห็นควรนับเป็นนิติบุคคล ส่วนภาคเอกชนนับรวมทั้งองค์กร ทุกสาขาทั่วประเทศ

กลุ่มเฉพาะที่ 2 ภาคประชาสังคม

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่าวิธีนับ ให้ใช้วิธีนับคงเดิมทั้งภาครัฐและเอกชน

กลุ่มเฉพาะที่ 3 กลุ่มคนพิการ

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่าการนับจำนวน ถ้าหน่วยงานภาครัฐและเอกชน มีพนักงานไม่ถึง 100 คน ให้จ้างคนพิการจำนวน 1 คนขึ้นไป

กลุ่มเฉพาะที่ 4 นักวิชาการ

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่าในส่วนภาครัฐ วิธีนับคงเดิม และภาคเอกชนนับเป็นนิติบุคคลรวมทุกสาขาทั่วประเทศ

คำตอบของประชากรกลุ่มเฉพาะทั้ง 4 กลุ่มในประเด็นวิธีนับจำนวนผู้ปฏิบัติงานในระบบสัดส่วนเพื่อจ้างคนพิการพบว่า มีความเห็นที่สอดคล้องกัน คือ ภาครัฐเห็นควรว่าองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเห็นควรนับเป็นนิติบุคคล ส่วนภาคเอกชนนับรวมทั้งองค์กร ทุกสาขาทั่วประเทศ

- การสร้างแรงจูงใจการจ้างแรงงานคนพิการ

กลุ่มเฉพาะที่ 1 เจ้าหน้าที่ของรัฐ และผู้แทนภาคเอกชน

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า มาตรการสร้างแรงจูงใจจ้างงานคนพิการ ควรมี มาตรการจูงใจในกรณีมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 โดยเห็นว่ากรณีการจ้างเหมา และการฝึกงาน เสนอให้มีการนำมาหักค่าใช้จ่ายทางภาษีได้ 2 เท่า (มาตรา 35)

กลุ่มเฉพาะที่ 2 ภาคประชาสังคม

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า มาตรการสร้างแรงจูงใจจ้างงานคนพิการ ควรมี มาตรการจูงใจในกรณีมาตรา 33 และมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 โดยเห็นว่ามาตรา 33 กรณีมีการจ้างงาน ควรนำมาหักเป็นค่าใช้จ่ายทางภาษีได้ 3 เท่า และ เห็นว่ามาตรา 35 เฉพาะกรณีการจ้างเหมา และการฝึกงาน เสนอให้มีนำมาหักค่าใช้จ่ายทางภาษีได้ 2 เท่า

กลุ่มเฉพาะที่ 3 กลุ่มคนพิการ

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า มาตรการสร้างแรงจูงใจจ้างงานคนพิการ ควรมี มาตรการจูงใจในกรณีมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 โดยเห็นว่ากรณีการจ้างเหมา และการฝึกงาน เสนอให้มีนำมาหักค่าใช้จ่ายทางภาษีได้ 2 เท่า (มาตรา 35)

กลุ่มเฉพาะที่ 4 นักวิชาการ

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า มาตรการสร้างแรงจูงใจจ้างงานคนพิการ ควรมี มาตรการจูงใจในกรณีมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 โดยเห็นว่ากรณีการจ้างเหมา และการฝึกงาน เสนอให้มีนำมาหักค่าใช้จ่ายทางภาษีได้ 2 เท่า (มาตรา 35)

คำตอบของประชากรกลุ่มเฉพาะทั้ง 4 กลุ่มในประเด็นการสร้างแรงจูงใจการจ้างแรงงานคนพิการ พบว่า มีความเห็นที่สอดคล้องกัน คือ ควรมีมาตรการจูงใจในกรณีมาตรา 33 และมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 โดยเห็นว่า

มาตรา 33 กรณีมีการจ้างงาน ควรนำมาหักเป็นค่าใช้จ่ายทางภาษีได้ 3 เท่า และ เห็นว่ามาตรา 35 เฉพาะกรณีการจ้างเหมา และการฝึกงาน เสนอให้มีนำมาหักค่าใช้จ่ายทางภาษีได้ 2 เท่า

- การคุ้มครองสิทธิคนพิการระหว่างการทำงาน

กลุ่มเฉพาะที่ 1 เจ้าหน้าที่ของรัฐ และผู้แทนภาคเอกชน

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า ในการคุ้มครองสิทธิคนพิการระหว่างการทำงาน ควรมีการบัญญัติหมวดคุ้มครองการใช้แรงงานคนพิการเป็นการเฉพาะขึ้นมาในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน โดยกำหนดให้ได้รับการคุ้มครองไม่ต่ำกว่ามาตรฐานด้านแรงงาน และเห็นด้วยกับการกำหนดเวลาทำงาน ลักษณะงาน และการใช้สิทธิลา และการจัดให้มีการตรวจสอบสภาพให้ลูกจ้างพิการ

กลุ่มเฉพาะที่ 2 ภาคประชาสังคม

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า ในการคุ้มครองสิทธิคนพิการระหว่างการทำงาน ควรมีการบัญญัติหมวดคุ้มครองการใช้แรงงานคนพิการเป็นการเฉพาะขึ้นมา เหมือนการใช้แรงงานหญิงและการใช้แรงงานเด็ก และควรมีการจัดให้มีการตรวจสอบสภาพแก่ลูกจ้างที่มีความพิการ

กลุ่มเฉพาะที่ 3 กลุ่มคนพิการ

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า ในการคุ้มครองสิทธิคนพิการระหว่างการทำงาน ควรมีการบัญญัติหมวดคุ้มครองการใช้แรงงานคนพิการเป็นการเฉพาะขึ้นมาในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน และควรมีบทบัญญัติในเรื่องการใช้สิทธิลาเพื่อฝึกอบรมและพัฒนาความรู้ความสามารถ

กลุ่มเฉพาะที่ 4 นักวิชาการ

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า ในการคุ้มครองสิทธิคนพิการระหว่างการทำงาน ควรมีการบัญญัติหมวดคุ้มครองการใช้แรงงานคนพิการเป็นการเฉพาะขึ้นมาในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน และเห็นควรมีบทบัญญัติเกี่ยวกับ การกำหนดเวลาทำงาน การกำหนดลักษณะของงาน การใช้สิทธิลาเพื่อฝึกอบรมและพัฒนาความรู้ความสามารถ การจ้างและการเลิกจ้างต้องแจ้งพนักงานตรวจแรงงาน การจัดให้มีการตรวจสอบสภาพแก่ลูกจ้าง

คำตอบของประชากรกลุ่มเฉพาะทั้ง 4 กลุ่มในประเด็นการคุ้มครองสิทธิคนพิการระหว่างการทำงานพบว่า มีความเห็นที่สอดคล้องกัน คือมีความเห็นว่าการคุ้มครองสิทธิคนพิการระหว่าง

การทำงาน ควรมีการบัญญัติหมวดคุ้มครองการใช้แรงงานคนพิการเป็นการเฉพาะขึ้นมา เหมือนการใช้แรงงานหญิงและการใช้แรงงานเด็ก

คำตอบที่ได้จากการทำ Co-Design ประชากรกลุ่มเฉพาะทั้ง 4 กลุ่มนี้ จะเห็นได้ว่าในการเข้าถึงสิทธิสวัสดิการตามกฎหมาย เห็นว่าหากมีการสร้างเครื่องมือทางกฎหมายในการอำนวยความสะดวกให้กับคนพิการในการทำบัตรประจำตัวคนพิการ เช่น จัดยานพาหนะพาคนพิการเพื่ออำนวยความสะดวกในการเดินทางไปทำบัตรประจำตัวคนพิการ หรือ อำนวยความสะดวกในการเดินทางไปพบแพทย์เพื่อให้แพทย์ทำการรับรองความพิการ และนำพาไปออกบัตรต่อไปจนเสร็จกระบวนการ หรือกำหนดให้มีหน่วยเคลื่อนที่ในการทำบัตรประจำตัวคนพิการให้กับคนพิการ ฅงุมิลำเนาของคนพิการ ส่วนวิธีการรับรองความพิการ แต่ละกลุ่มเห็นว่าไม่จำเป็นต้องเป็นแพทย์เฉพาะทางเท่านั้น อาจเป็นแพทย์ตำบล หรือเป็นแพทย์ที่มีใบประกอบวิชาชีพแพทย์ก็ได้ หรือแพทย์ที่คนพิการทำการรักษาด้วยอยู่ เพื่อให้การรับรองความพิการไม่เป็นอุปสรรคในการเข้าถึงสิทธิสวัสดิการที่ควรจะได้ตามกฎหมาย ในการใช้สิทธิเลือกตั้งของคนพิการ เห็นว่า หากมีการอำนวยความสะดวกในการเดินทางก็จะทำให้คนพิการเข้าถึงสิทธิการเลือกตั้งเพิ่มขึ้น โดยเห็นควรให้สำนักงานคณะกรรมการเลือกตั้ง (กกต.) หรือที่องค์กรที่สำนักงานคณะกรรมการเลือกตั้ง (กกต.) มอบหมาย เช่นมอบหมายให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยให้ดำเนินการอำนวยความสะดวกเพื่อจัดยานพาหนะให้คนพิการไปใช้สิทธิเลือกตั้ง ฅงูหาเลือกตั้ง ในส่วนของวิธีการลงคะแนน เห็นว่าควรมีวิธีการลงคะแนนที่มีความเหมาะสม เช่น ในกรณีคนพิการอนาคติเตียง ควรมีหน่วยเลือกตั้งเคลื่อนที่ หรือ ใช้การลงคะแนนเสียงโดยระบบอิเล็กทรอนิกส์ หรือ การลงคะแนนเสียงทางไปรษณีย์ เป็นต้น โดยเสนอให้มีการจัดการเลือกตั้งล่วงหน้าสำหรับคนพิการ เพื่อเจ้าหน้าที่จะได้อำนวยความสะดวกให้คนพิการอย่างเต็มที่ ในการศึกษาของคนพิการ เห็นว่าหากมีการจัดตั้งศูนย์การศึกษาเฉพาะความพิการให้ครอบคลุมให้ทุกจังหวัด เพื่อให้คนพิการเข้าถึงการศึกษาได้ง่าย เช่น อาจมีการตั้งศูนย์การศึกษาเฉพาะความพิการในโรงเรียนประจำจังหวัด โรงเรียนประจำอำเภอ ที่มีคนพิการอยู่ในพื้นที่จำนวนหนึ่ง หรือมีการจัดห้องเรียนเฉพาะคนพิการ ในส่วนของการยืมอุปกรณ์ที่เกี่ยวกับการเรียนการสอน เสนอให้โรงเรียนช่วยเหลือในการยืมอุปกรณ์การเรียนการสอนที่จำเป็นสำหรับคนพิการเพื่อให้คนพิการมีอุปกรณ์ในการศึกษา ส่วนด้านแรงงานคนพิการ เห็นว่าควรมีการส่งเสริมให้คนพิการมีงานทำเพิ่มมากขึ้น โดยอาจมีการแก้ไขในเรื่องของสัดส่วนที่หน่วยงานรัฐจะต้องรับคนพิการ โดยอาจกำหนดให้หน่วยงานรัฐในส่วนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีจำนวนมากในประเทศไทย รับคนพิการอย่างน้อยองค์กรละ 1 คน และหากไม่ปฏิบัติตามกฎหมายก็ให้นำมาตรการทางปกครองมาใช้บังคับกรณีนี้ และควรมีมาตรการจูงใจ โดยหากผู้ประกอบการภาคเอกชนมีการจ้างเหมาหรือมีการฝึกงานให้คนพิการ ตามมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริม

และพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 ให้สามารถนำค่าใช้จ่ายมาหักทางภาษีได้ 2 เท่า เพื่อเป็นการจูงใจให้กับผู้ประกอบการภาคเอกชน และในส่วนของภาครัฐองแรงงานคนพิการระหว่างการทำงาน เห็นควรบัญญัติเพิ่มเติมใน พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน โดยให้มีหมวด การใช้แรงงานคนพิการขึ้นมา เพื่อเป็นการคุ้มครองสิทธิระหว่างการทำงานให้คนพิการเป็นการเฉพาะเหมือนกับแรงงานหญิงและ แรงงานเด็ก โดยเห็นควรมีบทบัญญัติในเรื่อง การกำหนดเวลาทำงาน การกำหนดลักษณะของงาน การใช้สิทธิลาเพื่อฝึกอบรมและพัฒนาความรู้ความสามารถ การจ้างและการเลิกจ้างต้องแจ้งพนักงานตรวจแรงงาน การจัดให้มีการตรวจสุขภาพแก่ลูกจ้าง (รายละเอียดการเปรียบเทียบคำตอบจากการทำ Co-Design ของกลุ่มเฉพาะตามตารางที่ 5.1)

ตารางที่ 5.1 การเปรียบเทียบคำตอบจากการทำ Co – Design ของกลุ่มเฉพาะ

โครงสร้างการคุ้มครองสิทธิคนพิการ	กลุ่มประชากรเฉพาะ			
	กลุ่ม 1*	กลุ่ม 2*	กลุ่ม 3*	กลุ่ม 4*
1. ประเด็นการเข้าถึงสิทธิสวัสดิการตามกฎหมาย				
1.1 ผู้มีสิทธิในการขอลงทะเบียนทำบัตรประจำตัวคนพิการ	✓	✓	✓	✓
1.2 ปัญหาและอุปสรรคในการทำบัตรประจำตัวคนพิการ	✓	✓	✓	✓
1.3 หน่วยงานที่มีหน้าที่ในการอำนวยความสะดวกในการทำบัตรประจำตัวคนพิการ	✓	✓	✓	✓
1.4 วิธีการในการอำนวยความสะดวกในการทำบัตรประจำตัวคนพิการ	✓	✓	✓	✓
1.5 รูปแบบบัตรในการเข้าถึงสิทธิสวัสดิการตามกฎหมาย	✓	✓	✓	✓
2. ประเด็นการใช้สิทธิเลือกตั้ง				
2.1 ปัญหาและอุปสรรคในการใช้สิทธิเลือกตั้งของคนพิการ	✓	✓	✓	✓

โครงสร้างการคุ้มครองสิทธิคนพิการ	กลุ่มประชากรเฉพาะ			
	กลุ่ม 1*	กลุ่ม 2*	กลุ่ม 3*	กลุ่ม 4*
2.2 หน่วยงานในการอำนวยความสะดวกในการใช้สิทธิเลือกตั้ง	✓	✓	✓	✓
2.3 วิธีการอำนวยความสะดวกในการใช้สิทธิเลือกตั้ง	✓	✓	✓	✓
2.4 รูปแบบลงคะแนนเสียงเลือกตั้งสำหรับคนพิการ	✓	✓	✓	✓
3. ประเด็นด้านการศึกษา				
3.1 ปัญหาและอุปสรรคในการเข้าถึงสิทธิการศึกษาของคนพิการ	✓	✓	✓	✓
3.2 รูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ	✓	✓	✓	✓
3.3 วิธีการส่งเสริมด้านการศึกษาของคนพิการ	✓	✓	✓	✓
3.4 การขี้มสิ่งอำนวยความสะดวกและสื่อทางการศึกษาที่ใช้ในการศึกษา	✓	✓	✓	✓
4 ประเด็นด้านแรงงาน				
4.1 สัดส่วนอัตราในการจ้างงานคนพิการ	✓	✓	✓	✓
4.2 วิธีนับเพื่อจ้างคนพิการ	✓	✓	✓	✓
4.3 การสร้างแรงจูงใจ	✓	✓	✓	✓
4.4 การคุ้มครองระหว่างการทำงาน	✓	✓	✓	✓

*กลุ่มที่ 1 กลุ่มเจ้าหน้าที่ของรัฐ และผู้แทนภาคเอกชน จำนวน 4 คน

*กลุ่มที่ 2 กลุ่มภาคประชาสังคม จำนวน 4 คน

*กลุ่มที่ 3 กลุ่มคนพิการ จำนวน 4 คน

*กลุ่มที่ 4 กลุ่มนักวิชาการ จำนวน 4 คน

1.5 ผลการทำ Co – Design ประชากรกลุ่มผสม

ประชากรกลุ่มผสมที่มาจาก การนำเอาประชากรกลุ่มเฉพาะกลุ่มละ 1 คน มารวมกัน เป็น 4 กลุ่ม จะทำให้เกิดความหลากหลายซึ่งหากนำเอาประเด็นในการทำ Co – Design เดียวกับ ประชากรกลุ่มเฉพาะ จะทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนตามประสบการณ์การทำงานที่แตกต่างกัน ซึ่งอาจจะมีความคิดเห็นที่คล้ายตามกันหรือขัดแย้งกันก็ได้แต่ก็ต้องมีคำตอบที่เป็นมิตรร่วมกันของกลุ่ม คำตอบที่ได้มาจากประชากรกลุ่มผสม มีดังนี้

ประเด็นที่ 1 การเข้าถึงสิทธิสวัสดิการตามกฎหมาย

- ผู้มีสิทธิในการลงทะเบียนทำบัตรประจำตัวคนพิการ

กลุ่มผสมที่ 1

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า ผู้มีสิทธิในการขอทำบัตรประจำตัวคนพิการ ได้แก่ ความพิการที่เห็นประจักษ์ และไม่ประจักษ์ แต่มีข้อเสนอว่าความพิการที่เห็นประจักษ์ไม่ จำเป็นต้องได้ใบรับรองจากแพทย์ เพราะมีความชัดเจนเห็นถึงความพิการที่ประจักษ์อยู่แล้ว ส่วน ความพิการที่ไม่ประจักษ์ เห็นว่าต้องได้รับใบรับรองจากแพทย์ เพื่อนำใบรับรองความพิการนั้นไป ขอออกบัตรประจำตัวคนพิการต่อไป

กลุ่มผสมที่ 2

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า ผู้มีสิทธิในการขอทำบัตรประจำตัวคนพิการ ได้แก่คน พิการที่มีความพิการ แบบประจักษ์ เสนอว่าไม่ต้องให้แพทย์รับรองก่อนออกบัตรประจำตัวคน พิการและเห็นควรให้เป็นบัตรแบบมีผลตลอดชีพ ในกรณีของคนพิการที่มีความพิการ แบบไม่ ประจักษ์ ขอเสนอว่าเห็นควรที่จะให้แพทย์ทำการรับรองความพิการก่อนออกบัตรประจำตัวคน พิการ แต่ไม่จำเป็นต้องเป็นแพทย์เฉพาะที่จะให้การรับรอง เพื่อให้คนพิการการเข้าถึงสิทธิได้สะดวก ขึ้น เห็นควรเป็นแพทย์ ที่มีใบประกอบวิชาชีพแพทย์หรือแพทย์ที่คนพิการไปทำการรักษาอยู่ เพราะ จะมีประวัติการรักษาของคนพิการอยู่แล้ว

กลุ่มผลสมที่ 3

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า ผู้มีสิทธิในการขอทำบัตรประจำตัวคนพิการ ได้แก่คนพิการที่มีความพิการ แบบประจักษ์ เสนอว่าไม่จำเป็นต้องให้แพทย์รับรองก่อนเพราะความพิการเห็นประจักษ์อยู่แล้ว ส่วนในกรณีของคนพิการที่มีความพิการ แบบไม่ประจักษ์ เห็นว่าต้องให้แพทย์รับรองก่อน เพื่อให้ทราบชัดเจนว่าบุคคลนั้นมีความพิการจริง เพื่อป้องกันการสวมสิทธิเพื่อทำบัตร และรับเบี้ยคนพิการแต่ไม่จำเป็นต้องเป็นแพทย์เฉพาะทาง แต่อย่างไรก็ตาม ผู้ที่จะทำการรับรองความพิการแบบไม่ประจักษ์ก็สมควรเป็นแพทย์ที่มีใบประกอบวิชาชีพแพทย์ เพื่อให้คนพิการเข้าถึงการรับรองสถานะความพิการได้ง่ายขึ้น

กลุ่มผลสมที่ 4

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า ผู้มีสิทธิในการขอทำบัตรประจำตัวคนพิการ ได้แก่คนพิการที่มีความพิการ แบบประจักษ์ เสนอว่าไม่จำเป็นต้องให้แพทย์รับรองก่อนเพราะความพิการเห็นประจักษ์อยู่แล้ว ส่วนในกรณีของคนพิการที่มีความพิการ แบบไม่ประจักษ์ เห็นว่าต้องให้แพทย์รับรองก่อนออกบัตรประจำตัวคนพิการ โดยขอเสนอว่า ผู้รับรองไม่จำเป็นต้องเป็นแพทย์เฉพาะทาง แต่เห็นควรให้แพทย์ประจำตำบล หรือ แพทย์ประจำอำเภอ ที่มีใบประกอบวิชาชีพแพทย์ เป็นผู้รับรองความพิการ เพราะคนพิการจะอยู่ในแต่ละท้องถิ่น ทั้งนี้ เพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกในการทำบัตรประจำตัวคนพิการ เพื่อให้คนพิการเข้าถึงสิทธิสวัสดิการตามกฎหมาย

คำตอบของประชากรกลุ่มผลสมทั้ง 4 กลุ่มในประเด็นการเข้าถึงสิทธิสวัสดิการตามกฎหมายพบว่ามีความเห็นที่สอดคล้องกัน ผู้มีสิทธิในการขอทำบัตรประจำตัวคนพิการ ได้แก่คนพิการที่มีความพิการ แบบประจักษ์และแบบไม่ประจักษ์ แต่เห็นว่าถ้าเป็นความพิการแบบเห็นประจักษ์ไม่จำเป็นต้องให้แพทย์รับรองก่อนเพราะความพิการเห็นประจักษ์อยู่แล้ว ส่วนในกรณีของคนพิการที่มีความพิการ แบบไม่ประจักษ์ เห็นว่าต้องให้แพทย์รับรองก่อน เพื่อให้ทราบชัดเจนว่าบุคคลนั้นมีความพิการจริง เพื่อป้องกันการสวมสิทธิเพื่อทำบัตรและรับเบี้ยคนพิการแต่ไม่จำเป็นต้องเป็นแพทย์เฉพาะทาง แต่อย่างไรก็ควรเป็นแพทย์ที่มีใบประกอบวิชาชีพแพทย์ เพื่อให้คนพิการเข้าถึงการรับรองสถานะความพิการได้ง่ายขึ้น

- ปัญหาและอุปสรรคในการทำบัตรประจำตัวคนพิการ

กลุ่มผสมที่ 1

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า ปัญหาและอุปสรรคในการทำบัตรประจำตัวคนพิการ คือ ปัญหาเรื่องการเดินทางเพราะคนพิการอยู่ในพื้นที่ห่างไกลและทุรกันดาร และปัญหาการรับรองสถานะความพิการ เพราะความพิการไม่จักษ์ต้องให้แพทย์รับรองก่อนออกบัตรประจำตัวคนพิการ และโรงพยาบาล และแพทย์ต้องเป็นไปตามที่กฎหมายกำหนด และปัญหาอีกประการคือ ปัญหาความพิการรุนแรง เช่น พิกัดคิดเตียง ไม่สามารถไปทำบัตรได้ เพราะการเคลื่อนย้ายทำได้ยาก และเสี่ยงที่จะทำให้อาการรุนแรงขึ้นหากเคลื่อนย้ายไม่ถูกวิธี

กลุ่มผสมที่ 2

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า ปัญหาและอุปสรรคในการทำบัตรประจำตัวคนพิการ คือ ปัญหาเรื่องการเดินทางและปัญหาเรื่องค่าใช้จ่ายต่างๆ ในการเดินทางเพราะคนพิการส่วนใหญ่อยู่ในพื้นที่ห่างไกลและมีฐานะยากจน เนื่องจากไม่มีงาน ไม่มีรายได้ และอีกปัญหาคือ ปัญหาไม่มีคนพาไปหาแพทย์

กลุ่มผสมที่ 3

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า ปัญหาและอุปสรรคในการทำบัตรประจำตัวคนพิการ คือ ปัญหาการเดินทางไปให้แพทย์รับรองสถานะความพิการ ขอเสนอว่าควรให้สามารถนำประวัติการรักษาทางการแพทย์มาใช้แทนการรับรองของแพทย์ เพื่อขอทำบัตรประจำตัวคนพิการได้

กลุ่มผสมที่ 4

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า ปัญหาและอุปสรรคในการทำบัตรประจำตัวคนพิการ คือ ปัญหาการรับรองความพิการ โดยเฉพาะความพิการที่เห็นไม่ประจักษ์ ต้องใช้เวลาตรวจของแพทย์หลายครั้ง โดยเสนอแนะ ให้แพทย์ตำบลเป็นผู้รับรองความพิการ เพื่อให้คนพิการทำบัตรประจำตัวคนพิการได้ง่ายขึ้น และได้เข้าถึงสิทธิสวัสดิการตามกฎหมาย ปัญหาต่อมาคือปัญหาการเดินทาง และปัญหาการไม่มีวิธีการในการอำนวยความสะดวกให้คนพิการในการทำบัตรประจำตัวคนพิการ เพื่อแก้ปัญหาการเดินทางและค่าใช้จ่าย และปัญหาไปให้แพทย์ทำการรับรองความพิการ

คำตอบของประชากรกลุ่มผสมทั้ง 4 กลุ่มในประเด็นปัญหาและอุปสรรคในการทำบัตรประจำตัวคนพิการ พบว่า มีความเห็นที่สอดคล้องกัน คือ ปัญหาเรื่องการเดินทางเพราะคน

พิการอยู่ในพื้นที่ห่างไกลและทุรกันดาร และปัญหาการรับรองสถานะความพิการ เพราะความพิการไม่จกัษต้องให้แพทย์รับรองก่อนออกบัตรประจำตัวคนพิการ

- หน่วยงานที่มีหน้าที่ในการอำนวยความสะดวกให้คนพิการในการทำบัตรประจำตัวคนพิการ

กลุ่มผสมที่ 1

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า หน่วยงานที่ควรมีหน้าที่ในการอำนวยความสะดวกให้คนพิการในเรื่องการทำบัตรประจำตัวคนพิการ ควรเป็น 3 หน่วยงานนี้ กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ กระทรวงสาธารณสุข และกระทรวงมหาดไทย โดยทั้งสามหน่วยงาน ควรร่วมกันเป็นคณะกรรมการหรือคณะทำงาน เพื่อกำหนดวิธีการอำนวยความสะดวกให้คนพิการในเรื่องการทำบัตรประจำตัวคนพิการ เพื่อให้คนพิการได้เข้าถึงสิทธิสวัสดิการตามกฎหมายได้ง่ายขึ้น

กลุ่มผสมที่ 2

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า หน่วยงานที่ควรมีหน้าที่ในการอำนวยความสะดวกให้คนพิการในเรื่องการทำบัตรประจำตัวคนพิการ ควรเป็น 3 หน่วยงานนี้ คือ กระทรวงสาธารณสุข องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพประจำตำบล เพราะเป็นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับขั้นตอนการขอทำบัตรประจำตัวคนพิการ และเป็นหน่วยงานที่มีความใกล้ชิดกับคนพิการ เพราะคนพิการจะอยู่ในแต่ละท้องถิ่น

กลุ่มผสมที่ 3

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า หน่วยงานที่ควรมีหน้าที่ในการอำนวยความสะดวกให้คนพิการในเรื่องการทำบัตรประจำตัวคนพิการ ควรเป็น 2 หน่วยงานนี้ คือ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และอำเภอ เพราะเป็นหน่วยงานที่คนพิการอาศัยอยู่มาก และหากมีการอำนวยความสะดวกหน่วยงานทั้งสองจะเหมาะมากกับการติดต่อกับคนพิการ

กลุ่มผสมที่ 4

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า หน่วยงานที่ควรมีหน้าที่ในการอำนวยความสะดวกให้คนพิการในเรื่องการทำบัตรประจำตัวคนพิการ ควรเป็น 2 หน่วยงานนี้ คือ กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

คำตอบของประชากรกลุ่มผสมทั้ง 4 กลุ่มในประเด็นหน่วยงานที่มีหน้าที่ในการอำนวยความสะดวกให้คนพิการในการทำบัตรประจำตัวคนพิการ พบว่ามีความเห็นที่สอดคล้องกัน คือ หน่วยงานที่ควรมีหน้าที่ในการอำนวยความสะดวกให้คนพิการในเรื่องการทำบัตรประจำตัวคนพิการ ควรเป็น 3 หน่วยงานนี้ กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ กระทรวงสาธารณสุข และกระทรวงมหาดไทย

- วิธีการอำนวยความสะดวกในการทำบัตรประจำตัวคนพิการ

กลุ่มผสมที่ 1

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า วิธีการอำนวยความสะดวกในการทำบัตรประจำตัวคนพิการ ควรมีวิธีการอำนวยความสะดวก โดยเห็นควรมอบอำนาจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นหน่วยงานที่มีหน้าที่ในการอำนวยความสะดวกในการทำบัตรประจำตัวคนพิการ เช่น มีหน้าที่ในการสำรวจจำนวนคนพิการ และประเภทของความพิการ เพื่อเป็นข้อมูลในการรับรองสถานะความพิการ ก่อนอำนวยความสะดวกในการไปขอออกบัตรประจำตัวคนพิการ และเห็นควรให้มีการจัดรถเคลื่อนที่เข้ามายังพื้นที่เพื่อจัดทำบัตรประจำตัวคนพิการให้คนพิการเพื่อให้คนพิการเข้าถึงสิทธิสวัสดิการได้ง่ายขึ้น

กลุ่มผสมที่ 2

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า วิธีการอำนวยความสะดวกในการทำบัตรประจำตัวคนพิการ ควรมีวิธีการอำนวยความสะดวก โดยเห็นว่าควรมอบหน้าที่ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการจัดยานพาหนะพาคนพิการไปทำบัตรประจำตัวคนพิการ หรือ ให้มีหน่วยทำบัตรประจำตัวคนพิการเคลื่อนที่

กลุ่มผสมที่ 3

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า วิธีการอำนวยความสะดวกในการทำบัตรประจำตัวคนพิการ ควรมีวิธีการอำนวยความสะดวก โดยควรมีรถรับส่งอำนวยความสะดวกให้คนพิการเพื่อไปรับรองความพิการที่ และไปทำบัตรประจำตัวคนพิการตั้งแต่เริ่มแรก จนจบกระบวนการทำบัตรประจำตัวคนพิการ และในกรณีที่คนพิการเป็นผู้ป่วยติดเตียง / ป่วยรุนแรง เห็นควรให้มีการอำนวยความสะดวกถึงพื้นที่ที่คนพิการอาศัยอยู่ เช่น จัดรถเคลื่อนที่เพื่อออกบัตรประจำตัวคนพิการ

กลุ่มผสมที่ 4

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า วิธีการอำนวยความสะดวกในการทำบัตรประจำตัวคนพิการ ควรใช้วิธีการอำนวยความสะดวก โดยเห็นควรให้มีหน่วยหน่วยเคลื่อนที่เพื่ออำนวยความสะดวกเชิงรุกในการให้บริการแก่คนพิการ เพื่อให้คนพิการมีบัตรประจำตัวคนพิการ และได้สิทธิสวัสดิการตามกฎหมาย

คำตอบของประชากรกลุ่มผสมทั้ง 4 กลุ่มในประเด็นวิธีการอำนวยความสะดวกในการทำบัตรประจำตัวคนพิการ พบว่า มีความเห็นที่สอดคล้องกัน คือ วิธีการอำนวยความสะดวกในการทำบัตรประจำตัวคนพิการ ควรใช้วิธีการอำนวยความสะดวก โดยควรมีรถรับส่งอำนวยความสะดวกให้คนพิการเพื่อไปรับรองความพิการที่ และไปทำบัตรประจำตัวคนพิการตั้งแต่เริ่มแรก จนจบกระบวนการทำบัตรประจำตัวคนพิการ และในกรณีที่คนพิการเป็นผู้ป่วยติดเตียง / ป่วยรุนแรง เห็นควรให้มีการอำนวยความสะดวกถึงพื้นที่ที่คนพิการอาศัยอยู่

- รูปแบบบัตรในการเข้าถึงสิทธิสวัสดิการตามกฎหมาย

กลุ่มผสมที่ 1

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า รูปแบบบัตรในการเข้าถึงสิทธิควรใช้แบบบัตรประชาชนแบบเอนกประสงค์ ใบเดียวเข้าถึงสิทธิได้เลย

กลุ่มผสมที่ 2

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า รูปแบบบัตรในการเข้าถึงสิทธิควรต้องแยกกันระหว่างบัตรประจำตัวประชาชน และบัตรประจำตัวคนพิการ เพราะการไปรวมกับบัตรประชาชนมีข้อเสียในเรื่องของการทำประกัน และการกู้ยืมต่างๆ ดังนั้น จึงเห็นควรใช้ในรูปแบบบัตรประจำตัวคนพิการแบบเดิม แต่บัตรประจำตัวคนพิการ ควรมีสมาชิกชิป อยู่ในบัตรด้วยเพื่อการจัดเก็บข้อมูลที่ครอบคลุมและมีประสิทธิภาพ

กลุ่มผสมที่ 3

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า รูปแบบบัตรในการเข้าถึงสิทธิควรรวมกันเป็นบัตรเดียว เช่น นำข้อมูลไปรวมอยู่ในบัตรประจำตัวประชาชน

กลุ่มผสมที่ 4

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า รูปแบบบัตรในการเข้าถึงสิทธิควรรใช้บัตรประจำตัวคนพิการ เพราะบัตรดังกล่าวเป็นการแจ้งสิทธิข้อมูลของรัฐในการให้สิทธิต่างๆ ของหน่วยงานของรัฐ / นโยบายของรัฐ

คำตอบของประชากรกลุ่มผสมทั้ง 4 กลุ่มในประเด็นรูปแบบบัตรในการเข้าถึงสิทธิสวัสดิการตามกฎหมาย พบว่ามีความเห็นเป็นสองความเห็น โดย ความเห็นที่ 1 เห็นว่า ควรต้องแยกกันระหว่างบัตรประจำตัวประชาชน และบัตรประจำตัวคนพิการ เพราะการไปรวมกับบัตรประชาชนมีข้อเสียในเรื่องของการทำประกัน และการกู้ยืมต่างๆ ส่วนความเห็นที่ 2 เห็นว่า รูปแบบบัตรในการเข้าถึงสิทธิควรรใช้แบบบัตรประชาชนแบบเอนกประสงค์ ใบเดียวเข้าถึงสิทธิได้เลย

ประเด็นที่ 2 การใช้สิทธิเลือกตั้ง

- ปัญหาและอุปสรรคในการใช้สิทธิเลือกตั้งของคนพิการ

กลุ่มผสมที่ 1

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า ปัญหาและอุปสรรคในการไปใช้สิทธิเลือกตั้งของคนพิการ ได้แก่ ปัญหาการเดินทางไปลงคะแนน ณ คูหาเลือกตั้ง ปัญหาวิธีการลงคะแนน และปัญหาอุปกรณ์ไม่เพียงพอและไม่เหมาะสมในการลงคะแนน

กลุ่มผสมที่ 2

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า ปัญหาและอุปสรรคในการไปใช้สิทธิเลือกตั้งของคนพิการ ได้แก่ ปัญหาวิธีการลงคะแนนเสียงที่มีเพียงวิธีเดียว คือต้องเดินทางไปลงคะแนนเสียง ณ คูหาเลือกตั้ง

กลุ่มผสมที่ 3

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า ปัญหาและอุปสรรคในการไปใช้สิทธิเลือกตั้งของคนพิการ ได้แก่ ปัญหาหน่วยเลือกตั้งไม่เอื้อต่อคนพิการในการลงคะแนน และปัญหาการเดินทางไม่สะดวกและค่าใช้จ่ายในการเดินทาง และไม่มีคนพาไป

กลุ่มผสมที่ 4

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า ปัญหาและอุปสรรคในการไปใช้สิทธิเลือกตั้งของคนพิการ ได้แก่ ปัญหาการเดินทางของคนพิการ และวิธีการลงคะแนนที่ไม่เหมาะสมกับสภาพความพิการ

คำตอบของประชากรกลุ่มผสมทั้ง 4 กลุ่มในประเด็นปัญหาและอุปสรรคในการใช้สิทธิเลือกตั้งของคนพิการ พบว่า มีความเห็นที่สอดคล้องกัน คือ ปัญหาและอุปสรรคในการไปใช้สิทธิเลือกตั้งของคนพิการ ได้แก่ ปัญหาวิธีการลงคะแนนเสียงที่มีเพียงวิธีเดียว คือต้องเดินทางไปลงคะแนนเสียง ณ คูหาเลือกตั้ง ปัญหาหน่วยเลือกตั้งไม่เอื้อต่อคนพิการในการลงคะแนน และปัญหาการเดินทางไม่สะดวกและค่าใช้จ่ายในการเดินทาง

- รูปแบบการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งสำหรับคนพิการ

กลุ่มผสมที่ 1

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า รูปแบบการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งสำหรับคนพิการ กรณีไม่ใช่คนพิการคิดเพียงใช้รูปแบบเดิมในการลงคะแนน และให้มีการอำนวยความสะดวกในการเดินทางไปเลือกตั้งโดยจัดยานพาหนะให้คนพิการ แต่หากเป็นกรณีคนพิการคิดเพียง เห็นควรหารูปแบบที่เหมาะสมเพื่อช่วยให้ลงคะแนนได้ เช่น ระบบทางอิเล็กทรอนิกส์ หรือการลงคะแนนทางไปรษณีย์ หรือวิธีการอื่นที่เหมาะสมกับสภาพความพิการ เป็นต้น

กลุ่มผสมที่ 2

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า รูปแบบการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งสำหรับคนพิการ เห็นควรหารูปแบบที่เหมาะสมเพื่อช่วยให้ลงคะแนนได้ เช่น การลงคะแนนทางไปรษณีย์ หรือวิธีการอื่นที่เหมาะสมกับสภาพความพิการ เป็นต้น

กลุ่มผสมที่ 3

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า รูปแบบการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งสำหรับคนพิการ เห็นควรใช้วิธีการลงคะแนนเสียงแบบอิเล็กทรอนิกส์ หรือวิธีการลงคะแนนที่เหมาะสมกับประเภทของ ความพิการ เพื่อช่วยในการลงคะแนนในกรณีคนพิการที่ไม่สามารถเดินทางมายังหน่วยเลือกตั้งได้ เช่น คนพิการนอนติดเตียง เป็นต้น

กลุ่มผสมที่ 4

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า รูปแบบการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งสำหรับคนพิการ เห็นควรใช้วิธีการลงคะแนนเสียงการเลือกตั้งแบบอิเล็กทรอนิกส์ในกรณีคนพิการติดเตียง หรือ การลงคะแนนทางไปรษณีย์ เป็นต้น

คำตอบของประชากรกลุ่มผสมทั้ง 4 กลุ่มในประเด็นรูปแบบการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งสำหรับคนพิการพบว่า มีความเห็นที่สอดคล้องกัน คือ เห็นควรหารูปแบบที่เหมาะสมเพื่อช่วยให้ลงคะแนนได้ เช่น ระบบทางอิเล็กทรอนิกส์ หรือการลงคะแนนทางไปรษณีย์ หรือวิธีการอื่นที่เหมาะสมกับสภาพความพิการ

- หน่วยงานอำนวยความสะดวกในการใช้สิทธิเลือกตั้ง

กลุ่มผสมที่ 1

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า หน่วยงานที่ควรทำหน้าที่ในการอำนวยความสะดวกในการใช้สิทธิเลือกตั้งของคนพิการ ได้แก่ สำนักงานคณะกรรมการเลือกตั้ง (กกต.) หรือ สำนักงานคณะกรรมการเลือกตั้ง (กกต.) มอบหมายให้ทำหน้าที่อำนวยความสะดวกให้กับคนพิการในการไปใช้สิทธิเลือกตั้ง

กลุ่มผสมที่ 2

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า หน่วยงานที่ควรทำหน้าที่ในการอำนวยความสะดวกในการใช้สิทธิเลือกตั้งของคนพิการ ได้แก่ สำนักงานคณะกรรมการเลือกตั้ง (กกต.) และ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

กลุ่มผสมที่ 3

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า หน่วยงานที่ควรทำหน้าที่ในการอำนวยความสะดวกในการใช้สิทธิเลือกตั้งของคนพิการ ได้แก่ สำนักงานคณะกรรมการเลือกตั้ง (กกต.) และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่คนพิการอาศัยอยู่ แต่องค์กรส่วนท้องถิ่นต้องอยู่ภายใต้การทำงานของสำนักงานคณะกรรมการเลือกตั้ง (กกต.) เพื่อให้การตรวจสอบเรื่องความโปร่งใส เพื่อป้องกันการทุจริต

กลุ่มผสมที่ 4

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่าหน่วยงานที่ควรทำหน้าที่ในการอำนวยความสะดวกในการใช้สิทธิเลือกตั้งของคนพิการ ได้แก่ สำนักงานคณะกรรมการเลือกตั้ง (กกต.) องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นที่คนพิการอาศัยอยู่ และ อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน (อสม.)

คำตอบของประชากรกลุ่มผสมทั้ง 4 กลุ่มในประเด็นหน่วยงานอำนวยความสะดวกในการใช้สิทธิเลือกตั้ง พบว่า มีความเห็นที่สอดคล้องกัน คือ หน่วยงานที่ควรทำหน้าที่ในการอำนวยความสะดวกในการใช้สิทธิเลือกตั้งของคนพิการ ได้แก่ สำนักงานคณะกรรมการเลือกตั้ง (กกต.) และองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นที่คนพิการอาศัยอยู่ แต่องค์กรส่วนท้องถิ่นต้องอยู่ภายใต้การทำงาน ของ สำนักงานคณะกรรมการเลือกตั้ง (กกต.) เพื่อให้การตรวจสอบเรื่องความโปร่งใส เพื่อป้องกันการทุจริต

- วิธีการอำนวยความสะดวกในการใช้สิทธิเลือกตั้ง

กลุ่มผสมที่ 1

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า วิธีการอำนวยความสะดวกในการใช้สิทธิเลือกตั้ง ในกรณีพิการเคลื่อนไหวไม่ได้ (ติดเตียง) ควรมีหน่วยเลือกตั้งเคลื่อนที่ไปยังผู้พิการ หรืออาจจะมีการจัดวันเลือกตั้งล่วงหน้าสำหรับคนพิการก็ได้ เพื่อให้เจ้าหน้าที่อำนวยความสะดวกให้กับคนพิการได้เต็มที่

กลุ่มผสมที่ 2

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า วิธีการอำนวยความสะดวกในการใช้สิทธิเลือกตั้งเห็นควรให้มีการจัดวันเลือกตั้งสำหรับคนพิการเป็นการล่วงหน้า และจัดยาพาหนะให้กับคนพิการเพื่อสะดวกในการไปใช้สิทธิเลือกตั้ง ณ คูหาเลือกตั้ง

กลุ่มผสมที่ 3

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า วิธีการอำนวยความสะดวกในการใช้สิทธิเลือกตั้งเห็นควรจัดพาหนะรับ – ส่ง เพื่ออำนวยความสะดวกในการเดินทาง เพื่อให้คนพิการสามารถออกไปใช้สิทธิเลือกตั้งได้

กลุ่มผสมที่ 4

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า วิธีการอำนวยความสะดวกในการใช้สิทธิเลือกตั้ง เห็นควรจัดหน่วยเลือกตั้งเคลื่อนที่ ในกรณีคนพิการติดเตียง หรือคนพิการที่มีความประสงค์จะเลือกตั้ง จากหน่วยเลือกตั้งเคลื่อนที่ โดยกำหนดวันเลือกตั้งเป็นการล่วงหน้าสำหรับคนพิการ เพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกให้คนพิการ หรือ ให้นำหน่วยเกี่ยวข้องอำนวยความสะดวกในเรื่องของจัดหาพาหนะพาคนพิการ ไปเลือกตั้ง ณ คูหาเลือกตั้ง

คำตอบของประชากรกลุ่มผสมทั้ง 4 กลุ่มในประเด็นวิธีการอำนวยความสะดวกในการใช้สิทธิเลือกตั้ง พบว่า มีความเห็นที่สอดคล้องกัน คือ วิธีการอำนวยความสะดวกในการใช้สิทธิเลือกตั้งเห็นควรให้มีการจัดวันเลือกตั้งสำหรับคนพิการเป็นการล่วงหน้า และจัดหาพาหนะให้กับคนพิการเพื่อสะดวกในการไปใช้สิทธิเลือกตั้ง ณ คูหาเลือกตั้ง

ประเด็นที่ 3 ด้านการศึกษา

- ปัญหาและอุปสรรคในการเข้าถึงสิทธิด้านการศึกษา

กลุ่มผสมที่ 1

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า ปัญหาและอุปสรรคในการเข้าถึงสิทธิด้านการศึกษา ได้แก่ ปัญหาโรงเรียนประจำ หรือเฉพาะคนพิการมีไม่เพียงพอและไม่ครอบคลุมทุกพื้นที่ ปัญหาขาดครูผู้สอนคนพิการ และปัญหาการเดินทาง

กลุ่มผสมที่ 2

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า ปัญหาและอุปสรรคในการเข้าถึงสิทธิด้านการศึกษา ได้แก่ ปัญหาที่มีการตรวจระบบสมอง โดยการตรวจสอบของชุดแพทย์ และมีการรับรองรูปแบบในการเข้ารับการศึกษา ถ้าไอคิวไม่ถึงก็ไม่สามารถเข้าเรียนได้ ปัญหาการเดินทางเฉพาะตัวของคนพิการ และการถูกปฏิเสธทางการศึกษาของโรงเรียน

กลุ่มผสมที่ 3

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า ปัญหาและอุปสรรคในการเข้าถึงสิทธิด้านการศึกษา ได้แก่ ปัญหาอาคาร / สถานที่จัดการศึกษาไม่เอื้ออำนวย ปัญหาการเดินทางไปเรียนไม่สะดวก (ควรมีรถรับ – ส่ง ที่เพียงพอต่อจำนวนของผู้พิการ) ปัญหาการเข้าถึงข้อมูลการศึกษา และปัญหาการสื่อสารประชาสัมพันธ์ที่ไม่ชัดเจน (ควรชัดเจนมากขึ้น)

กลุ่มผลสมที่ 4

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า ปัญหาและอุปสรรคในการเข้าถึงสิทธิด้านการศึกษา ได้แก่ สภาพร่างกายของคนพิการเป็นอุปสรรคสำคัญ เพราะมีผลต่อการเดินทางไปเรียน และค่าใช้จ่ายในการเดินทาง

คำตอบของประชากรกลุ่มผลสมทั้ง 4 กลุ่มในประเด็นปัญหาและอุปสรรคในการเข้าถึงสิทธิด้านการศึกษาพบว่า มีความเห็นที่สอดคล้องกัน คือ ปัญหาและอุปสรรคในการเข้าถึงสิทธิด้านการศึกษา ได้แก่ ปัญหาอาคารสถานที่จัดการศึกษาไม่เอื้ออำนวย ปัญหาการเดินทางไปเรียนไม่สะดวก และปัญหาการเข้าถึงข้อมูลการศึกษา

- รูปแบบการจัดการศึกษา

กลุ่มผลสมที่ 1

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า รูปแบบการจัดการศึกษา ควรมีรูปแบบแบบเรียนร่วม บางวิชา และแบบเรียนเฉพาะคนพิการ เช่น จัดห้องเรียนสำหรับคนพิการในแต่ละโรงเรียน โดยอาจนำร่องโดยโรงเรียนประจำจังหวัด และโรงเรียนประจำอำเภอ เป็นต้น

กลุ่มผลสมที่ 2

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า รูปแบบการจัดการศึกษา ควรต้องจัดหลักสูตรพิเศษให้มีความเหมาะสมพอเพียงสำหรับท้องที่ และควรมีการจัดห้องเรียนแยกสำหรับผู้พิการเป็นการเฉพาะ

กลุ่มผลสมที่ 3

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า รูปแบบการจัดการศึกษา ควรเรียนร่วม หรือเรียนเฉพาะก็ได้ ให้ดูประเภทของความพิการ

กลุ่มผลสมที่ 4

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า รูปแบบการจัดการศึกษา ควรออกรูปแบบการศึกษาให้เหมาะสม โดยแยกกลุ่ม ในกรณีคนพิการ แยกเฉพาะคนพิการอย่างเดียวโดยจัดเป็นห้องเรียนเฉพาะ และกลุ่มคนพิการที่สามารถเรียนรู้แบบคนปกติได้ ให้เรียนร่วมกับคนปกติได้ เช่น พิการทางการ

เคลื่อนไหว เป็นต้น หรืออาจจัดการเรียนแบบออนไลน์ โดยปรับให้มีความเหมาะสมกับประเภท ความพิการ

คำตอบของประชากรกลุ่มผสมทั้ง 4 กลุ่มในประเด็นรูปแบบการจัดการศึกษาพบว่า มีความเห็นที่สอดคล้องกัน คือ ควรมีรูปแบบแบบเรียนร่วมบางวิชา และแบบเรียนเฉพาะคนพิการ เช่น จัดห้องเรียนสำหรับคนพิการในแต่ละโรงเรียน

- วิธีการส่งเสริมด้านการศึกษา

กลุ่มผสมที่ 1

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า การส่งเสริมด้านการศึกษาของคนพิการ ควรมีการจัด ห้องพิเศษสำหรับคนพิการในโรงเรียนประจำ หรือศูนย์การศึกษาเฉพาะคนพิการให้ครอบคลุมทุก พื้นที่ หรืออาจจัดให้มีครูอาสาให้เข้าถึงกลุ่มเป้าหมายในทุกพื้นที่ และควรสร้างแรงจูงใจให้กับ ครอบครัวหรือสิทธิประโยชน์ เพื่อให้พาคนพิการเข้ารับการศึกษา

กลุ่มผสมที่ 2

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า การส่งเสริมด้านการศึกษาของคนพิการ ควรต้องมีการ ขยายศูนย์ การเรียนของคนพิการเฉพาะให้มากขึ้น และมีความเหมาะสมครอบคลุมกับจำนวนผู้ พิการในท้องถิ่น ไม่ว่าจะเป็นการจัดห้องเรียนเฉพาะ หรือศูนย์การศึกษาเฉพาะความพิการ

กลุ่มผสมที่ 3

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า การส่งเสริมด้านการศึกษาของคนพิการ ควรจะมีการ ให้ทุนหรือความช่วยเหลือด้านค่าใช้จ่ายต่างๆ และเห็นควรจัดให้มีศูนย์การเรียนเฉพาะความพิการ ในแต่ละประเภทให้ครอบคลุม

กลุ่มผสมที่ 4

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า การส่งเสริมด้านการศึกษาของคนพิการ ควรมีการจัดตั้ง “ศูนย์การเรียนเฉพาะความพิการในแต่ละประเภท” ให้เพียงพอ ผลดี ลดงบประมาณ อุปสรรคใน การเข้าถึงการศึกษา สามารถเข้าถึงการศึกษาได้ง่าย และลดปัญหาเรื่องอุปกรณ์, สื่อการศึกษา

คำตอบของประชากรกลุ่มผสมทั้ง 4 กลุ่มในประเด็นวิธีการส่งเสริมการศึกษาพบว่า มี ความเห็นที่สอดคล้องกัน คือ ควรต้องมีการขยายศูนย์ การเรียนของคนพิการเฉพาะให้มากขึ้น และ มีความเหมาะสมครอบคลุมกับจำนวนผู้พิการในท้องถิ่น

- การยืมอุปกรณ์หรือสื่อการศึกษา

กลุ่มผสมที่ 1

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า การยืมอุปกรณ์หรือสื่อการศึกษาควรมีวิธีการยืมอุปกรณ์การเรียนที่จำเป็นได้ง่ายและสะดวกและมีวิธีการคืนอุปกรณ์และสื่อการศึกษาที่เหมาะสม

กลุ่มผสมที่ 2

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า การยืมอุปกรณ์หรือสื่อการศึกษาควรมีอุปกรณ์ที่จำเป็นในการเรียนต้องสามารถยืมได้ง่ายและสะดวกและเหมาะสมกับประเภทความพิการ

กลุ่มผสมที่ 3

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า การยืมอุปกรณ์หรือสื่อการศึกษาเห็นว่าการยืมต้องยืมได้ง่าย และสะดวก และเป็นสื่อการศึกษาต้องมีความทันสมัยและมีความเหมาะสมกับประเภทของคนพิการ

กลุ่มผสมที่ 4

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า การยืมอุปกรณ์หรือสื่อการศึกษาเห็นว่าควรลดขั้นตอนและเงื่อนไขในการยืมเพื่อแก้ปัญหาเรื่องอุปกรณ์และสื่อการศึกษา

คำตอบของประชากรกลุ่มผสมทั้ง 4 กลุ่มในประเด็นการยืมอุปกรณ์หรือสื่อการศึกษาพบว่า มีความเห็นที่สอดคล้องกัน คือ การยืมอุปกรณ์หรือสื่อการศึกษาควรมีอุปกรณ์ที่จำเป็นในการเรียนต้องสามารถยืมได้ง่ายและสะดวกและเหมาะสมกับประเภทความพิการ

ประเด็นที่ 4 ด้านแรงงาน

- สัดส่วนอัตราที่ต้องจ้างคนพิการตามกฎหมายของหน่วยงานของรัฐและภาคเอกชน

กลุ่มผสมที่ 1

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า สัดส่วนในการจ้างงานคนพิการ สัดส่วนภาครัฐเห็นว่าควรรับไม่น้อยกว่า 1 คน สำหรับองค์กรส่วนท้องถิ่น เสนอเพิ่มเติมว่า ควรเพิ่มมาตรการบังคับทางปกครองในกรณีไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ในส่วนสัดส่วนภาคเอกชน ให้ใช้สัดส่วนเดิม

กลุ่มผสมที่ 2

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า สัดส่วนในการจ้างงานคนพิการ สัดส่วนภาครัฐ และเอกชน เสนอเปลี่ยนเป็น 50 ต่อ 1 เพื่อให้คนพิการได้รับโอกาสเข้าทำงานในหน่วยงานรัฐและเอกชนมากขึ้น

กลุ่มผสมที่ 3

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า สัดส่วนในการจ้างงานคนพิการ สัดส่วนภาครัฐเห็นว่าควรรับไม่น้อยกว่า 1 คน สำหรับองค์กรส่วนท้องถิ่น ส่วนสัดส่วนภาคเอกชน ให้ใช้สัดส่วนเดิม

กลุ่มผสมที่ 4

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า สัดส่วนในการจ้างงานคนพิการ เสนอสัดส่วน 50 คน ต่อ 1 คน ทั้งภาครัฐและเอกชน เพื่อให้คนพิการมีโอกาสเข้าทำงานมากขึ้น

คำตอบของประชากรกลุ่มผสมทั้ง 4 กลุ่มในประเด็นสัดส่วนอัตราที่ต้องจ้างคนพิการ ตามกฎหมายของหน่วยงานของรัฐและภาคเอกชน พบว่า มีความเห็นเป็นสองความเห็นคือ ความเห็นที่ 1 มีความเห็นว่าสัดส่วนในการจ้างงานคนพิการ สัดส่วนภาครัฐเห็นว่าควรรับไม่น้อยกว่า 1 คน สำหรับองค์กรส่วนท้องถิ่น ส่วนสัดส่วนภาคเอกชน ให้ใช้สัดส่วนเดิมและความเห็นที่ 2 เห็นว่าสัดส่วนในการจ้างงานคนพิการ เสนอสัดส่วน 50 คน ต่อ 1 คน ทั้งภาครัฐและเอกชน เพื่อให้คนพิการมีโอกาสเข้าทำงานมากขึ้น

- วิธีนับจำนวนผู้ปฏิบัติงานในระบบสัดส่วนเพื่อจ้างคนพิการ**กลุ่มผสมที่ 1**

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า วิธีนับ ควรเป็นรูปแบบ คือ ภาครัฐเห็นควรว่าองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเห็นควรนับเป็นนิติบุคคล ส่วนภาคเอกชนนับรวมทั้งองค์กร ทุกสาขาทั่วประเทศ

กลุ่มผสมที่ 2

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า วิธีนับ ควรเป็นรูปแบบ ให้คงเดิมทั้งภาครัฐและเอกชน

กลุ่มผลสมที่ 3

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า การนับจำนวน ถ้าหน่วยงานภาครัฐและเอกชน มีพนักงานไม่ถึง 100 คน ให้จ้างคนพิการจำนวน 1 คนขึ้นไป

กลุ่มผลสมที่ 4

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า วิธีนับควรเป็นรูปแบบ ในส่วนของภาครัฐ เห็นว่ายังใช้วิธีนับคงเดิม ส่วนในภาคเอกชนนับเป็นนิติบุคคลรวมทุกสาขาทั่วประเทศ

คำตอบของประชากรกลุ่มผลสมทั้ง 4 กลุ่มในประเด็นวิธีนับจำนวนผู้ปฏิบัติงานในระบบสัดส่วนเพื่อจ้างคนพิการ พบว่ามีความเห็นที่สอดคล้องกัน คือ วิธีนับ ในส่วนของภาครัฐเห็นควรว่าองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเห็นควรนับเป็นนิติบุคคล และในส่วนของภาคเอกชนเห็นควรนับรวมทั้งองค์กรทุกสาขาทั่วประเทศ

- การสร้างแรงจูงใจการจ้างแรงงานคนพิการ

กลุ่มผลสมที่ 1

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า มาตรการสร้างแรงจูงใจจ้างงานคนพิการ ควร มีมาตรการจูงใจในกรณีมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 โดยเห็นว่ากรณีการจ้างเหมา และการฝึกงาน เสนอให้มีนำมาหักค่าใช้จ่ายทางภาษีได้ 2 เท่า (มาตรา 35)

กลุ่มผลสมที่ 2

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า มาตรการสร้างแรงจูงใจจ้างงานคนพิการ ควร มีมาตรการจูงใจในกรณีมาตรา 33 และมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 โดยเห็นว่ามาตรา 33 กรณีมีการจ้างงาน ควรนำมาหักเป็นค่าใช้จ่ายทางภาษีได้ 3 เท่า และ เห็นว่ามาตรา 35 เฉพาะกรณีการจ้างเหมา และการฝึกงาน เสนอให้มีนำมาหักค่าใช้จ่ายทางภาษีได้ 2 เท่า

กลุ่มผลสมที่ 3

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า มาตรการสร้างแรงจูงใจจ้างงานคนพิการ ควร มีมาตรการจูงใจในกรณีมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.

2550 โดยเห็นว่ากรณีการจ้างเหมา และการฝึกงาน เสนอให้มีนำมาหักค่าใช้จ่ายทางภาษีได้ 2 เท่า (มาตรา 35)

กลุ่มผสมที่ 4

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า มาตราการสร้างแรงจูงใจจ้างงานคนพิการ ควรมี มาตราการจูงใจในกรณีมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 โดยเห็นว่ากรณีการจ้างเหมา และการฝึกงาน เสนอให้มีนำมาหักค่าใช้จ่ายทางภาษีได้ 2 เท่า (มาตรา 35)

คำตอบของประชากรกลุ่มผสมทั้ง 4 กลุ่มในประเด็นการสร้างแรงจูงใจการจ้าง แรงงานคนพิการ พบว่า มีความเห็นที่สอดคล้องกัน คือ ควรมีมาตราการจูงใจในกรณีมาตรา 33 และ มาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 โดยเห็นว่ามาตรา 33 กรณีมีการจ้างงาน ควรนำมาหักเป็นค่าใช้จ่ายทางภาษีได้ 3 เท่า และ เห็นว่ามาตรา 35 เฉพาะ กรณีการจ้างเหมา และการฝึกงาน เสนอให้มีนำมาหักค่าใช้จ่ายทางภาษีได้ 2 เท่า

- การคุ้มครองสิทธิคนพิการระหว่างการทำงาน

กลุ่มผสมที่ 1

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า ในการคุ้มครองสิทธิคนพิการระหว่างการทำงาน ควร มีการบัญญัติหมวดคุ้มครองการใช้แรงงานคนพิการเป็นการเฉพาะขึ้นมาในพระราชบัญญัติคุ้มครอง แรงงาน โดยกำหนดให้ได้รับการคุ้มครองไม่ต่ำกว่ามาตรฐานด้านแรงงาน และเห็นควรมีการ กำหนดเรื่องการกำหนดเวลาทำงาน ลักษณะงาน และการใช้สิทธิลา และการจัดให้มีการตรวจ สุขภาพให้ลูกจ้างพิการ

กลุ่มผสมที่ 2

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า ในการคุ้มครองสิทธิคนพิการระหว่างการทำงาน ควรมี การบัญญัติหมวดคุ้มครองการใช้แรงงานคนพิการเป็นการเฉพาะขึ้นมา เหมือนการใช้แรงงานหญิง และการใช้แรงงานเด็ก และควรมีการจัดให้มีการตรวจสุขภาพแก่ลูกจ้างที่มีความพิการ

กลุ่มผสมที่ 3

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า ในการคุ้มครองสิทธิคนพิการระหว่างการทำงาน ควรมีการบัญญัติหมวดคุ้มครองการใช้แรงงานคนพิการเป็นการเฉพาะขึ้นมาในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน และควรมีบทบัญญัติในเรื่องการใช้สิทธิลาเพื่อฝึกอบรมและพัฒนาความรู้ความสามารถ

กลุ่มผสมที่ 4

คำตอบที่ได้มา มีดังนี้

ประชากรกลุ่มนี้มีความเห็นว่า ในการคุ้มครองสิทธิคนพิการระหว่างการทำงาน ควรมีการบัญญัติหมวดคุ้มครองการใช้แรงงานคนพิการเป็นการเฉพาะขึ้นมาในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน และเห็นควรมีบทบัญญัติเกี่ยวกับ การกำหนดเวลาทำงาน การกำหนดลักษณะของงาน การใช้สิทธิลาเพื่อฝึกอบรมและพัฒนาความรู้ความสามารถ การจ้างและการเลิกจ้างต้องแจ้งพนักงานตรวจแรงงาน การจัดให้มีการตรวจสุขภาพแก่ลูกจ้าง

คำตอบของประชากรกลุ่มผสมทั้ง 4 กลุ่มในประเด็นการคุ้มครองสิทธิคนพิการระหว่างการทำงาน พบว่ามีความเห็นที่สอดคล้องกัน คือ ในการคุ้มครองสิทธิคนพิการระหว่างการทำงาน ควรมีการบัญญัติหมวดคุ้มครองการใช้แรงงานคนพิการเป็นการเฉพาะขึ้นมาในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน โดยกำหนดให้ได้รับการคุ้มครองไม่ต่ำกว่ามาตรฐานด้านแรงงาน

คำตอบที่ได้จากการทำ Co – Design ประชากรกลุ่มผสมทั้ง 4 กลุ่มนี้ จะเห็นได้ว่า มีความสอดคล้องตรงกัน โดยในเรื่องการเข้าถึงสิทธิสวัสดิการตามกฎหมายของคนพิการ เห็นว่า ควรมีมาตรการอำนวยความสะดวกให้กับคนพิการในการทำบัตรประจำตัวคนพิการ ในด้านการใช้สิทธิเลือกตั้งของคนพิการเห็นสอดคล้องตรงกันว่าควรมีมาตรการอำนวยความสะดวกในการเลือกตั้ง เพื่อแก้ปัญหาการเดินทางและค่าใช้จ่ายในการออกไปเลือกตั้งของคนพิการเพื่อให้คนพิการเข้าถึงสิทธิการเลือกตั้งเพิ่มขึ้น โดยเห็นควรให้ สำนักงานคณะกรรมการเลือกตั้ง (กกต.) หรือองค์กรที่สำนักงานคณะกรรมการเลือกตั้ง (กกต.) มอบหมายให้ดำเนินการอำนวยความสะดวก จัดยานพาหนะให้คนพิการไปใช้สิทธิเลือกตั้ง ณ คูหาเลือกตั้ง ในส่วนของวิธีการลงคะแนน เห็นว่า ควรมีความเหมาะสมให้มากกว่าการใช้วิธีการเดียวเหมือนในปัจจุบัน เช่น ในกรณีคนพิการนอนติดเตียง ควรมีหน่วยเลือกตั้งเคลื่อนที่ หรือ ใช้การลงคะแนนเสียงโดยระบบอิเล็กทรอนิกส์ หรือ การลงคะแนนเสียงทางไปรษณีย์ เป็นต้น โดยเสนอให้มีการจัดการเลือกตั้งล่วงหน้าสำหรับคนพิการ เพื่อเจ้าหน้าที่จะได้อำนวยความสะดวกให้คนพิการอย่างเต็มที่ ในด้านการศึกษาเห็นสอดคล้องตรงกันว่า ควรมีการจัดตั้งศูนย์การศึกษาเฉพาะความพิการให้ครอบคลุมให้ทุกจังหวัด เพื่อให้คนพิการเข้าถึงการศึกษาได้ง่าย หรือมีการจัดห้องเรียนเฉพาะคนพิการ ส่วนในกรณีเรื่องการ

ยืมอุปกรณ์ที่เกี่ยวกับการเรียนการสอน ให้โรงเรียนช่วยเหลือในการยืมอุปกรณ์การเรียนการสอนที่จำเป็นสำหรับคนพิการเพื่อให้คนพิการมีอุปกรณ์ในการศึกษา ส่วนในด้านแรงงานคนพิการเห็นสอดคล้องตรงกันว่า ควรแก้ไขในเรื่องของสัดส่วนที่หน่วยงานรัฐจะต้องรับคนพิการ โดยอาจกำหนดให้หน่วยงานรัฐในส่วนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีจำนวนมากในประเทศไทยรับคนพิการอย่างน้อยขององค์กรละ 1 คน และหากไม่ปฏิบัติตามกฎหมายก็ให้นำมาตรการทางปกครองมาใช้บังคับกรณีนี้ และควรมีมาตรการจูงใจโดยหากผู้ประกอบการภาคเอกชนมีการจ้างเหมาหรือมีการฝึกงานให้คนพิการ ตามมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 ให้สามารถนำค่าใช้จ่ายมาหักทางภาษีได้ 2 เท่า เพื่อเป็นการจูงใจให้กับผู้ประกอบการภาคเอกชน และในส่วนของการคุ้มครองแรงงานคนพิการระหว่างการทำงาน เห็นควรบัญญัติเพิ่มเติมใน พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน โดยให้มีหมวด การใช้แรงงานคนพิการขึ้นมาเพื่อเป็นการคุ้มครองสิทธิระหว่างการทำงานให้คนพิการเป็นการเฉพาะเหมือนกับแรงงานหญิงและแรงงานเด็ก โดยเห็นควรมีบทบัญญัติในเรื่องการกำหนดเวลาทำงาน การกำหนดลักษณะของงาน การใช้สิทธิลาเพื่อฝึกอบรมและพัฒนาความรู้ความสามารถ การจ้างและการเลิกจ้างต้องแจ้งพนักงานตรวจแรงงาน การจัดให้มีการตรวจสอบสุขภาพแก่ลูกจ้าง (รายละเอียดการเปรียบเทียบคำตอบจากการทำ Co – Design ของกลุ่มผสมตามตารางที่ 5.2)

ตารางที่ 5.2 การเปรียบเทียบคำตอบจากทำ Co-Design ของกลุ่มผสม

โครงสร้างการคุ้มครองสิทธิคนพิการ	กลุ่มประชากรผสม			
	กลุ่ม 1	กลุ่ม 2	กลุ่ม 3	กลุ่ม 4
1. ประเด็นการเข้าถึงสิทธิสวัสดิการตามกฎหมาย				
1.1 ผู้มีสิทธิในการขอลงทะเบียนทำบัตรประจำตัวคนพิการ	✓	✓	✓	✓
1.2 ปัญหาและอุปสรรคในการทำบัตรประจำตัวคนพิการ	✓	✓	✓	✓
1.3 หน่วยงานที่มีหน้าที่ในการอำนวยความสะดวกในการทำบัตรประจำตัวคนพิการ	✓	✓	✓	✓
1.4 วิธีการในการอำนวยความสะดวกใน	✓	✓	✓	✓

โครงสร้างการคุ้มครองสิทธิคนพิการ	กลุ่มประชากรผสม			
	กลุ่ม 1	กลุ่ม 2	กลุ่ม 3	กลุ่ม 4
การทำบัตรประจำตัวคนพิการ				
1.5 รูปแบบบัตรในการเข้าถึงสิทธิสวัสดิการตามกฎหมาย	✓	✓	✓	✓
2. ประเด็นการใช้สิทธิเลือกตั้ง				
2.1 ปัญหาและอุปสรรคในการใช้สิทธิเลือกตั้งของคนพิการ	✓	✓	✓	✓
2.2 หน่วยงานในการอำนวยความสะดวกในการใช้สิทธิเลือกตั้ง	✓	✓	✓	✓
2.3 วิธีการอำนวยความสะดวกในการใช้สิทธิเลือกตั้ง	✓	✓	✓	✓
2.4 รูปแบบลงคะแนนเสียงเลือกตั้งสำหรับคนพิการ	✓	✓	✓	✓
3. ประเด็นด้านการศึกษา				
3.1 ปัญหาและอุปสรรคในการเข้าถึงสิทธิการศึกษาของคนพิการ	✓	✓	✓	✓
3.2 รูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ	✓	✓	✓	✓
3.3 วิธีการส่งเสริมด้านการศึกษาของคนพิการ	✓	✓	✓	✓
3.4 การยืมสิ่งอำนวยความสะดวกและสื่อทางการศึกษาที่ใช้ในการศึกษา	✓	✓	✓	✓
4 ประเด็นด้านแรงงาน				
4.1 สัดส่วนอัตราในการจ้างงานคนพิการ	✓	✓	✓	✓
4.2 วิธีนับเพื่อจ้างคนพิการ	✓	✓	✓	✓
4.3 การสร้างแรงจูงใจ	✓	✓	✓	✓
4.4 การคุ้มครองระหว่างการทำงาน	✓	✓	✓	✓

1.6 การเปรียบเทียบรูปแบบการคุ้มครองสิทธิคนพิการ จากผลของการมีส่วนร่วม ออกแบบของกลุ่มเฉพาะและกลุ่มผสม

คำตอบที่ได้จากการทำ Co-Design ของกลุ่มประชากรเฉพาะและกลุ่มประชากรผสมเมื่อนำมาเปรียบเทียบระหว่าง 2 กลุ่มนี้พบว่า เห็นว่ามีความสอดคล้องตรงกัน (ดูตารางที่ 5.3)

ตารางที่ 5.3 การเปรียบเทียบคำตอบจากการทำ Co – Design ของกลุ่มเฉพาะและกลุ่มผสม

โครงสร้างการคุ้มครองสิทธิคนพิการ	กลุ่มประชากร เฉพาะ	กลุ่มประชากร ผสม
1. ประเด็นการเข้าถึงสิทธิสวัสดิการตามกฎหมาย		
1.1 ผู้มีสิทธิในการขอลงทะเบียนทำบัตรประจำตัวคนพิการ	4	4
1.2 ปัญหาและอุปสรรคในการทำบัตรประจำตัวคนพิการ	4	4
1.3 หน่วยงานที่มีหน้าที่ในการอำนวยความสะดวกในการ ทำบัตรประจำตัวคนพิการ	4	4
1.4 วิธีการในการอำนวยความสะดวกในการทำบัตรประจำ ตัวคนพิการ	4	4
1.5 รูปแบบบัตรในการเข้าถึงสิทธิสวัสดิการตามกฎหมาย	4	4
2. ประเด็นการใช้สิทธิเลือกตั้ง		
2.1 ปัญหาและอุปสรรคในการใช้สิทธิเลือกตั้งของ คนพิการ	4	4
2.2 หน่วยงานในการอำนวยความสะดวกในการใช้สิทธิ เลือกตั้ง	4	4
2.3 วิธีการอำนวยความสะดวกในการใช้สิทธิเลือกตั้ง	4	4
2.4 รูปแบบลงคะแนนเสียงเลือกตั้งสำหรับคนพิการ	4	4
3. ประเด็นด้านการศึกษา		
3.1 ปัญหาและอุปสรรคในการเข้าถึงสิทธิการศึกษาของ คนพิการ	4	4
3.2 รูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ	4	4
3.3 วิธีการส่งเสริมด้านการศึกษาของคนพิการ	4	4

โครงสร้างการคุ้มครองสิทธิคนพิการ	กลุ่มประชากร เฉพาะ	กลุ่มประชากร ผสม
3.4 การยืมสิ่งอำนวยความสะดวกและสื่อทางการศึกษาที่ใช้ในการศึกษา	4	4
4 ประเด็นด้านแรงงาน		
4.1 สัดส่วนอัตราในการจ้างงานคนพิการ	4	4
4.2 วิธีนับเพื่อจ้างคนพิการ	4	4
4.3 การสร้างแรงจูงใจ	4	4
4.4 การคุ้มครองระหว่างการทำงาน	4	4

จากการเปรียบเทียบคำตอบของกลุ่มเฉพาะและกลุ่มผสมจะเห็นได้ว่า ประชากรกลุ่มเฉพาะและกลุ่มผสมทั้ง 4 กลุ่ม มีคำตอบที่สอดคล้องตรงกันว่าในประเด็นด้านการเข้าถึงสิทธิสวัสดิการตามกฎหมาย พบว่ามีความเห็นที่สอดคล้องกันว่า ควรจะต้องสร้างกลไกทางกฎหมายหรือเครื่องมือทางกฎหมายที่ช่วยในการจัดอุปสรรคในการเข้าถึงการทำบัตรประจำตัวคนพิการ ก็คือ ควรสร้างมาตรการในการอำนวยความสะดวกให้กับคนพิการในการทำบัตรประจำตัวคนพิการ ตั้งแต่เริ่มต้นจนจบขั้นตอน เพื่อให้คนพิการได้รับสิทธิสวัสดิการตามกฎหมายที่ควรจะได้รับ ในส่วนประเด็นด้านการใช้สิทธิเลือกตั้งของคนพิการ พบว่าทั้งกลุ่มเฉพาะและกลุ่มผสมมีความเห็นสอดคล้องกันว่า ควรจะต้องสร้างกลไกทางกฎหมายหรือเครื่องมือทางกฎหมายที่ช่วยในการจัดอุปสรรคในการไปใช้สิทธิเลือกตั้ง โดยเห็นตรงกันว่า ควรมีการอำนวยความสะดวกในการเดินทางไปใช้สิทธิเลือกตั้ง ณ คูหาเลือกตั้ง โดยที่คนพิการไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย เพื่อให้คนพิการเข้าถึงสิทธิการเลือกตั้งเพิ่มขึ้น โดยเห็นควรให้ สำนักงานคณะกรรมการเลือกตั้ง (กกต.) หรือที่องค์กรที่สำนักงานคณะกรรมการเลือกตั้ง (กกต.) มอบหมาย เช่นมอบหมายให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยให้ดำเนินการอำนวยความสะดวก เพื่อจัดยานพาหนะให้คนพิการไปใช้สิทธิเลือกตั้ง ณ คูหาเลือกตั้ง ในส่วนของวิธีการลงคะแนน เห็นว่าควรมีวิธีการลงคะแนนที่มีความเหมาะสม เช่น ในกรณีคนพิการนอนติดเตียง ควรมีหน่วยเลือกตั้งเคลื่อนที่ หรือ ใช้การลงคะแนนเสียงโดยระบบอิเล็กทรอนิกส์ หรือ การลงคะแนนเสียงทางไปรษณีย์ เป็นต้น โดยเสนอให้มีการจัดการเลือกตั้งล่วงหน้าสำหรับคนพิการ เพื่อเจ้าหน้าที่จะได้อำนวยความสะดวกให้คนพิการอย่างเต็มที่ ในประเด็นด้านการศึกษาของคนพิการ พบว่าทั้งกลุ่มเฉพาะและกลุ่มผสมมีความเห็นที่สอดคล้องกันว่า ควรมีการจัดตั้งศูนย์การศึกษาเฉพาะความพิการให้ครอบคลุมให้ทุกจังหวัด เพื่อให้คนพิการเข้าถึง

การศึกษาได้ง่าย เช่น อาจมีการตั้งศูนย์การศึกษาเฉพาะความพิการในโรงเรียนประจำจังหวัด โรงเรียนประจำอำเภอ ที่มีคนพิการอยู่ในพื้นที่จำนวนหนึ่ง หรือมีการจัดห้องเรียนเฉพาะคนพิการ ในส่วนของการยืมอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน เสนอให้โรงเรียนช่วยเหลือในการยืม อุปกรณ์การเรียนการสอนที่จำเป็นสำหรับคนพิการเพื่อให้คนพิการมีอุปกรณ์ในการศึกษาใน ประเด็นด้านแรงงานคนพิการ พบว่ามีความเห็นที่สอดคล้องกันว่า ควรมีการส่งเสริมให้คนพิการมี งานทำเพิ่มมากขึ้น โดยอาจมีการแก้ไขในเรื่องของสัดส่วนที่หน่วยงานรัฐจะต้องรับคนพิการ โดย อาจกำหนดให้หน่วยงานรัฐในส่วนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีจำนวนมากในประเทศไทย รับคนพิการอย่างน้อยองค์กรละ 1 คน และหากไม่ปฏิบัติตามกฎหมายก็ให้นำมาตรการทาง ปกครองมาใช้บังคับกรณีนี้ และควรมีมาตรการจูงใจโดยหากผู้ประกอบการภาคเอกชนมีการจ้าง เหมาหรือมีการฝึกงานให้คนพิการ ตามมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพ ชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 ให้สามารถนำค่าใช้จ่ายมาหักทางภาษีได้ 2 เท่า เพื่อเป็นการจูงใจให้กับ ผู้ประกอบการภาคเอกชน และในส่วนขององค์กรคุ้มครองแรงงานคนพิการระหว่างการทำงาน เห็น ควรบัญญัติเพิ่มเติมใน พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน โดยให้มีหมวด การใช้แรงงานคนพิการขึ้นมา เพื่อ เป็นการคุ้มครองสิทธิระหว่างการทำงานให้คนพิการเป็นการเฉพาะเหมือนกับแรงงานหญิงและ แรงงานเด็ก โดยเห็นควรมีบทบัญญัติในเรื่อง การกำหนดเวลาทำงาน การกำหนดลักษณะของงาน การใช้สิทธิลาเพื่อฝึกอบรมและพัฒนาความรู้ความสามารถ การจ้างและการเลิกจ้างต้องแจ้ง พนักงานตรวจแรงงาน การจัดให้มีการตรวจสอบสภาพแก่ลูกจ้าง

2. การเปรียบเทียบการคุ้มครองสิทธิคนพิการระหว่างร่างผลการวิจัย กับ ผลจากการทำ Co-Design

โครงสร้างกฎหมายเพื่อการคุ้มครองสิทธิคนพิการที่ได้จากการวิเคราะห์ในบทที่ 4 มาเป็น ประเด็นในการจัดทำกรมีส่วนร่วมออกแบบ,ร่วมออกแบบ (Participatory Design, Co- Design) และได้คำตอบมาจากประชากรกลุ่มเฉพาะและกลุ่มผสม ดัง ได้วิเคราะห์ไว้แล้วนั้น เมื่อนำมา เปรียบเทียบกับร่างคำตอบในประเด็นที่จะนำไปสู่การจัดทำเป็นกฎหมายต้นแบบดังที่วิเคราะห์ไว้ แล้วในบทที่ 4 พบว่า ส่วนใหญ่มีความเห็นที่สอดคล้องตรงกัน ไปในทิศทางเดียวกัน คือ ต้องการที่ จะให้มีสร้างเครื่องมือทางกฎหมายเพื่อขจัดปัญหาอุปสรรคให้กับคนพิการและคุ้มครองสิทธิของคน พิการที่ควรจะได้รับ ไม่ว่าจะเป็นประเด็นของการเข้าถึงสิทธิสวัสดิการตามกฎหมาย การใช้สิทธิ เลือกลง การศึกษา และแรงงาน โดยประชากร Co- Design มีความเห็นว่าควรมีการกำหนดในการ อำนวยความสะดวกในการทำบัตรประจำตัวให้คนพิการคนพิการ และในเรื่องการใช้สิทธิเลือกตั้ง

ควรมีการจัดยาพาหนะให้กับคนพิการเพื่อแก้ปัญหาการเดินทางและค่าใช้จ่ายในการเดินทางให้กับคนพิการเพื่อออกไปใช้สิทธิเลือกตั้ง ณ คูหาเลือกตั้ง และควรมีรูปแบบการลงคะแนนรูปแบบอื่นๆที่เหมาะสมกับสภาพร่างกายของคนพิการที่เป็นผู้พิการติดเตียงหรือเคลื่อนไหวร่างกายได้ยากลำบาก และในเรื่องของการศึกษานั้น เห็นควรให้มีการส่งเสริมให้คนพิการได้รับการศึกษาอย่างทั่วถึง และให้มีการปรับปรุงเงื่อนไขการสมัครเรียนการสอนให้สะดวกแก่คนพิการ เพื่อใช้ในการพัฒนาคณะนักศึกษาด้านการศึกษา และควรมีกฎหมายในการคุ้มครองแรงงานคนพิการเป็นการเฉพาะเหมือนเช่นแรงงานหญิงและแรงงานเด็ก ส่วนผลการวิจัยก็สอดคล้องกับความเห็นของประชากร Co-Design ที่ต้องการจะให้มีการอำนวยความสะดวกและการส่งเสริมให้คนพิการเข้าถึงสิทธิที่ คนพิการควรจะได้รับซึ่งเป็นสิทธิพื้นฐาน ที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ เพื่อให้คนพิการสามารถดูแลตนเองและครอบครัวได้ ไม่เป็นภาระแก่สังคม (ดูตารางที่ 5.4)

ตารางที่ 5.4 การเปรียบเทียบการคุ้มครองสิทธิคนพิการ จากผลการวิจัยกับผลการทำ Co-Design

โครงสร้างการคุ้มครองสิทธิคนพิการ	ผลจากการวิจัย	ผลจากการทำ Co-Design
1. ประเด็นการเข้าถึงสิทธิสวัสดิการตามกฎหมาย		
1.1 ผู้มีสิทธิในการขอลงทะเบียนทำบัตรประจำตัวคนพิการ	✓	✓
1.2 ปัญหาและอุปสรรคในการทำบัตรประจำตัวคนพิการ	✓	✓
1.3 หน่วยงานที่มีหน้าที่ในการอำนวยความสะดวกในการทำบัตรประจำตัวคนพิการ	✓	✓
1.4 วิธีการในการอำนวยความสะดวกในการทำบัตรประจำตัวคนพิการ	✓	✓
1.5 รูปแบบบัตรในการเข้าถึงสิทธิสวัสดิการตามกฎหมาย	✓	✓
2. ประเด็นการใช้สิทธิเลือกตั้ง		
2.1 ปัญหาและอุปสรรคในการใช้สิทธิเลือกตั้งของคนพิการ	✓	✓
2.2 หน่วยงานในการอำนวยความสะดวกในการใช้สิทธิเลือกตั้ง	✓	✓
2.3 วิธีการอำนวยความสะดวกในการใช้สิทธิเลือกตั้ง	✓	✓
2.4 รูปแบบลงคะแนนเสียงเลือกตั้งสำหรับคนพิการ	✓	✓

โครงสร้างการคุ้มครองสิทธิคนพิการ	ผลจากการวิจัย	ผลจากการทำ Co-Design
3. ประเด็นด้านการศึกษา		
3.1 ปัญหาและอุปสรรคในการเข้าถึงสิทธิการศึกษาของคนพิการ	✓	✓
3.2 รูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ	✓	✓
3.3 วิธีการส่งเสริมด้านการศึกษาของคนพิการ	✓	✓
3.4 การขี้มสิ่งอำนวยความสะดวกและสื่อทางการศึกษาที่ใช้ในการศึกษา	✓	✓
4 ประเด็นด้านแรงงาน		
4.1 สัดส่วนอัตราในการจ้างงานคนพิการ	✓	✓
4.2 วิธีนับเพื่อจ้างคนพิการ	✓	✓
4.3 การสร้างแรงจูงใจ	✓	✓
4.4 การคุ้มครองระหว่างการทำงาน	✓	✓

ตารางเปรียบเทียบการการคุ้มครองสิทธิคนพิการระหว่างจากคำตอบจากผลการวิจัยกับคำตอบจากการทำ Co-Design พบว่าคำตอบจากการทำ Co-Design ทั้งประชากรกลุ่มเฉพาะ และประชากรกลุ่มผสมเสนอให้ควรมีการกำหนดในการอำนวยความสะดวกในการทำบัตรประจำตัวให้คนพิการคนพิการ และในเรื่องการใช้สิทธิเลือกตั้ง ควรมีการจัดหาพาหนะให้กับคนพิการเพื่อแก้ปัญหาการเดินทางและค่าใช้จ่ายในการเดินทางให้กับคนพิการเพื่อออกไปใช้สิทธิเลือกตั้ง ณ คูหาเลือกตั้ง และควรมีรูปแบบการลงคะแนนรูปแบบอื่นๆที่เหมาะสมกับสภาพร่างกายของคนพิการที่เป็นผู้ปวยติดเตียงหรือเคลื่อนย้ายร่างกายได้ยากลำบากและในเรื่องของการศึกษานั้น เห็นควรให้มีการส่งเสริมให้คนพิการได้รับการศึกษาอย่างทั่วถึง และให้มีการปรับปรุงเงื่อนไขการขี้มอุปกรณ์การเรียนการสอนให้สะดวกแก่คนพิการ เพื่อใช้ในการพัฒนาคนพิการด้านการศึกษา และควรมีกฎหมายในการคุ้มครองแรงงานคนพิการเป็นการเฉพาะ เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับคำตอบที่ได้มาจากการวิจัยตามที่ระบุไว้ในบทที่ 4 พบว่า

คำตอบที่ได้จากผลการวิจัย กับ ผลจากการทำ Co-Design มีข้อคำตอบที่เหมือนกันในการคุ้มครองสิทธิคนพิการ ดังนี้

ประเด็นด้านการเข้าถึงสิทธิสวัสดิการตามกฎหมาย มีความเห็นที่สอดคล้องกับผลจากการทำ Co-Design ประชากรกลุ่มเฉพาะจำนวน 4 กลุ่ม และประชากรกลุ่มผสมจำนวน 4 กลุ่มที่เสนอให้

สร้างกลไกทางกฎหมายหรือเครื่องมือทางกฎหมายที่ช่วยในการจัดอุปสรรคในการเข้าถึงการทำบัตรประจำตัวคนพิการ ก็คือ ควรสร้างมาตรการในการอำนวยความสะดวกให้กับคนพิการในการทำบัตรประจำตัวคนพิการตั้งแต่เริ่มต้นจนจบขั้นตอน เพื่อให้คนพิการได้รับสิทธิสวัสดิการตามกฎหมายที่ควรจะได้รับ

ประเด็นด้านการใช้สิทธิเลือกตั้งของคนพิการ มีความเห็นที่สอดคล้องกับผลจากการทำ Co-Design ประชากรกลุ่มเฉพาะจำนวน 4 กลุ่ม และประชากรกลุ่มผสมจำนวน 4 กลุ่ม ที่เสนอให้ควรจะต้องสร้างกลไกทางกฎหมายหรือเครื่องมือทางกฎหมายที่ช่วยในการจัดอุปสรรคในการไปใช้สิทธิเลือกตั้ง โดยเห็นตรงกันว่า ควรมีการอำนวยความสะดวกในการเดินทางไปใช้สิทธิเลือกตั้ง ณ คูหาเลือกตั้ง โดยที่คนพิการไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย เพื่อให้คนพิการเข้าถึงสิทธิการเลือกตั้งเพิ่มขึ้น โดยเห็นควรให้ สำนักงานคณะกรรมการเลือกตั้ง (กกต.) หรือที่องค์กรที่สำนักงานคณะกรรมการเลือกตั้ง (กกต.) มอบหมาย เช่นมอบหมายให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยให้ดำเนินการอำนวยความสะดวก เพื่อจัดยานพาหนะให้คนพิการไปใช้สิทธิเลือกตั้ง ณ คูหาเลือกตั้ง ในส่วนของวิธีการลงคะแนน เห็นว่าควรมีวิธีการลงคะแนนที่มีความเหมาะสม เช่น ในกรณีคนพิการนอนติดเตียง ควรมีหน่วยเลือกตั้งเคลื่อนที่ หรือ ใช้การลงคะแนนเสียงโดยระบบอิเล็กทรอนิกส์ หรือ การลงคะแนนเสียงทางไปรษณีย์ เป็นต้น โดยเสนอให้มีการจัดการเลือกตั้งล่วงหน้าสำหรับคนพิการ เพื่อเจ้าหน้าที่จะได้อำนวยความสะดวกให้คนพิการอย่างเต็มที่

ประเด็นด้านการศึกษาของคนพิการ มีความเห็นที่สอดคล้องกับผลจากการทำ Co-Design ประชากรกลุ่มเฉพาะจำนวน 4 กลุ่ม และประชากรกลุ่มผสมจำนวน 4 กลุ่ม ที่เสนอให้ควรมีการจัดตั้งศูนย์การศึกษาเฉพาะความพิการให้ครอบคลุมให้ทุกจังหวัด เพื่อให้คนพิการเข้าถึงการศึกษาได้ง่าย เช่น อาจมีการตั้งศูนย์การศึกษาเฉพาะความพิการในโรงเรียนประจำจังหวัด โรงเรียนประจำอำเภอ ที่มีคนพิการอยู่ในพื้นที่จำนวนหนึ่ง หรือมีการจัดห้องเรียนเฉพาะคนพิการ ในส่วนของการยืมอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน เสนอให้โรงเรียนช่วยเหลือในการยืมอุปกรณ์การเรียนการสอนที่จำเป็นสำหรับคนพิการเพื่อให้คนพิการมีอุปกรณ์ในการศึกษา

ประเด็นด้านแรงงานคนพิการ มีความเห็นที่สอดคล้องกับผลจากการทำ Co-Design ประชากรกลุ่มเฉพาะจำนวน 4 กลุ่ม และประชากรกลุ่มผสมจำนวน 4 กลุ่ม ที่เสนอให้ควรมีการส่งเสริมให้คนพิการมีงานทำเพิ่มมากขึ้น โดยอาจมีการแก้ไขในเรื่องของสัดส่วนที่หน่วยงานรัฐจะต้องรับคนพิการ โดยอาจกำหนดให้หน่วยงานรัฐในส่วนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีจำนวนมากในประเทศไทย รับคนพิการอย่างน้อยองค์กรละ 1 คน และหากไม่ปฏิบัติตามกฎหมายก็นำมาตรการทางปกครองมาใช้บังคับกรณีนี้ และควรมีมาตรการจูงใจโดยหากผู้ประกอบการภาคเอกชนมีการจ้างเหมาหรือมีการฝึกงานให้คนพิการ ตามมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริม

และพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 ให้สามารถนำค่าใช้จ่ายมาหักทางภาษีได้ 2 เท่า เพื่อเป็นการจูงใจให้กับผู้ประกอบการภาคเอกชน และในส่วนของภาครัฐองแรงงานคนพิการระหว่างการทำงาน เห็นควรบัญญัติเพิ่มเติมใน พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน โดยให้มีหมวด การใช้แรงงานคนพิการขึ้นมา เพื่อเป็นการคุ้มครองสิทธิระหว่างการทำงานให้คนพิการเป็นการเฉพาะเหมือนกับแรงงานหญิงและแรงงานเด็ก โดยเห็นควรมีบทบัญญัติในเรื่อง การกำหนดเวลาทำงาน การกำหนดลักษณะของงาน การใช้สิทธิลาเพื่อฝึกอบรมและพัฒนาความรู้ความสามารถ การจ้างและการเลิกจ้างต้องแจ้งพนักงานตรวจแรงงาน การจัดให้มีการตรวจสอบสภาพแก่ลูกจ้าง

3. การจัดทำร่างกฎหมายต้นแบบเพื่อการคุ้มครองสิทธิคนพิการ

การมีกฎหมายต้นแบบเพื่อการคุ้มครองสิทธิคนพิการ จะเป็นประโยชน์อย่างมากต่อการคุ้มครองสิทธิคนพิการ ซึ่งประโยชน์ต่อคนพิการ ทำให้คนพิการได้รับสิทธิที่พึงจะได้รับตามกฎหมาย ประโยชน์ต่อสังคม ทำให้เกิดการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการ ซึ่งมีผลทำให้ คนพิการมีศักยภาพดูแลตนเอง ครอบครัว ไม่เป็นภาระแก่สังคม และประโยชน์ต่อประเทศชาติ ทำให้มีการพัฒนากฎหมายไทยให้สอดคล้องกับหลักของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการ ซึ่งเป็นการสร้างหลักประกันสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐานที่เป็นสากลสำหรับคนพิการไว้ในกฎหมายไทย ดังนั้น การวิจัยจึงได้กำหนดเป้าหมายของการวิจัยที่จะหาคำตอบในการแก้ปัญหาการคุ้มครองสิทธิคนพิการด้วยการจัดให้มีการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองสิทธิของคนพิการในแต่ละด้านไม่ว่าจะเป็นการเข้าถึงสิทธิสวัสดิการตามกฎหมาย การใช้สิทธิเลือกตั้ง การศึกษา และ ด้านแรงงาน เพื่อให้เป็นกฎหมายต้นแบบ โดยการนำเอาคำตอบที่ได้จากการวิเคราะห์ตามที่ได้ดำเนินการมาแล้วนั้นมาจัดทำเป็นร่างกฎหมายต้นแบบ ซึ่งการจัดทำกฎหมายนั้นมีพระราชบัญญัติหลักเกณฑ์การจัดทำร่างกฎหมายและประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย พ.ศ. 2562 กำหนดหลักเกณฑ์การจัดทำกฎหมาย โดยมีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

3.1 หลักเกณฑ์การจัดทำกฎหมาย

ผลของการวิจัยได้คำตอบมาว่าแม้ในปัจจุบันจะมีกฎหมายส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิของคนพิการหลายฉบับ แต่คนพิการไทยก็ยังประสบกับปัญหาอุปสรรคในการคุ้มครองสิทธิของคนพิการอย่างต่อเนื่อง ไม่ว่าจะเป็นปัญหาการเข้าถึงสิทธิสวัสดิการตามกฎหมาย ปัญหาการใช้สิทธิเลือกตั้ง ปัญหาการศึกษา และปัญหาด้านแรงงาน ดังนั้น เพื่อเป็นแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น ประกอบกับเพื่อเป็นส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการเพื่อให้คนพิการสามารถเลี้ยงดูตนเอง ครอบครัว และไม่เป็นภาระแก่สังคม จำเป็นที่จะต้องปรับปรุงแก้ไขกฎหมายที่สามารถจะเป็นเครื่องมือหรือกลไกในการช่วยขจัดอุปสรรคให้กับคนพิการเพื่อให้คนพิการสามารถเข้าถึงสิทธิ

สวัสดิการตามกฎหมายที่คนพิการพึงจะได้รับซึ่งเป็นสิทธิพื้นฐานตามหลักสิทธิมนุษยชน ดังนั้น การวิจัยจึงได้คำตอบที่เป็นการยืนยันถึงสภาพปัญหาและแนวทางการจัดทำกฎหมายต้นแบบเพื่อการคุ้มครองสิทธิคนพิการ โดยที่การจัดทำกฎหมายนี้มีพระราชบัญญัติหลักเกณฑ์การจัดทำร่างกฎหมายและประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย พ.ศ. 2562 โดยมีเหตุผลในการประกาศใช้คือ “โดยที่เป็นการสมควรกำหนดหลักเกณฑ์การจัดทำร่างกฎหมาย การตรวจสอบความจำเป็นในการตรากฎหมาย การรับฟังความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องและการวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากกฎหมายเพื่อประกอบการจัดทำร่างกฎหมาย การเปิดเผยผลการรับฟังความคิดเห็นและการวิเคราะห์ นั้นต่อประชาชน หลักเกณฑ์การตรวจสอบเนื้อหาของร่างกฎหมายที่เกี่ยวกับระบบอนุญาต ระบบคณะกรรมการ การใช้ดุลยพินิจของเจ้าหน้าที่ของรัฐ ระยะเวลาในการดำเนินการตามขั้นตอนต่าง ๆ และการกำหนดโทษทางอาญา เพื่อให้การตรากฎหมายเป็นไปโดยละเอียดรอบคอบ ไม่สร้างภาระแก่ประชาชนเกินความจำเป็น ตลอดจนกำหนดหลักเกณฑ์การประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย ภายหลังเมื่อกฎหมายมีผลบังคับแล้วเพื่อพัฒนากฎหมายให้ทันสมัยและสอดคล้องกับบริบทที่เปลี่ยนแปลงไป และการเข้าถึงบทบัญญัติของกฎหมายของประชาชน ทั้งนี้ ตามนัยมาตรา 77 ประกอบกับมาตรา 258 ค.ด้านกฎหมาย (1) และ (3) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้”

การจัดทำกฎหมายนี้มีพระราชบัญญัติหลักเกณฑ์การจัดทำร่างกฎหมายและประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย พ.ศ. 2562 เพื่อตรวจสอบความจำเป็นในการตรากฎหมายตามหมวด 3 การตรวจสอบเนื้อหาของร่างกฎหมาย มาตรา 21 ได้บัญญัติให้หน่วยงานของรัฐต้องตรวจสอบและพิจารณาจัดทำร่างกฎหมายให้สอดคล้องกับหลักเกณฑ์ 9 ด้าน ดังต่อไปนี้

1) สอดคล้องและไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ โดยในกรณีที่มีการจัดทำร่างพระราชบัญญัติหรือประมวลกฎหมายต้องสอดคล้องและไม่ขัดหรือแย้งต่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญด้วย

ร่างแก้ไขกฎหมายในการคุ้มครองสิทธิคนพิการมีเนื้อหาที่สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 และไม่ขัดหรือแย้งต่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ โดยในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 หมวด 3 ว่าด้วยเรื่องของสิทธิและเสรีภาพของปวงชนชาวไทย มาตรา 26 บัญญัติว่า “การตรากฎหมายที่มีผลเป็นการจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลต้องเป็นไปตามเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ ในกรณีที่รัฐธรรมนูญมิได้บัญญัติเงื่อนไขไว้ กฎหมายดังกล่าวต้องไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุและจะกระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลมิได้ รวมทั้งต้องระบุมูลเหตุผลความจำเป็นในการจำกัดสิทธิไว้ด้วย” ในการนี้กฎหมายต้นแบบเพื่อการ

คุ้มครองสิทธิคนพิการ เป็นกฎหมายที่ไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่เป็นการเพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ และไม่กระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคล แต่เป็นการส่งเสริมคุณภาพชีวิตของคนพิการให้ได้รับสิทธิความเสมอภาคเหมือนบุคคลทั่วไปที่มีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์เหมือนบุคคลทั่วไป

2) สอดคล้องและไม่ขัดหรือแย้งกับยุทธศาสตร์ชาติและแผนการปฏิรูปประเทศ

ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ได้มีการกำหนดวิสัยทัศน์ประเทศไทยว่า “ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” โดยมีเป้าหมายการพัฒนาประเทศ คือ “ประเทศชาติมั่นคง ประชาชนมีความสุข เศรษฐกิจพัฒนาอย่างต่อเนื่อง สังคมเป็นธรรม ฐานทรัพยากรธรรมชาติยั่งยืน” โดยยกระดับศักยภาพของประเทศในหลากหลายมิติ พัฒนาคคนในทุกมิติ และในทุกช่วงวัยให้เป็นคนดี คนเก่ง และมีคุณภาพ สร้างโอกาสและความเสมอภาคทางสังคม สร้างการเติบโตบนพื้นฐานคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และเป็นภาครัฐของประชาชน เพื่อประชาชน และประโยชน์ส่วนรวม โดยกำหนดประเด็นยุทธศาสตร์ไว้ 6 ประเด็น โดยในส่วนที่เกี่ยวข้องกับคนพิการได้แก่ ยุทธศาสตร์ที่ 3 และยุทธศาสตร์ที่ 4 โดยกำหนดไว้ดังนี้ คือ **ยุทธศาสตร์ที่ 3 การพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์** เป็นยุทธศาสตร์ที่มีเป้าหมายในการพัฒนาคคนในทุกมิติ และในทุกช่วงวัย ให้เป็นคนดี คนเก่ง และมีคุณภาพ โดยส่งเสริมให้มีความพร้อมทั้งร่างกาย จิตใจ และสติปัญญา เพื่อให้มีพัฒนาการที่ดีรอบด้าน ในส่วน**ยุทธศาสตร์ที่ 4 การสร้างโอกาส ความเสมอภาคและเท่าเทียมในสังคม** เป็นยุทธศาสตร์ที่มีเป้าหมายในการพัฒนาการดึงเอาพลังของภาคส่วนต่าง ๆ ทั้งภาคเอกชน ประชาสังคม ชุมชนท้องถิ่น มาร่วมกันขับเคลื่อน โดยการสนับสนุนการรวมตัวของประชาชนในการร่วมคิดร่วมทำเพื่อส่วนรวม การกระจายอำนาจและความรับผิดชอบไปสู่กลไกบริหารราชการแผ่นดินในระดับท้องถิ่น การเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชนในการจัดการตนเอง และการเตรียมความพร้อมของประชากรไทยทั้งในมิติสุขภาพ เศรษฐกิจ สังคม และสภาพแวดล้อมให้เป็นประชากรที่มีคุณภาพ สามารถพึ่งตนเองและทำประโยชน์แก่ครอบครัว ชุมชน และสังคมให้มากที่สุด โดยรัฐให้หลักประกันการเข้าถึงบริการและสวัสดิการที่มีคุณภาพอย่างเป็นธรรมและทั่วถึง

กฎหมายต้นแบบเพื่อการคุ้มครองสิทธิคนพิการ มีความสอดคล้องและไม่ขัดหรือแย้งกับยุทธศาสตร์ชาติและแผนการปฏิรูปประเทศ กับนโยบายของรัฐบาล ที่มีเป้าหมายในการพัฒนาคคนในทุกมิติ และในทุกช่วงวัย ให้เป็นคนดี คนเก่ง และมีคุณภาพ และการเตรียมความพร้อมของประชากรไทยทั้งในมิติสุขภาพ เศรษฐกิจ สังคม และสภาพแวดล้อมให้เป็นประชากรที่มีคุณภาพ สามารถพึ่งตนเองและทำประโยชน์แก่ครอบครัว ชุมชน และสังคมให้มากที่สุด โดยรัฐให้หลักประกันการเข้าถึงบริการและสวัสดิการที่มีคุณภาพอย่างเป็นธรรมและทั่วถึง

3) ต้องสอดคล้องกับหลักการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี

กฎหมายต้นแบบเพื่อการคุ้มครองสิทธิคนพิการ กำหนดหลักเกณฑ์ในการบังคับใช้กฎหมายให้ชัดเจนในคุ้มครองสิทธิคนพิการ เพื่อให้มีการดำเนินการที่มีประสิทธิภาพภายใต้หลักนิติธรรม ตามหลักธรรมาภิบาลของการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี (Good Governance Framework) ในหลักการประสิทธิภาพและหลักนิติธรรม

4) ยกเลิกหรือปรับปรุงกฎหมายที่หมดความจำเป็นหรือไม่สอดคล้องกับสภาพการณ์ หรือที่เป็นอุปสรรคต่อการดำรงชีวิตหรือการประกอบอาชีพเพื่อไม่ให้เป็นการแก่ประชาชน

กฎหมายต้นแบบเพื่อการคุ้มครองสิทธิคนพิการเป็นกฎหมายแก้ไขเพิ่มเติมที่บัญญัติขึ้นแก้ไขกฎหมายที่มีอยู่เกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิคนพิการในด้านต่างๆ ให้มีความเหมาะสมและให้มีความสอดคล้องกับสภาพการณ์ปัจจุบัน และกฎหมายไม่มีลักษณะที่ส่งผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของประชาชนจนเกินสมควร ในทางกลับกัน ในการจัดทำกฎหมายต้นแบบเพื่อการคุ้มครองสิทธิคนพิการ ถือเป็นกฎหมายที่บัญญัติให้มีความชัดเจนในการกำหนดรูปแบบการคุ้มครองสิทธิคนพิการไปใช้บังคับอย่างมีประสิทธิภาพ โดยคำนึงถึงความเสมอภาค และศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ที่คนพิการที่จะได้รับเหมือนบุคคลทั่วไป

5) ไม่ใช่ระบบอนุญาต เว้นแต่มีเหตุจำเป็นเพื่อรักษาประโยชน์ของประเทศชาติหรือประชาชนหรือมีกรณีจำเป็นไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ ทั้งนี้ ในกรณีที่ต้องมีระบบอนุญาต การกำหนดระยะเวลาหรือขั้นตอนในการพิจารณายื่นคำขออนุญาตดำเนินการต่าง ๆ ต้องคำนึงถึงหลักการและสาระสำคัญของกฎหมายเกี่ยวกับการอำนวยความสะดวกในการพิจารณาอนุญาตของทางราชการ

กฎหมายต้นแบบเพื่อการคุ้มครองสิทธิคนพิการเป็นกฎหมายที่กำหนดโครงสร้างกฎหมายในการคุ้มครองสิทธิคนพิการที่ชัดเจน และมีการคำนึงถึงประสิทธิภาพในการสิทธิของคนพิการที่มีความเหมาะสม โดยปรากฏอยู่ในร่างกฎหมายดังกล่าว

6) ไม่ใช่ระบบคณะกรรมการ เว้นแต่เพื่อกำหนดนโยบาย หรือกำกับ หรือกำหนดหลักเกณฑ์หรือเพื่อการอื่นที่จำเป็น ทั้งนี้ ในกรณีที่น่าระบบคณะกรรมการมาใช้ ให้ระบุให้ชัดเจนด้วยว่ามติของคณะกรรมการผูกพันหน่วยงานที่มีผู้แทนเป็นกรรมการโดยตำแหน่งด้วย

กฎหมายต้นแบบเพื่อการคุ้มครองสิทธิคนพิการเป็นกฎหมายที่ไม่ได้มีการใช้ระบบคณะกรรมการมาใช้ในการกำหนดรูปแบบการคุ้มครองสิทธิคนพิการ

7) การมีบทบัญญัติให้เจ้าหน้าที่ของรัฐมีดุลยพินิจในการออกคำสั่งทางปกครองหรือดำเนินการทางปกครอง ให้กระทำได้เท่าที่จำเป็น ทั้งนี้ ในกรณีที่กำหนดให้เจ้าหน้าที่ของรัฐมี

ดุลยพินิจให้กำหนดหลักเกณฑ์การใช้ดุลยพินิจและระยะเวลาในการดำเนินการตามขั้นตอนต่าง ๆ ที่เป็นสาระสำคัญไว้ในร่างกฎหมายให้ชัดเจน

กฎหมายต้นแบบเพื่อการคุ้มครองสิทธิคนพิการไม่มีบทบัญญัติให้เจ้าหน้าที่ของรัฐมีดุลยพินิจในการออกคำสั่งทางปกครองหรือดำเนินกิจการทางปกครอง

8) การกำหนดโทษทางอาญาสำหรับการกระทำความผิด ให้คำนึงถึงหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

(ก) การกระทำนั้นต้องกระทบต่อความมั่นคงหรือความปลอดภัยของประเทศ ความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนอย่างร้ายแรง และมีผลกระทบต่อส่วนรวม

(ข) เป็นกรณีไม่สามารถใช้มาตรการอื่นใดเพื่อบังคับใช้กฎหมายอย่างได้ผล

กฎหมายต้นแบบเพื่อการคุ้มครองสิทธิคนพิการ เป็นกฎหมายที่เกี่ยวกับลักษณะการกระทำที่ไม่มีการกำหนดเป็นความผิดทางอาญาและมีโทษทางอาญา โดยร่างกฎหมายดังกล่าวมีวัตถุประสงค์ในการคุ้มครองสิทธิคนพิการเท่านั้น โดยจัดทำเป็นกฎหมายส่งเสริมคนพิการในด้านต่างๆ เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ

9) หลักเกณฑ์อื่นตามที่คณะรัฐมนตรีกำหนด

ยังไม่ปรากฏถึงหลักเกณฑ์ตามกฎหมายอื่นที่คณะรัฐมนตรีกำหนด

การตรวจสอบกฎหมายต้นแบบเพื่อการคุ้มครองสิทธิคนพิการ ตามหลักเกณฑ์การจัดทำร่างกฎหมายเพื่อตรวจสอบความจำเป็นในการตรากฎหมายทั้ง 9 หลักการนี้ พบว่าไม่ได้ขัดแย้งกับหลักเกณฑ์ทั้ง 9 ข้อ แต่อย่างใด

3.2 โครงสร้างกฎหมายต้นแบบเพื่อการคุ้มครองสิทธิคนพิการ

การจัดทำร่างกฎหมายต้นแบบเพื่อการคุ้มครองสิทธิคนพิการ มีประเด็นเนื้อหาสาระที่สำคัญนำมาจากคำตอบที่ได้จากการวิเคราะห์ในบทที่ 4 โดยจะทำการปรับปรุงแก้ไขพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2556 , พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. 2561 , พระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ.2551 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2556 , กฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการให้คนพิการมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา พ.ศ. 2550 , พระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ 499) พ.ศ. 2553 , กฎกระทรวงกำหนดจำนวนคนพิการที่นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการและหน่วยงานของรัฐ จะต้องรับเข้าทำงาน และจำนวนเงินที่นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการ จะต้องนำส่งเข้ากองทุนส่งเสริมและพัฒนา

คุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2554 , พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2-7) พ.ศ.2551 - 2562

และได้นำเอาร่างที่ได้จัดทำมานั้นไปสู่การสัมมนารับฟังความคิดเห็น (Hearing) จากองค์กร หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองสิทธิคนพิการและ ผู้มีส่วนได้เสีย เมื่อวันที่ 26 ตุลาคม 2563 ณ มหาวิทยาลัยศรีปทุม เพื่อนำเอาข้อวิพากษ์ที่ได้มานำไปสู่การปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมให้เป็นร่างกฎหมายที่มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้นและเหมาะสมที่จะเป็นกฎหมายที่สามารถนำไปบังคับใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพและเพื่อให้ได้รูปแบบการคุ้มครองสิทธิคนพิการที่มีประสิทธิภาพที่สามารถจัดอุปสรรคในการคุ้มครองสิทธิคนพิการ

3.3 กฎหมายต้นแบบเพื่อการคุ้มครองสิทธิคนพิการ

โดยจะทำการปรับปรุงแก้ไขและเพิ่มกฎหมายที่เกี่ยวข้องทั้งหมด 7 ฉบับ ดังนี้

1) พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2556 โดยจะทำการแก้ไขคำนิยามในมาตรา 4 คำว่า “หน่วยงานของรัฐ” เพื่อให้ครอบคลุมรัฐวิสาหกิจทุกประเภท และเพิ่มเติมคำนิยามคำว่า “ลักษณะของงาน” ให้มีความชัดเจน และเพิ่มบทบัญญัติมาตรา 19/1 ขึ้นใหม่ โดยเพิ่มเติมในเรื่องการอำนวยความสะดวกในการทำบัตรประจำตัวให้กับคนพิการ ใน ส่วนของที่แก้ไขเพิ่มเติมอีกมาตรา คือ เพิ่มมาตรา 35 โดยเพิ่มเติมให้มีวรรคสองเพื่อเพิ่มมาตรการจูงใจทางภาษีให้ผู้ประกอบการหากมีการจ้างเหมา หรือฝึกงาน ฝึกอาชีพให้กับคนพิการ และเพิ่มบทบัญญัติมาตรา 36/1 ขึ้นใหม่ โดยเพิ่มมาตรการบังคับให้หน่วยงานของรัฐและสถานประกอบการภาคเอกชนปฏิบัติตามกฎหมาย

2) พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ.2561 แก้ไขปรับปรุงพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ.2561 มาตรา 92 โดยให้คณะกรรมการการเลือกตั้งมีอำนาจหน้าที่ในการจัดการอำนวยความสะดวกด้านการเดินทางไปใช้สิทธิเลือกตั้งของคนพิการ โดยเฉพาะการจัดยานพาหนะในการเดินทางไปหรือกลับบ้านพักและสถานที่เลือกตั้ง ตลอดจนกำหนดรูปแบบวิธีการเลือกตั้งของคนพิการ รวมทั้งผู้สูงอายุ โดยวิธีการอื่นๆ เป็นกรณีพิเศษ เพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกแก่คนพิการและผู้สูงอายุ เช่น การจัดหน่วยเลือกตั้งเคลื่อนที่ การลงคะแนนทางไปรษณีย์ การลงคะแนนเสียงที่โรงพยาบาล บ้านพัก และสถานสงเคราะห์ การลงคะแนนเสียงออนไลน์ทางอินเทอร์เน็ต การลงคะแนนเสียงโดยเครื่องอิเล็กทรอนิกส์หรือการลงคะแนนเสียงโดยวิธีการอื่นๆ โดยกฎหมายกำหนดวิธีการเลือกตั้งสำหรับคนพิการที่คณะกรรมการการเลือกตั้งต้องจัดให้มีเพื่ออำนวยความสะดวกแก่คนพิการไว้ 2 วิธี คือ (1)การจัดสถานที่เลือกตั้งเป็นกรณีพิเศษ ซึ่งปัจจุบันคือการจัดสถานที่เลือกตั้งกลางตามระเบียบ กกต.ว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ.2561 ข้อ

55 และ (2)การจัดหน่วยเลือกตั้งเคลื่อนที่ เพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกให้แก่ ผู้สูงอายุ ตลอดจนคนพิการที่พักรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาล บ้านพักหรือสถานสงเคราะห์ สำหรับวิธีการเลือกตั้งแบบอื่นๆ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์วิธีการที่คณะกรรมการการเลือกตั้งกำหนด เพื่อให้คนพิการสามารถเข้าถึงสิทธิในการเลือกตั้งได้อย่างเสมอภาค เท่าเทียมกับบุคคลทั่วไป

3) พระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ.2551 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2556 แก้ไขปรับปรุงพระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ.2556 มาตรา 8 วรรคสอง ซึ่งเดิมการจัดตั้งโรงเรียนเฉพาะความพิการยังมีจำนวนน้อย ไม่เพียงพอต่อความต้องการของเด็กพิการ แม้ว่ากฎหมายจะกำหนดให้สถานศึกษาในทุกสังกัด และศูนย์การเรียนเฉพาะความพิการอาจจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ทั้งในระบบ นอกกระบบ และตามอัธยาศัย ในรูปแบบที่หลากหลายทั้งการเรียนร่วม การจัดการศึกษาเฉพาะความพิการ รวมถึงการให้บริการฟื้นฟูสมรรถภาพ การพัฒนาศักยภาพในการดำรงชีวิตอิสระ การพัฒนาทักษะพื้นฐานที่จำเป็น การฝึกอาชีพ หรือการบริการอื่นใด แต่ในทางปฏิบัติสถานศึกษาส่วนใหญ่จะจัดการเรียนการสอนคนพิการในลักษณะของการเรียนร่วมแต่เพียงอย่างเดียว มากกว่าที่จะจัดให้มีการศึกษาเฉพาะความพิการ หรือการเรียนเพื่อฝึกอาชีพ จึงแก้ไขปรับปรุงให้สถานศึกษาซึ่งมีจำนวนมากและกระจายอยู่ตามพื้นที่ชุมชนต่างๆ ทั่วประเทศ ได้มีการจัดการศึกษาเฉพาะความพิการขึ้นมาเป็นการศึกษารูปแบบหนึ่งควบคู่ไปกับการศึกษาในระบบการเรียนร่วมภายในสถานศึกษาเดียวกัน โดยอาจจัดให้มีการเรียนรวมบางเวลา (Integration) เป็นการจัดให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนในโรงเรียนปกติ โดยอาจจัดให้อยู่ในชั้นปกติในบางเวลา เช่น วิชาดนตรี พลศึกษา หรือร่วมกิจกรรม ลูกเสือ เนตรนารี กีฬา เป็นต้น โดยคาดหวังว่า เด็กที่มีความต้องการพิเศษจะมีโอกาสแสดงออก และมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับเด็กปกติ และยังหมายถึงการจัดชั้นเรียนเฉพาะสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนปกติ โดยมีการจัดทำแผนการศึกษาพิเศษเฉพาะบุคคลให้กับเด็กที่พิการ เพื่อเป็นการช่วยแก้ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนหรือพัฒนาให้ผู้เรียนที่เป็นคนพิการเกิดการเรียนรู้อย่างครอบคลุมและมีประสิทธิภาพ

แก้ไขพระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ.2551 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2556 มาตรา 12(3) ในการจัดตั้ง “ศูนย์การเรียนเฉพาะความพิการ” ซึ่งกฎหมายได้ให้คำนิยามว่า สถานศึกษาที่จัดการศึกษานอกกระบบ หรือ ตามอัธยาศัยแก่คนพิการโดยเฉพาะ โดยหน่วยงานการศึกษานอกโรงเรียน บุคคล ครอบครัว ชุมชน องค์กรเอกชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น องค์กรวิชาชีพ สถาบันศาสนา สถานประกอบการ โรงพยาบาล สถาบันทางการแพทย์ สถานสงเคราะห์และสถาบันทางสังคมอื่นเป็นผู้จัด ตั้งแต่ระดับการศึกษาปฐมวัย การศึกษาขั้นพื้นฐาน อาชีวศึกษา อุดมศึกษาและหลักสูตรระยะสั้น ทั้งนี้ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาเคยมี

ความเห็นว่าการคณะกรรมการส่งเสริมการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ซึ่งมีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการเป็นประธาน ไม่มีอำนาจในการจัดตั้งหรือให้ความเห็นชอบในการจัดตั้งศูนย์การเรียนเฉพาะความพิการเนื่องจากไม่มีบทบัญญัติของกฎหมายให้อำนาจไว้ ทั้งนี้ ศูนย์การเรียนเฉพาะความพิการนั้น มีความสำคัญต่อการศึกษาของคนพิการที่ด้อยโอกาสและอาศัยอยู่ในพื้นที่ชนบทห่างไกลจากความเจริญจึงปรับปรุงอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการฯ ให้อำนาจในการจัดตั้งหรือให้ความเห็นชอบในการจัดตั้งศูนย์การเรียนเฉพาะคนพิการ เพื่อให้การศึกษาของคนพิการเป็นไปอย่างทั่วถึง และมีคุณภาพ

4) กฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการให้คนพิการมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา พ.ศ. 2550

สำหรับหลักการเหตุผลในการแก้ไขปรับปรุงกฎกระทรวงฯ พ.ศ.2550 อันเนื่องจากแต่เดิมกำหนดให้การยืมสิ่งอำนวยความสะดวกและสื่อทางการศึกษาของคนพิการจะต้องมีการทำสัญญา ยืมและสัญญาค้ำประกัน โดยระเบียบคณะกรรมการพิจารณาให้คนพิการได้รับสิทธิช่วยเหลือทางการศึกษาว่าด้วยการขอยืมสิ่งอำนวยความสะดวกและสื่อทางการศึกษา พ.ศ.2551 ข้อ 6 กำหนดว่าผู้ค้ำประกันต้องเป็นข้าราชการ เจ้าหน้าที่ของรัฐ พนักงานของรัฐ ข้าราชการฝ่ายอื่น หรือพนักงานรัฐวิสาหกิจ หรือองค์กรที่เป็นนิติบุคคล ผู้นำชุมชน หรือบุคคลอื่นที่เชื่อถือได้ ทำให้เกิดปัญหาการยืมสิ่งอำนวยความสะดวกและสื่อทางการศึกษาตามบัญชีแนบท้าย ก. เนื่องจากอุปสรรคในบัญชีดังกล่าว มีราคาสูง การยืมอุปกรณ์ดังกล่าว จึงต้องมีบุคคลค้ำประกัน ทำให้คนพิการไม่สามารถยืมไปใช้ได้เพราะไม่มีบุคคลที่เป็นผู้ค้ำประกันให้ เนื่องจากผู้ค้ำประกันมีความเสี่ยงเกรงว่าไม่สามารถรับผิดชอบได้ ส่งผลให้มีอุปกรณ์ตามบัญชี ก. ดังกล่าวค้างอยู่ตามศูนย์การศึกษาพิเศษทั่วประเทศจำนวนมากเนื่องจากไม่มีคนพิการผู้ใดมายืม และส่งผลต่อเนื่องให้ในปีงบประมาณที่ผ่านมา กระทรวงศึกษาธิการ ไม่ได้ตั้งงบประมาณรายจ่ายเพื่อจัดหาอุปกรณ์ตามบัญชี ก. ได้ ทั้งนี้ปัญหาดังกล่าวมีผลกระทบอย่างยิ่งต่อการเรียนการสอนของคนพิการ ดังนั้นจึงแก้ไขปัญหาดังกล่าวโดยปรับปรุงกฎกระทรวง กำหนดแนวทางการให้ยืมสิ่งอำนวยความสะดวกและสื่อทางการศึกษาให้มีความเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ โดยแต่เดิมสิ่งอำนวยความสะดวกและสื่อการสอนถือว่าเป็นทรัพย์สินหรือพัสดุที่เป็นของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน และมีสถานะเป็นผู้ให้ยืม โดยคนพิการหรือผู้ปกครองต้องทำสัญญา ยืม และผู้ค้ำประกันทำสัญญาค้ำประกันต่อสำนักงานฯ โดยปรับปรุงหลักการคือกำหนดให้สิ่งอำนวยความสะดวกและสื่อการสอนเป็นทรัพย์สินหรือพัสดุที่อยู่ในความรับผิดชอบของสถานศึกษา และสถานศึกษาเป็นผู้ให้คนพิการหรือผู้ปกครองยืมสำหรับนำไปใช้ในการศึกษา โดยไม่ต้องมีผู้ค้ำประกัน แต่จะต้องมีมาตรการในการตรวจสอบ การควบคุม การติดตามเอาทรัพย์สินหรือพัสดุดังกล่าวคืน ซึ่งเป็นไปตามระเบียบที่คณะ

กรรมการฯ กำหนด เนื่องจากสถานศึกษาเป็นผู้ที่อยู่ใกล้ชิดกับเด็กนักเรียนที่เป็นคนพิการ ทราบถึงสถานะความเป็นอยู่ของเด็กพิการ ผู้ปกครองและครอบครัว การให้สถานศึกษามีสถานะเป็นผู้รับผิดชอบในทรัพย์สินหรือพัสดุที่เด็กพิการหรือผู้ปกครองยืม โดยคณะกรรมการฯ จะเป็นผู้ออกระเบียบกำหนดมาตรการต่างๆ ในการให้ยืม การตรวจสอบติดตาม การคืนทรัพย์สิน ที่เป็นมาตรฐานกลางสำหรับสถานศึกษานำไปถือปฏิบัติจะทำให้การยืมสิ่งอำนวยความสะดวกและสื่อทางการศึกษา ตามบัญชี ก. เป็นไปอย่างเหมาะสม สะดวกคล่องตัว และมีประสิทธิภาพ

5) พระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ ...) พ.ศ.

เป็นการจัดทำกฎหมายเพิ่มขึ้นมาใหม่ โดยหลักการของมาตรา 3 คือการให้ยกเว้นภาษีเงินได้ตามส่วน 2 และส่วน 3 หมวด 3 ในลักษณะ 2 แห่งประมวลรัษฎากร ให้แก่นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการซึ่งได้จัดจ้างเหมาช่วงงานหรือจ้าง เหมาบริการโดยวิธีกรณีพิเศษ ฝึกงานหรือจัดให้มีอุปกรณ์หรือสิ่งอำนวยความสะดวก ล่ามภาษามือ หรือให้ความช่วยเหลืออื่นใดแก่คนพิการหรือผู้ดูแลคนพิการเพื่อการสร้างงานหรือประกอบอาชีพของคนพิการสำหรับเงินได้ เป็นจำนวนร้อยละหนึ่งร้อยของรายจ่ายที่ได้จ่ายเป็นค่าใช้จ่ายในการช่วยเหลือคนพิการดังกล่าว

สำหรับการดำเนินการให้สัมปทาน หรือจัดสถานที่จำหน่ายสินค้าหรือบริการนั้น ไม่ได้รับการพิจารณาให้ยกเว้นภาษีเนื่องจากการดำเนินการดังกล่าว ไม่มีสิทธิทางภาษีเพราะไม่ได้เสียค่าใช้จ่ายใดๆ

6) กฎกระทรวงกำหนดจำนวนคนพิการที่นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการและหน่วยงานของรัฐ จะต้องรับเข้าทำงาน และจำนวนเงินที่นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการจะต้องนำส่งเข้ากองทุนส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2554

สำหรับหลักการเหตุผลในการแก้ไขปรับปรุงกฎกระทรวงฯ พ.ศ.2554 ข้อ 2 อันเนื่องมาจากแต่เดิมกำหนดนิยามคำว่าผู้ปฏิบัติงานซึ่งอาจเป็นข้าราชการ พนักงานราชการ พนักงานหรือผู้ปฏิบัติงาน เฉพาะที่เป็นผู้ปฏิบัติงานประจำเท่านั้น ไม่รวมถึงลูกจ้างชั่วคราว หรือพนักงานจ้างเหมาที่ปฏิบัติงาน โดยมีกำหนดระยะเวลาตามสัญญาจ้าง จึงทำให้การนับจำนวนผู้ปฏิบัติงานของหน่วยงานของรัฐมีจำนวนน้อยกว่าความเป็นจริง และทำให้ไม่สามารถจ้างงานคนพิการตามระบบสัดส่วนได้ เนื่องจากจำนวนผู้ปฏิบัติงานมีไม่ถึงจำนวนตามที่กฎหมายกำหนด

ดังนั้นจึงแก้ไขปัญหาดังกล่าวโดยปรับปรุงกฎกระทรวงฯ กำหนดนิยามของคำว่า “ผู้ปฏิบัติงาน” ให้มีความเหมาะสมและตรงตามความเป็นจริง โดยให้รวมทั้งผู้ปฏิบัติงานประจำและผู้ปฏิบัติงานชั่วคราว โดย ให้หมายความรวมถึงลูกจ้างชั่วคราว หรือพนักงานจ้างเหมาที่ปฏิบัติงาน โดยมีกำหนด ระยะเวลาตามสัญญาจ้างด้วย

7) พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2-7) พ.ศ. 2551-2562 เนื่องจากการปรับปรุงเพิ่มเนื้อหาในหมวด 4/1 การใช้แรงงานคนพิการขึ้นมาใหม่ จึงมีความจำเป็นต้องกำหนดคำนิยามคำว่า “ลูกจ้างซึ่งเป็นคนพิการ” ในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 เพื่อให้เกิดความชัดเจนว่าลูกจ้างที่เป็นคนพิการนั้น คือลูกจ้างที่มีความบกพร่องทางร่างกายไม่ว่าความพิการนั้นจะเกิดขึ้นก่อนการทำงานหรือระหว่างการทำงานให้กับนายจ้าง ก็ตาม รายละเอียดการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายกฎหมายทั้ง 7 ฉบับ (รายละเอียดตามตารางที่ 5.5 ถึง 5.11)

ตารางที่ 5.5 แก้ไขปรับปรุงพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2)พ.ศ.2556

ในประเด็นเรื่องการเข้าถึงสิทธิสวัสดิการตามกฎหมาย เพื่ออำนวยความสะดวกในการจัดทำบัตรประจำตัวคนพิการ

มาตรา	พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2556	ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ (ฉบับที่..) พ.ศ.	หมายเหตุ
1		พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ (ฉบับที่..) พ.ศ.”	เพื่อให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 ให้ครอบคลุมและมีความชัดเจนในการบังคับใช้ จึงจำเป็นต้องมีการตราพระราชบัญญัตินี้
2		พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป	เพื่อให้มีการเตรียมพร้อมของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องก่อนที่กฎหมายจะมีผลใช้บังคับ

มาตรา	พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2556	ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ (ฉบับที่..) พ.ศ.	หมายเหตุ
4	<p>“หน่วยงานของรัฐ” หมายความว่า กระทรวง ทบวง กรม ส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นและมีฐานะเป็นกรม ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจที่ตั้งขึ้นโดยพระราชบัญญัติ หรือพระราชกฤษฎีกา หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ”</p>	<p>“หน่วยงานของรัฐ” หมายความว่า กระทรวง ทบวง กรม ส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นและมีฐานะเป็นกรม ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ รวมทั้งรัฐวิสาหกิจที่ตั้งขึ้นโดยพระราชบัญญัติ พระราชกฤษฎีกา การจดทะเบียนในรูปแบบบริษัท จำกัดหรือบริษัทมหาชนจำกัด หรือรัฐวิสาหกิจที่จัดตั้งขึ้นในรูปแบบอื่น</p>	<p>คณะกรรมการกฤษฎีกา ได้มีคำวินิจฉัยว่า นิยามคำว่า “หน่วยงานของรัฐ” ตามมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติ ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในประเด็น หน่วยงานรัฐวิสาหกิจ ที่กฎหมายใช้ถ้อยคำว่า “รัฐวิสาหกิจที่ตั้งขึ้นโดยพระราชบัญญัติ หรือพระราชกฤษฎีกา” ไม่ครอบคลุมถึงหน่วยงานรัฐวิสาหกิจบางประเภท ที่จัดตั้งขึ้น ด้วยการจดทะเบียนในรูปแบบบริษัท จำกัดหรือบริษัทมหาชนจำกัด หรือรัฐวิสาหกิจที่จัดตั้งขึ้นในรูปแบบอื่น ตามคำวินิจฉัยที่ 184/2556 ทำให้คนพิการขาดโอกาสในการเข้าทำงานในหน่วยงานรัฐวิสาหกิจดังกล่าว จึงแก้ไขปรับปรุง</p>

มาตรา	พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2556	ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ (ฉบับที่..) พ.ศ.	หมายเหตุ
			<p>คำนิยามคำว่า “หน่วยงานของรัฐ” ตามมาตรา 4 ใน ประเด็นรัฐวิสาหกิจ ให้ครอบคลุมถึงหน่วยงานรัฐวิสาหกิจทุกประเภท ไม่ว่าจะจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติ พระราชกฤษฎีกา การจดทะเบียนในรูปแบบบริษัทจำกัดหรือบริษัทมหาชนจำกัด หรือรัฐวิสาหกิจที่จัดตั้งขึ้นในรูปแบบอื่น เพื่อให้คนพิการได้มีโอกาสในการเข้าทำงานในหน่วยงานรัฐวิสาหกิจเพิ่มมากขึ้น อันจะส่งผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการให้มีการทำงาน มีรายได้ที่มั่นคง เป็นหลักประกันในการดำรงชีวิตของตนเองและครอบครัว</p>

มาตรา	พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2556	ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ (ฉบับที่..) พ.ศ.	หมายเหตุ
	ไม่มี	“ลักษณะของงาน” หมายความว่า ตำแหน่งงานหรือขอบเขตหน้าที่และความรับผิดชอบของงานที่มีความเหมาะสมกับสภาพความพิการและคนพิการสามารถที่จะปฏิบัติงานนั้นได้	เนื่องจากแต่เดิมไม่มีนิยามคำว่า “ลักษณะงาน” ในพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 เนื่องจากมาตรา 33 กำหนดแต่เพียงว่าให้หน่วยงานของรัฐรับคนพิการเข้าทำงานตาม “ลักษณะของงาน” ในอัตราส่วนที่เหมาะสมกับผู้ปฏิบัติงาน แต่มิได้นิยามศัพท์คำว่า “ลักษณะของงาน” หมายถึง งานประเภทใดที่หน่วยงานภาครัฐสามารถรับคนพิการเข้าทำงานได้ จึงทำให้เกิดปัญหาในการตีความเกิดผลกระทบต่อการใช้งานคนพิการในหน่วยงานภาครัฐ จึงปรับปรุงเพิ่มนิยามของคำว่า “ลักษณะงาน” ให้มีความชัดเจนโดยให้หมายความถึง ตำแหน่งงานหรือขอบเขต

มาตรา	พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2556	ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ (ฉบับที่..) พ.ศ.	หมายเหตุ
19/1	ไม่มี	<p>มาตรา 19/1 ในการยื่นคำขอมิบัตรประจำตัวคนพิการตามมาตรา 19 เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่คนพิการในการยื่นคำขอมิบัตร ให้คณะกรรมการ หรือ ผู้ซึ่งคณะกรรมการมอบหมายหรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จัดให้มีการอำนวยความสะดวกสำหรับการจัดทำบัตรประจำตัวคนพิการของบุคคลดังกล่าวไว้เป็นพิเศษ ตั้งแต่เริ่มต้นจนมีการจัดทำบัตรประจำตัวแล้วเสร็จ โดยอาจจัดให้มีการช่วยเหลือจัดยานพาหนะในการเดินทางไปหรือกลับบ้านพักหรือสถานที่อยู่อาศัยและสถานที่จัดทำบัตรประจำตัว หรือจัดให้มีหน่วยบริการจัดทำบัตรประจำตัว</p>	<p>หน้าที่และความรับผิดชอบของงานที่มีความเหมาะสมกับสภาพความพิการและคนพิการสามารถที่จะปฏิบัติงานนั้นได้</p> <p>ปรับปรุงเพิ่มเติมพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 มาตรา 19/1 หลักการคือการอำนวยความสะดวกให้แก่คนพิการในการจัดทำบัตรประจำตัวคนพิการ โดยกำหนดให้อำนาจแก่คณะกรรมการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ หรือผู้ที่คณะกรรมการมอบหมายในการอำนวยความสะดวกให้แก่คนพิการในการจัดทำบัตรประจำตัวคนพิการ ตั้งแต่เริ่มต้นจนมีการจัดทำบัตรประจำตัวคนพิการ</p>

มาตรา	พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2556	ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ (ฉบับที่..) พ.ศ.	หมายเหตุ
		<p>คนพิการเคลื่อนที่ ให้บริการในสถานที่ต่างๆ ให้กับคนพิการที่เป็นผู้ป่วยติดเตียง คนชรา หรือ คนพิการที่ไม่สามารถเดินทางหรือเคลื่อนย้ายได้</p> <p>ในกรณี ที่ การ จัด ทำ วั ต ร ประจำตัวคนพิการจะต้องมีเอกสารรับรองความพิการซึ่งรับรองโดยผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรม ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน ร่วมกันจัดทำระบบฐานข้อมูลคนพิการ และร่วมกันปฏิบัติงานในการอำนวยความสะดวก การคัดกรองข้อมูลคนพิการ การถ่ายรูปความพิการ ส่งให้แพทย์ผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมประจำสถานพยาบาลหรือหน่วยบริการสาธารณสุขที่คนพิการได้ลงทะเบียนเข้ารับบริการตามสิทธิของตน เพื่อให้แพทย์ผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมเป็นผู้พิจารณาในเบื้องต้น</p>	

มาตรา	พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2556	ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ (ฉบับที่..) พ.ศ.	หมายเหตุ
		<p>ก่อนที่จะส่งตัวคนพิการเข้ารับการตรวจเพื่อวินิจฉัยและประเมินความพิการเพื่อออกใบรับรองความพิการต่อไป</p> <p>การจัดให้มีการอำนวยความสะดวกสำหรับการจัดทำบัตรประจำตัวคนพิการ การจัดให้มีการช่วยเหลือจัดยานพาหนะในการเดินทางไปหรือกลับบ้านพักหรือสถานที่อยู่อาศัยและสถานที่จัดทำบัตรประจำตัว หรือจัดให้มีหน่วยบริการจัดทำบัตรประจำตัวคนพิการเคลื่อนที่ตามวรรคแรก และการจัดทำระบบฐานข้อมูลคนพิการ การอำนวยความสะดวก การคัดกรองข้อมูลคนพิการ การส่งตัวคนพิการเข้ารับการตรวจเพื่อวินิจฉัยและประเมินความพิการ ตามวรรคสอง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด”</p>	

มาตรา	พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2556	ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ (ฉบับที่..) พ.ศ.	หมายเหตุ
35 วรรค หนึ่ง	คงเดิม		
35 วรรค สอง	ไม่มี	<p>“นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการซึ่งดำเนินการตามวรรคหนึ่งมีสิทธิได้รับยกเว้นภาษีเป็นร้อยละของจำนวนเงินหรือค่าใช้จ่ายที่ต้องเสียไปในการดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายกำหนด</p>	<p>เดิมที่กฎหมายการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ และพระราชกฤษฎีกาที่ออกตามความในประมวลรัษฎากร จะมีการให้สิทธิพิเศษทางภาษีอากรแก่นายจ้างหรือผู้ประกอบการที่มีการจ้างแรงงานคนพิการตามมาตรา 33 และการส่งเงินเข้ากองทุน ตามมาตรา 34 แต่การสร้างงานหรือให้โอกาสคนพิการด้วยวิธีอื่นใดตามมาตรา 35 มิได้มีมาตรการจูงใจด้านภาษีเช่นเดียวกับ มาตรา 33 และมาตรา 34 ซึ่งทำให้การช่วยเหลือคนพิการโดย</p>

มาตรา	พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2556	ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ (ฉบับที่..) พ.ศ.	หมายเหตุ
			วิธีการอื่นๆ แทนการจ้างงานคนพิการหรือการนำส่งเงินเข้ากองทุนไม่บังเกิดผลในทางปฏิบัติ จึงปรับปรุงเพิ่มสิทธิประโยชน์ด้านภาษีให้แก่ นายจ้างหรือผู้ประกอบการที่ปฏิบัติตาม มาตรา 35 เพื่อเป็นมาตรการจูงใจในการช่วยเหลือส่งเสริมคนพิการ ให้ เป็น ไป ต าม วัตถุประสงค์ของกฎหมาย
36/1	ไม่มี	<p>“มาตรา 36/1 ผู้อำนวยการมีอำนาจออกคำสั่งให้หน่วยงานของรัฐ ที่มีได้มีการรับคนพิการเข้าทำงานตาม มาตรา 33 และมีได้มีการดำเนินการตาม มาตรา 35 ต้องจ่ายเงินค่าชดเชยเป็นรายเดือนให้แก่กองทุน ตามอัตราที่คณะกรรมการกำหนด</p> <p>หากหน่วยงานของรัฐ มิได้จ่ายเงินค่าชดเชยและค้างชำระเงินชดเชยเกินกว่าสามเดือน ให้ผู้อำนวยการออกหนังสือเตือนให้ชำระเงินและคิดค่าปรับจากเงินชดเชย</p>	เดิมที่พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 มิได้กำหนดสภาพบังคับในทางแพ่งหรือในทางอาญากรณีที่หน่วยงานของรัฐหรือผู้ประกอบการมิได้มีการปฏิบัติตามที่กฎหมายกำหนดคือ การจ้างงานคนพิการตาม มาตรา 33 การส่งเงินเข้ากองทุนตาม มาตรา 34 และการสร้างงานหรือ

มาตรา	พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2556	ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ (ฉบับที่..) พ.ศ.	หมายเหตุ
		<p>ที่ค้างชำระ</p> <p>ทั้งนี้ การจ่ายเงินชดเชยดังกล่าว มิได้หมายถึงการยกเว้นให้หน่วยงานของรัฐ ไม่ต้องรับคนพิการเข้าทำงาน หรือดำเนินการอื่นๆตามที่กฎหมายกำหนดแต่อย่างใด โดยการกำหนดอัตราค่าชดเชยและค่าปรับกรณีมิได้ชำระค่าชดเชยและค้างชำระค่าปรับเกินกว่าสามเดือน ให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด</p>	<p>โอกาสในการทำงานให้แก่คนพิการตามมาตรา 35 จึงทำให้หน่วยงานของรัฐหรือนายจ้าง เจ้าของสถานประกอบการ มิได้ดำเนินการตามที่กฎหมายกำหนดอย่างเคร่งครัด การจ้างงานคนพิการจึงมีข้อจำกัดไม่เกิดผลในทางปฏิบัติ</p> <p>จึงแก้ไขปรับปรุงกฎหมายการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ ในส่วนที่เกี่ยวกับสภาพบังคับใน ส่วนหน่วยงานของรัฐ ให้ต้องจ่ายค่าชดเชยเป็นรายเดือน กรณีที่มิได้จ้างงานคนพิการหรือมิได้มีการสร้างงานให้คนพิการ และหากนายจ้างหรือหน่วยงานภาครัฐค้างชำระเงินชดเชยเกินกว่า 3 เดือน ให้ผู้อำนวยการสำนักงาน</p>

มาตรา	พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2556	ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ (ฉบับที่..) พ.ศ.	หมายเหตุ
			ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติออกหนังสือเตือนให้ชำระเงินและคิดค่าปรับจากเงินชดเชยที่ค้างชำระ ทั้งนี้ การจ่ายเงินชดเชยดังกล่าวไม่ได้หมายถึงการยกเว้นให้หน่วยงานภาครัฐไม่ต้องรับผู้พิการเข้าทำงานแต่อย่างใด การกำหนดมาตรการบังคับในทางแพ่งดังกล่าว จะเป็นการส่งเสริมให้มีการจ้างงานคนพิการในหน่วยงานของรัฐเพิ่มมากขึ้น บรรลุตามวัตถุประสงค์ของกฎหมายในการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ

ตารางที่ 5.6 แก้ไขปรับปรุงพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ.2561

ปรับปรุงแก้ไข มาตรา 92 โดยให้คณะกรรมการการเลือกตั้งมีอำนาจหน้าที่ในการอำนวยความสะดวกด้านการเดินทางให้กับคนพิการเพื่อไปใช้สิทธิเลือกตั้งและกำหนดรูปแบบการเลือกตั้ง และวิธีการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งที่เหมาะสมกับคนพิการ

มาตรา	พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ.2561	ร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ฉบับที่..) พ.ศ.....	หมายเหตุ
1		พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ฉบับที่..) พ.ศ.”	เพื่อให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ.2561 ให้ครอบคลุมและมีความชัดเจนในการบังคับใช้ จึงจำเป็นต้องมีการตราพระราชบัญญัตินี้
2		พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป	เพื่อให้มีการเตรียมพร้อมของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ก่อนที่กฎหมายจะมีผลใช้บังคับ

มาตรา	พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ.2561	ร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ฉบับที่..) พ.ศ.....	หมายเหตุ
92 วรรคหนึ่ง	<p>“มาตรา 92 เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่คนพิการหรือทุพพลภาพ หรือผู้สูงอายุ ในการออกเสียงลงคะแนน ให้คณะกรรมการหรือผู้ซึ่งคณะกรรมการมอบหมายจัดให้มีการอำนวยความสะดวกสำหรับการออกเสียงลงคะแนนของบุคคลดังกล่าวไว้เป็นพิเศษ หรือจัดให้มีการช่วยเหลือในการออกเสียงลงคะแนนภายใต้การกำกับดูแลของคณะกรรมการประจำหน่วยเลือกตั้ง ในการ</p>	<p>“มาตรา 92 เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่คนพิการหรือทุพพลภาพ หรือผู้สูงอายุ ในการออกเสียงลงคะแนน ให้คณะกรรมการหรือผู้ซึ่งคณะกรรมการมอบหมายจัดให้มีวิธีการออกเสียงลงคะแนนโดยวิธีอื่น และจัดให้มีการอำนวยความสะดวกสำหรับการออกเสียงลงคะแนนของบุคคลดังกล่าวไว้เป็นพิเศษ หรือจัดให้มีการช่วยเหลือในการออกเสียงลงคะแนนภายใต้การกำกับดูแลของคณะกรรมการประจำหน่วยเลือกตั้ง ในการให้ความช่วยเหลือดังกล่าวต้องให้บุคคลนั้น ได้ออกเสียงลงคะแนนด้วยตนเองตาม</p>	<p>แก้ไขปรับปรุงพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ.2561 มาตรา 92 โดยให้คณะกรรมการเลือกตั้งมีอำนาจหน้าที่ในการจัดการอำนวยความสะดวกด้านการเดินทางไปใช้สิทธิเลือกตั้งของคนพิการ โดยเฉพาะการจัดยานพาหนะในการเดินทางไปหรือกลับบ้านพักและสถานที่เลือกตั้ง ตลอดจนกำหนดรูปแบบวิธีการเลือกตั้งของคนพิการ</p>

มาตรา	พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ.2561	ร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ฉบับที่...) พ.ศ.....	หมายเหตุ
	<p>ให้ความช่วยเหลือดังกล่าวต้องให้บุคคลนั้นได้ออกเสียงลงคะแนนด้วยตนเองตามเจตนาของบุคคลนั้น เว้นแต่ลักษณะทางกายภาพทำให้คนพิการหรือทุพพลภาพ หรือผู้สูงอายุไม่สามารถทำเครื่องหมายลงในบัตรเลือกตั้งได้ ให้บุคคลอื่นหรือกรรมการประจำหน่วยเลือกตั้งเป็นผู้กระทำการแทน โดยความยินยอมและเป็นไปตามเจตนาของคนพิการหรือทุพพลภาพ หรือผู้สูงอายุนั้น ทั้งนี้ ให้ถือเป็นการออกเสียงลงคะแนนโดยตรงและลับ</p>	<p>เจตนาของบุคคลนั้น เว้นแต่ลักษณะทางกายภาพทำให้คนพิการหรือทุพพลภาพ หรือผู้สูงอายุไม่สามารถทำเครื่องหมายลงในบัตรเลือกตั้งได้ ให้บุคคลอื่นหรือกรรมการประจำหน่วยเลือกตั้งเป็นผู้กระทำการแทน โดยความยินยอมและเป็นไปตามเจตนาของคนพิการหรือทุพพลภาพ หรือผู้สูงอายุนั้น ทั้งนี้ ให้ถือเป็นการออกเสียงลงคะแนนโดยตรงและลับ</p>	<p>รวมทั้งผู้สูงอายุ โดยวิธีการอื่นๆ เป็นกรณีพิเศษ เพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกแก่คนพิการ และผู้สูงอายุ เช่น การจัดหน่วยเลือกตั้งเคลื่อนที่ การลงคะแนนทางไปรษณีย์ การลงคะแนนเสียงที่โรงพยาบาล บ้านพัก และสถานสงเคราะห์ การลงคะแนนเสียงออนไลน์ทางอินเทอร์เน็ต การลงคะแนนเสียงโดยเครื่องอิเล็กทรอนิกส์ หรือการลงคะแนนเสียงโดยวิธีการอื่นๆ โดยกฎหมายกำหนดวิธีการเลือกตั้งสำหรับคนพิการที่คณะกรรมการการเลือกตั้งต้องจัดให้มีเพื่ออำนวยความสะดวกแก่คนพิการไว้ 2 วิธี คือ (1) การจัดสถานที่</p>

มาตรา	พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ.2561	ร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ฉบับที่..) พ.ศ.....	หมายเหตุ
92 วรรคสอง	<p>ในกรณีที่คณะกรรมการเห็นสมควรอาจกำหนดให้มีการจัดที่เลือกตั้งสำหรับคนพิการหรือทุพพลภาพ หรือผู้สูงอายุ เป็นกรณีพิเศษ โดยจัดให้บุคคลนั้นได้ลงทะเบียนเพื่อขอใช้สิทธิเลือกตั้ง ณ สถานที่ดังกล่าว และเมื่อได้ลงทะเบียนแล้ว ให้หมดสิทธิเลือกตั้งในหน่วยเลือกตั้งที่ตนมีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้าน</p>	<p>ในการจัดวิธีการออกเสียงลงคะแนนโดยวิธีอื่นตามวรรคแรก นอกเหนือจากวิธีการที่คณะกรรมการกำหนดไว้ ให้มีการจัดที่เลือกตั้งสำหรับคนพิการหรือทุพพลภาพ หรือผู้สูงอายุ เป็นกรณีพิเศษ หรือให้มีการจัดหน่วยเลือกตั้งเคลื่อนที่สำหรับคนพิการหรือทุพพลภาพ หรือผู้สูงอายุ ที่มิได้เดินทางหรือเป็นผู้ป่วยที่ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ โดยจัดให้บุคคลนั้นได้ลงทะเบียนเพื่อขอใช้สิทธิเลือกตั้ง ณ สถานที่ดังกล่าว และเมื่อได้ลงทะเบียนแล้ว ให้หมดสิทธิเลือกตั้งในหน่วยเลือกตั้งที่ตนมีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้าน</p>	<p>เลือกตั้งเป็นกรณีพิเศษ ซึ่งปัจจุบันคือการจัดสถานที่เลือกตั้งกลางตามระเบียบ กกต.ว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ.2561 ข้อ 55 และ (2) การจัดหน่วยเลือกตั้งเคลื่อนที่ เพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกให้แก่ผู้สูงอายุ ตลอดจนคนพิการที่พักรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาล บ้านพักหรือสถานสงเคราะห์ สำหรับวิธีการเลือกตั้งแบบอื่นๆ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์วิธีการที่คณะกรรมการการเลือกตั้งกำหนด เพื่อให้คนพิการสามารถเข้าถึงสิทธิในการเลือกตั้งได้อย่างเสมอภาค เท่าเทียมกับบุคคลทั่วไป</p>
92 วรรคสาม	<p>การอำนวยความสะดวกตามวรรคหนึ่ง การจัดที่เลือกตั้งและการลงทะเบียนเพื่อขอ</p>	<p>ให้คณะกรรมการหรือผู้ซึ่งคณะกรรมการมอบหมายจัดให้มีการอำนวยความสะดวกแก่คนพิการหรือทุพพล</p>	<p>ให้คณะกรรมการหรือผู้ซึ่งคณะกรรมการมอบหมายจัดให้มีการอำนวยความสะดวกแก่คนพิการหรือทุพพล</p>

มาตรา	พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ.2561	ร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ฉบับที่..) พ.ศ.....	หมายเหตุ
	ใช้สิทธิตามวรรคสอง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนดการลงทะเบียนดังกล่าวให้เป็นไปตามวิธีการที่คณะกรรมการกำหนดซึ่งต้องคำนึงถึงความสะดวกของผู้ลงทะเบียนด้วย”	ภาพหรือผู้สูงอายุโดยการจัดยานพาหนะเพื่อการเดินทางไปหรือกลับระหว่างสถานที่อยู่อาศัย บ้านพักและสถานที่เลือกตั้งเพื่อการใช้สิทธิออกเสียงลงคะแนน โดยในการอำนวยความสะดวกดังกล่าวคณะกรรมการอาจให้หน่วยงานของรัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น องค์กรคนพิการ หรือชุมชน มีส่วนร่วมในการจัดยานพาหนะนำคนพิการหรือทุพพลภาพหรือผู้สูงอายุผู้มีสิทธิเลือกตั้งไปยังที่เลือกตั้งหรือนำกลับมาจากที่เลือกตั้ง หรือจัดให้คนพิการหรือทุพพลภาพหรือผู้สูงอายุผู้มีสิทธิเลือกตั้งไปหรือกลับเพื่อการออกเสียงลงคะแนน โดยไม่ต้องเสียค่าโดยสารยานพาหนะหรือค่าจ้างซึ่งต้องเสียตามปกติ	

มาตรา	พ ระ ร า ช บั ญ ญั ตี ประกอบรัฐธรรมนูญว่า ด้ ว ย ก า ร เลื อ ก ต้ ง ส ม า ชิ ก ส ท า ผู้ แทน ร า ช ฎ ร พ.ศ.2561	ร ่าง พ ระ ร า ช บั ญ ญั ตี ป ระ ก อ บ ร ัฐ ร ร ม ญู ว่า ด้ ว ย ก า ร เลื อ ก ต้ ง ส ม า ชิ ก ส ท า ผู้ แทน ร า ช ฎ ร (ฉบับที่..) พ.ศ.....	ห ม า ย เ ห ตุ
92 วรรคสี่	ไม่มี	การจัดวิธีการออกเสียง ลงคะแนนโดยวิธีอื่น และการ อำนวยความสะดวกตามวรรค หนึ่ง การจัดที่เลือกตั้งเป็น กรณีพิเศษ การจัดหน่วย เลือกตั้งเคลื่อนที่ และการ ลงทะเบียนเพื่อขอใช้สิทธิตาม วรรคสอง การจัดยานพาหนะ เพื่ออำนวยความสะดวกแก่คน พิการหรือทุพพลภาพหรือ ผู้สูงอายุตามวรรคสาม ให้ เป็นไปตามหลักเกณฑ์และ วิธีการที่คณะกรรมการกำหนด โดยในการลงทะเบียนเพื่อ ดำเนินการขอใช้สิทธิตามวรรค สองหรือการลงทะเบียนเพื่อ ดำเนินการอื่นๆ ต้องคำนึงถึง ความ สะ ด ว ก ของ ผู้ ข อ ลงทะเบียนด้วย ทั้งนี้ให้เป็นไป ตามระเบียบที่คณะกรรมการ กำหนด”	

ตารางที่ 5.7 แก้ไขปรับปรุงพระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ.2551 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2556

โดยทำการปรับปรุงแก้ไขมาตรา 8 วรรคสอง และมาตรา 12(3) เพื่อให้คนพิการได้เข้าถึงสิทธิการศึกษาเพิ่มขึ้น

มาตรา	พระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ.2551 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2556	ร่างพระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ (ฉบับที่..) พ.ศ.	หมายเหตุ
1		พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ (ฉบับที่..) พ.ศ.	เพื่อให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ.2551 ให้ครอบคลุมและมีความชัดเจนในการบังคับใช้ จึงจำเป็นต้องมีการตราพระราชบัญญัตินี้
2		พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป	เพื่อให้มีการเตรียมพร้อมของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ก่อนที่กฎหมายจะมีผลใช้บังคับ
8 วรรคหนึ่ง	คงเดิม		

มาตรา	พระราชบัญญัติการจัดการศึกษา สำหรับคนพิการ พ.ศ.2551 และ ที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2556	ร่างพระราชบัญญัติการจัด การศึกษาสำหรับคนพิการ (ฉบับที่..) พ.ศ.	หมายเหตุ
8 วรรค สอง	สถานศึกษาในทุกสังกัดและ ศูนย์การเรียนเฉพาะความพิการ อาจจัดการศึกษาสำหรับคน พิการ ทั้งในระบบ นอกกระบบ และตามอัธยาศัย ในรูปแบบที่ หลากหลาย ทั้งการเรียนรวม การ จัดการศึกษาเฉพาะความพิการ รวมถึงการให้ บริการฟื้นฟู สมรรถภาพ การพัฒนาศักยภาพ ในการดำรงชีวิตอิสระ การ พัฒนาทักษะพื้นฐานที่จำเป็น การฝึกอาชีพ หรือการบริการอื่น ใด	“สถานศึกษาในทุกสังกัด และศูนย์การเรียนเฉพาะ ความพิการอาจจัดการศึกษา สำหรับคนพิการ ทั้งใน ระบบ นอกกระบบ และตาม อัธยาศัย ใน รูปแบบ ที่ หลากหลายทั้งการเรียนรวม การจัดการศึกษาเฉพาะบาง เวลา โดยจัดให้เด็กที่มีความ ต้องการพิเศษเรียนอยู่ในชั้น ปกติร่วมกับเด็กทั่วไปใน บางเวลา เช่น วิชาดนตรี พลศึกษา หรือร่วมกิจกรรม ลูกเสือ เนตรนารี กีฬา เป็น ต้น	แก้ไขปรับปรุง พระราชบัญญัติการจัด การศึกษาสำหรับคน พิการ พ.ศ.2556 มาตรา 8 วรรคสอง ซึ่งเดิมการ จัดตั้งโรงเรียนเฉพาะ ความพิการยังมีจำนวน น้อย ไม่เพียงพอต่อ ความต้องการของเด็ก พิการ แม้ว่ากฎหมายจะ กำหนดให้สถานศึกษา ในทุกสังกัด และศูนย์ การเรียนเฉพาะความ พิการอาจจัดการศึกษา สำหรับคนพิการ ทั้งใน ระบบ นอกกระบบ และ ตามอัธยาศัย ในรูปแบบ ที่หลากหลายทั้งการ เรียนร่วม การจัดการ ศึกษาเฉพาะความพิการ รวมถึงการให้บริการ ฟื้นฟูสมรรถภาพ การ พัฒนาศักยภาพในการ ดำรงชีวิตอิสระ การ พัฒนาทักษะพื้นฐานที่ จำเป็น การฝึกอาชีพ

มาตรา	พระราชบัญญัติการจัดการศึกษา สำหรับคนพิการ พ.ศ.2551 และ ที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2556	ร่างพระราชบัญญัติการจัด การศึกษาสำหรับคนพิการ (ฉบับที่..) พ.ศ.	หมายเหตุ
			<p>หรือการบริการอื่นใด แต่ในทางปฏิบัติ สถานศึกษาส่วนใหญ่จะ จัดการเรียนการสอนคน พิการในลักษณะของ การเรียนร่วมแต่เพียง อย่างเดียว มากกว่าที่จะ จัดให้มีการศึกษาเฉพาะ ความพิการ หรือการ เรียนเพื่อฝึกอาชีพ จึง แก้ไขปรับปรุงให้ สถานศึกษาซึ่งมีจำนวน มากและกระจายอยู่ตาม พื้นที่ชุมชนต่างๆ ทั่วประเทศ ได้มีการจัด การศึกษาเฉพาะความ พิการ ขึ้น มา เป็น การศึกษาอีกรูปแบบ หนึ่งควบคู่ไป กับ การศึกษาในระบบการ เรียน ร่ว ม ภาย ใน สถานศึกษาเดียวกัน โดยอาจจัดให้มีการเรียน ร่ว ม บ าง เว ล า (Integration) เป็นการ จัด ให้เด็กที่มีความต้องการ</p>

มาตรา	พระราชบัญญัติการจัดการศึกษา สำหรับคนพิการ พ.ศ.2551 และ ที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2556	ร่างพระราชบัญญัติการจัด การศึกษาสำหรับคนพิการ (ฉบับที่..) พ.ศ.	หมายเหตุ
			<p>พิเศษเรียนในโรงเรียน ปกติ โดยอาจจัดให้อยู่ ในชั้นปกติในบางเวลา เช่น วิชาดนตรี พลศึกษา หรือร่วมกิจกรรม ลูกเสือ เนตรนารี กีฬา เป็นต้น โดยคาดหวังว่า เด็กที่มีความต้องการ พิเศษ จะมี โอกาส แสดงออก และมี ปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับเด็ก ปกติ และยังหมายถึง การจัดชั้นเรียนเฉพาะ สำหรับเด็กที่มีความ ต้องการพิเศษ ใน โรงเรียนปกติ โดยมี การจัดทำแผนการศึกษา พิเศษเฉพาะบุคคล ให้กับเด็กที่พิการ เพื่อ เป็นการช่วยแก้ปัญหา เกี่ยวกับการเรียนการ สอน หรือพัฒนาให้ ผู้เรียนที่เป็นคนพิการ เกิดการเรียนรู้อย่าง ครอบคลุม และมี ประสิทธิภาพ</p>

มาตรา	พระราชบัญญัติการจัดการศึกษา สำหรับคนพิการ พ.ศ.2551 และ ที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2556	ร่างพระราชบัญญัติการจัด การศึกษาสำหรับคนพิการ (ฉบับที่..) พ.ศ.	หมายเหตุ
12 (1)	คงเดิม		
12 (2)	คงเดิม		
12 (3)	(3) พิจารณาให้ความเห็นชอบ แผนการใช้จ่ายเงินกองทุนเพื่อ สนับสนุนการจัดการศึกษา สำหรับคนพิการของหน่วยงาน ในทุกสังกัดที่จัดการศึกษา สำหรับคนพิการ รวมทั้งอนุมัติ โครงการ หรือ แผนงานที่จะใช้ เงินกองทุนในส่วนที่เกินอำนาจ หน้าที่ของคณะกรรมการบริหาร กองทุน	(3) พิจารณาจัดตั้งหรือ ให้ความเห็นชอบในการ จัดตั้งศูนย์การเรียนเฉพาะ ความพิการ เพื่อให้คนพิการ สามารถเข้าถึงและใช้ ประโยชน์จากการศึกษาได้ อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพ รวมทั้งพิจารณาให้ความ เห็นชอบแผนการใช้จ่าย เงินกองทุนเพื่อสนับสนุน การจัดการศึกษา สำหรับ คนพิการของหน่วยงานใน ทุกสังกัดที่จัดการศึกษา สำหรับคนพิการ ตลอดจน อนุมัติ โครงการ หรือ แผนงานที่จะใช้เงินกองทุน ในส่วนที่เกินอำนาจหน้าที่ ของคณะกรรมการบริหาร กองทุน	ในการจัดตั้ง “ศูนย์ การเรียนเฉพาะความ พิการ” ซึ่งกฎหมายได้ ให้ คำ นิ ย า ม ว่า สถานศึกษาที่จัด การศึกษานอกระบบ หรือ ตามอัธยาศัยแก่คน พิการ โดยเฉพาะโดย หน่วยงานการศึกษา นอกโรงเรียน บุคคล ครอบครัว ชุมชน องค์กรเอกชน องค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่น องค์กรวิชาชีพ สถาบัน ศาสนา สถาน ประกอบการ โรงพยาบาล สถาบัน ทางการแพทย์ สถาน สงเคราะห์และสถาบัน ทางสังคมอื่นเป็นผู้จัด ตั้งแต่ระดับการศึกษา ปฐมวัย การศึกษาขั้น พื้นฐาน อาชีวศึกษา

มาตรา	พระราชบัญญัติการจัดการศึกษา สำหรับคนพิการ พ.ศ.2551 และ ที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2556	ร่างพระราชบัญญัติการจัด การศึกษาสำหรับคนพิการ (ฉบับที่..) พ.ศ.	หมายเหตุ
			<p>อุดมศึกษาและหลักสูตร ระ ยะ ตั น ทุ ง นี้ สั า นั ก ง า น คณะกรรมการกฤษฎีกา เคยมี ความ เห็น ว่า คณะกรรมการส่งเสริม การจัดการศึกษาสำหรับ ค น พื ก า ร ซึ่ง มี รัฐ ม น ต ร ี ว่า ก า ร กระทรวงศึกษาธิการ เป็น ประ ธาน ไม่ มี อำนาจในการจัดตั้งหรือ ให้ความเห็นชอบในการ จัดตั้งศูนย์การเรียน เฉพาะ ความ พื ก า ร เนื่องจากไม่มีบทบัญญัติ ของกฎหมายให้อำนาจ ไว้ ทุ ง ที่ ศูนย์การเรียน เฉพาะความพิการนั้น มี ค ว า ม สั กั ญ ต่ อ การศึกษาของคนพิการ ที่ด้อยโอกาสและอาศัย อยู่ ใน พื ้น ที่ ช น บ ท ห่างไกลจากความเจริญ จึง ปรับ ปรุ ง อำนาจ ห นี้ า ที่ ข อ ง ก ณ ะ</p>

มาตรา	พระราชบัญญัติการจัดการศึกษา สำหรับคนพิการ พ.ศ.2551 และ ที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2556	ร่างพระราชบัญญัติการจัด การศึกษาสำหรับคนพิการ (ฉบับที่..) พ.ศ.	หมายเหตุ
			กรรมการฯ ให้มีอำนาจ ในการจัดตั้งหรือให้ ความเห็นชอบในการ จัดตั้งศูนย์การเรียน เฉพาะคนพิการ เพื่อให้ การศึกษาของคนพิการ เป็นไปอย่างทั่วถึง และ มีคุณภาพ

ตารางที่ 5.8 แก้ไขปรับปรุงร่างกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการให้คนพิการมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา พ.ศ.2550

โดยทำการแก้ไข ข้อ 12 กำหนดแนวทางการให้ยืมสิ่งอำนวยความสะดวกและสื่อทางการศึกษาให้มีความเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ

ข้อ	กฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการให้คนพิการมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา พ.ศ. 2550	ร่างกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการให้คนพิการมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา (ฉบับที่ ..) พ.ศ.	หมายเหตุ
12	ข้อ 12 เมื่อคนพิการหรือผู้ปกครองได้รับแจ้งการอนุมัติการขอยืมสิ่งอำนวยความสะดวก และสื่อทางการศึกษาแล้ว ให้คนพิการหรือผู้ปกครองทำสัญญายืม และสัญญาค้ำประกัน สัญญายืม สัญญาค้ำประกัน และการคืนสิ่งของที่ยืมตาม ข้อ 10 ให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนดโดยความเห็นชอบของกระทรวงการคลัง”	ข้อ 12 ในกรณีที่ศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดหรือศูนย์การศึกษาพิเศษส่วนกลางได้พิจารณาอนุมัติให้คนพิการหรือผู้ปกครองยืมสิ่งอำนวยความสะดวกและสื่อทางการศึกษาตามข้อ 11 ให้สถานศึกษาเป็นผู้แจ้งผลการอนุมัติต่อคนพิการหรือผู้ปกครอง และให้ถือว่าสิ่งอำนวยความสะดวกและสื่อทางการศึกษานั้นเป็นพัสดุหรือทรัพย์สินที่อยู่ในความรับผิดชอบของสถานศึกษาและให้คนพิการหรือผู้ปกครองเป็นผู้ขอยืมสำหรับการใช้การศึกษา โดยให้ทำสัญญาการยืมต่อสถานศึกษาที่คนพิการศึกษาอยู่	สำหรับหลักการเหตุผลในการแก้ไขปรับปรุงกฎกระทรวงฯ พ.ศ.2550 ข้อ 12 อันเนื่องมาจากแต่เดิมกำหนดให้การยืมสิ่งอำนวยความสะดวกและสื่อทางการศึกษาของคนพิการจะต้องมีการทำสัญญายืมและสัญญาค้ำประกัน ดังนั้นจึงแก้ไขปัญหาดังกล่าวโดยปรับปรุงกฎกระทรวงกำหนดแนวทางการให้ยืมสิ่งอำนวยความสะดวกและสื่อทางการศึกษาให้มีความเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ

<p>ข้อ</p>	<p>กฏกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการให้คนพิการมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา พ.ศ. 2550</p>	<p>ร่างกฏกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการให้คนพิการมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา (ฉบับที่..) พ.ศ.</p>	<p>หมายเหตุ</p>
		<p>สัญญาการยืม การคืนสิ่งของ และมาตรการตรวจสอบการยืมและคืนสิ่งของที่ยืมตามข้อ 10 ให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด”</p>	

ตารางที่ 5.9 แก้ไขปรับปรุงกฎกระทรวงกำหนดจำนวนคนพิการที่นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการและหน่วยงานของรัฐ จะต้องรับเข้าทำงานและจำนวนเงินที่นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการ จะต้องนำส่งเข้ากองทุนส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2554

โดยทำการแก้ไขวิธีการนับของเอกชนในข้อ 3 และวิธีการนับขององค์กรส่วนท้องถิ่นในข้อ 4

ข้อ	กฎกระทรวงกำหนดจำนวนคนพิการที่นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการและหน่วยงานของรัฐ จะต้องรับเข้าทำงาน และจำนวนเงินที่นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการ จะต้องนำส่งเข้ากองทุนฯพ.ศ. 2554	ร่างกฎกระทรวงกำหนดจำนวนคนพิการที่นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการและหน่วยงานของรัฐ จะต้องรับเข้าทำงาน และจำนวนเงินที่นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการ จะต้องนำส่งเข้ากองทุนฯ(ฉบับที่..)พ.ศ.	หมายเหตุ
3 วรรคหนึ่ง	คงเดิม		
3 วรรคสอง	การนับจำนวนลูกจ้างให้นับทุกวันที่ 1 ตุลาคม ของแต่ละปีและกรณีนายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการ ผู้ใด มี หน่วยงาน หรือสำนักงานสาขาในจังหวัดเดียวกันให้นับรวมลูกจ้างของ หน่วยงาน หรือสำนักงานสาขาทุกแห่งในจังหวัดนั้นเข้าด้วยกัน	“การนับจำนวนลูกจ้างให้นับทุกวันที่ 1 ตุลาคม ของแต่ละปีและกรณีนายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการ ผู้ใด มี หน่วยงาน หรือสำนักงานสาขาไม่ว่าจะอยู่ในเขตพื้นที่ใด ให้นับรวมลูกจ้างของ หน่วยงานหรือสำนักงานสาขาทุกแห่งเข้าด้วยกัน”	แก้ไขปรับปรุง กฎกระทรวงฯ พ.ศ.2554 ข้อ 3 วรรคสอง ในเรื่องวิธีการนับผู้ปฏิบัติงานของนายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการ ซึ่งเดิมกำหนดให้นับรวมหน่วยงานหรือสำนักงานสาขาในจังหวัดเดียวกัน ซึ่ง ทำ ใ้ ส ถ า น ประกอบบางแห่งที่มีสาขาอยู่ในพื้นที่หลาย

ข้อ	<p>กฎกระทรวงกำหนดจำนวน คนพิการที่นายจ้างหรือ เจ้าของสถานประกอบการและ หน่วยงานของรัฐ จะต้อง รับเข้าทำงาน และจำนวนเงิน ที่นายจ้างหรือเจ้าของสถาน ประกอบการ จะต้องนำส่งเข้า กองทุนฯพ.ศ. 2554</p>	<p>ร่างกฎกระทรวงกำหนด จำนวนคนพิการที่นายจ้าง หรือเจ้าของสถานประกอบการ และหน่วยงานของรัฐ จะต้อง รับเข้าทำงาน และจำนวนเงิน ที่นายจ้างหรือเจ้าของสถาน ประกอบการ จะต้องนำส่งเข้า กองทุนฯ(ฉบับที่..)พ.ศ.</p>	<p>หมายเหตุ</p>
			<p>จังหวัด และในแต่ละ จังหวัดอาจมีไม่ถึงร้อยละ คนไม่สามารถจ้างงานคน พิการได้เพราะเมื่อนับ รวมเฉพาะเขตจังหวัดทำ ให้จำนวนผู้ปฏิบัติงานมี ไม่ถึงเกณฑ์ตามที่ กฎหมายกำหนด จึง แก้ไขปรับปรุงโดยนำ ระบบการนับของญี่ปุ่น มาใช้แทน โดยนายจ้างที่ ได้จ้างงานคนพิการใน สาขาย่อยของสถาน ประกอบการ แม้จะอยู่ คนละเขตจังหวัด สามารถนับการจ้างนั้น เข้าเป็นส่วนหนึ่งของ สถานประกอบการแม่ใน เครือหรือในกลุ่มบริษัท เพื่อคำนวณสัดส่วนการ</p>

ข้อ	<p>กฎกระทรวงกำหนดจำนวน คนพิการที่นายจ้างหรือ เจ้าของสถานประกอบการและ หน่วยงานของรัฐ จะต้อง รับเข้าทำงาน และจำนวนเงิน ที่นายจ้างหรือเจ้าของสถาน ประกอบการ จะต้องนำส่งเข้า กองทุนฯพ.ศ. 2554</p>	<p>ร่างกฎกระทรวงกำหนด จำนวนคนพิการที่นายจ้าง หรือเจ้าของสถานประกอบการ และหน่วยงานของรัฐ จะต้อง รับเข้าทำงาน และจำนวนเงิน ที่นายจ้างหรือเจ้าของสถาน ประกอบการ จะต้องนำส่งเข้า กองทุนฯ(ฉบับที่..)พ.ศ.</p>	<p>หมายเหตุ</p>
			<p>จ้างงานคนพิการของ องค์กรได้ อันจะทำให้ คนพิการได้รับการจ้าง งานเพิ่มมากขึ้น</p>
<p>4 วรรค แรก</p> <p>4 วรรค สอง</p>	<p>ข้อ 4 ให้หน่วยงานของ รัฐซึ่งมีผู้ปฏิบัติงานตั้งแต่ หนึ่งร้อยคนขึ้นไปรับคน พิการที่สามารถทำงานได้ไม่ว่าจะอยู่ในตำแหน่งใดใน อัตราส่วนผู้ปฏิบัติงานที่มีใช้ คนพิการทุกหนึ่งร้อยต่อคน พิการหนึ่งคน เศษของหนึ่ง ร้อยคนถ้าเกินห้าสิบคนต้อง รับคนพิการเพิ่มอีกหนึ่งคน</p> <p>การนับจำนวนผู้ปฏิบัติงาน ให้นับทุกวันที่ 1 ตุลาคม ของ แต่ละปีและให้นับโดยวิธี ดังต่อไปนี้</p>	<p>“ข้อ 4 ให้หน่วยงานของ รัฐซึ่งมีผู้ปฏิบัติงานตั้งแต่ห้า สิบคนขึ้นไปรับคนพิการที่ สามารถทำงานได้ไม่ว่าจะอยู่ ในตำแหน่งใดในอัตราส่วน ผู้ปฏิบัติงานที่มีใช้คนพิการ ทุกห้าสิบคนต่อคนพิการหนึ่ง คน เศษของห้าสิบคนถ้าเกิน สามสิบคนต้องรับคนพิการ เพิ่มอีกหนึ่งคน</p> <p>การนับจำนวนผู้ปฏิบัติงาน ให้นับทุกวันที่ 1 ตุลาคม ของ แต่ละปีและให้นับ โดยวิธี ดังต่อไปนี้</p>	<p>ตามกฎกระทรวงฯ ข้อ 4 แต่เดิมนั้นการใช้ มาตรการโดยการกำหนด ระบบสัดส่วนการจ้าง งานคนพิการเท่ากันทั้ง ภาค รัฐ และ เอกชน ผู้ประกอบการ คือนับ จำนวนผู้ปฏิบัติงาน 100 คน ต่อการจ้างงานคน พิการ 1 คน นั้น มีความ ไม่เหมาะสมเนื่องจาก หน่วยงานของรัฐมี อัตรากำลังผู้ปฏิบัติงาน และศักยภาพในการจ้าง งานคนพิการได้มากกว่า ภาค เอกชน จึงนำ</p>

ข้อ	<p>กฎกระทรวงกำหนดจำนวน คนพิการที่นายจ้างหรือ เจ้าของสถานประกอบการและ หน่วยงานของรัฐ จะต้อง รับเข้าทำงาน และจำนวนเงิน ที่นายจ้างหรือเจ้าของสถาน ประกอบการ จะต้องนำส่งเข้า กองทุนฯพ.ศ. 2554</p>	<p>ร่างกฎกระทรวงกำหนด จำนวนคนพิการที่นายจ้าง หรือเจ้าของสถานประกอบการ และหน่วยงานของรัฐ จะต้อง รับเข้าทำงาน และจำนวนเงิน ที่นายจ้างหรือเจ้าของสถาน ประกอบการ จะต้องนำส่งเข้า กองทุนฯ(ฉบับที่..)พ.ศ.</p>	<p>หมายเหตุ</p>
	<p>(1) กระทรวง ทบวง กรม หรือส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเป็นกรม ให้นับจำนวน ผู้ปฏิบัติงานรวมกันเป็นกระทรวง ทั้งนี้เมื่อได้จำนวนคนพิการที่แต่ละกระทรวงจะต้องรับ แล้วให้ปลัดกระทรวงดำเนินการจัดสรรให้หน่วยงานใดในสังกัดรับคนพิการเข้าทำงาน โดยพิจารณา จากลักษณะงานที่คนพิการสามารถทำได้ตามความเหมาะสม</p> <p>(2) ราชการส่วนท้องถิ่น ให้นับจำนวนผู้ปฏิบัติงานของแต่ละองค์การบริหารส่วน จังหวัด เทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล กรุงเทพมหานคร เมืองพัทยา</p>	<p>(1) กระทรวง ทบวง กรม หรือส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเป็นกรม ให้นับจำนวน ผู้ปฏิบัติงานรวมกันเป็นกระทรวง ทั้งนี้เมื่อได้จำนวนคนพิการที่แต่ละกระทรวง จะ ตี อ ง ร ับ แ ล้ ว ให้ ปลัดกระทรวงดำเนินการจัดสรรให้หน่วยงานใดในสังกัดรับคนพิการเข้าทำงาน โดยพิจารณา จากลักษณะงานที่คนพิการสามารถทำได้ตามความเหมาะสม</p> <p>(2) ราชการส่วนท้องถิ่น ให้นับจำนวนผู้ปฏิบัติงานของกรุงเทพมหานคร และสำหรับองค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล เมืองพัทยา องค์การบริหารส่วนตำบล</p>	<p>แนวทางของประเทศ ญี่ปุ่น มาถือปฏิบัติ โดยกำหนดสัดส่วนการจ้างงานคนพิการของหน่วยงานรัฐมากกว่าของภาคเอกชน โดยปรับปรุงใช้เกณฑ์ผู้ปฏิบัติงานของหน่วยงานภาครัฐ 50 คน ต่อการจ้างงานคนพิการ 1 คน ในขณะที่สัดส่วนของภาคเอกชนยังคงเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง</p> <p>สำหรับวิธีการนับจำนวนผู้ปฏิบัติงาน แต่เดิม ไม่สามารถที่จะใช้บังคับได้ครอบคลุมกับทุกหน่วยงานของรัฐ โดยเฉพาะ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยที่กฎกระทรวงฯ</p>

ข้อ	<p>กฎกระทรวงกำหนดจำนวน คนพิการที่นายจ้างหรือ เจ้าของสถานประกอบการและ หน่วยงานของรัฐ จะต้อง รับเข้าทำงาน และจำนวนเงิน ที่นายจ้างหรือเจ้าของสถาน ประกอบการ จะต้องนำส่งเข้า กองทุนฯพ.ศ. 2554</p>	<p>ร่างกฎกระทรวงกำหนด จำนวนคนพิการที่นายจ้าง หรือเจ้าของสถานประกอบการ และหน่วยงานของรัฐ จะต้อง รับเข้าทำงาน และจำนวนเงิน ที่นายจ้างหรือเจ้าของสถาน ประกอบการ จะต้องนำส่งเข้า กองทุนฯ(ฉบับที่..)พ.ศ.</p>	<p>หมายเหตุ</p>
	<p>และองค์กรปกครองส่วน ท้องถิ่นอื่นที่มีกฎหมายจัดตั้ง</p> <p>(3) รัฐวิสาหกิจที่ตั้งขึ้น โดย พระราชบัญญัติหรือพระราช กฤษฎีกา ให้นับจำนวน</p>	<p>หรือองค์กรปกครองส่วน ท้องถิ่นอื่นที่มีกฎหมายจัดตั้ง ให้นับจำนวนผู้ปฏิบัติงาน ขององค์กรปกครองส่วน ท้องถิ่นภายในเขตจังหวัดนั้น รวมเข้าด้วยกัน ทั้งนี้ เมื่อได้ จำนวนคนพิการที่องค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่นในเขต จังหวัดนั้นจะต้องรับแล้ว ให้ ผู้ว่าราชการจังหวัด ดำเนินการจัดสรรให้องค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่นในแต่ละ แห่งรับคนพิการเข้าทำงาน โดยพิจารณาจากลักษณะงาน ที่คนพิการสามารถทำได้ตาม ความเหมาะสม</p> <p>(3) รัฐวิสาหกิจที่ตั้งขึ้น โดยพระราชบัญญัติหรือพระ ราชกฤษฎีกา การจดทะเบียน</p>	<p>กำหนดให้การนับใน ระบบ สัก ส่วน ของ ราชการส่วนท้องถิ่น ให้ นับจำนวนผู้ปฏิบัติงาน ของแต่ละองค์การบริหาร ส่วนจังหวัด เทศบาล องค์การบริหารส่วน ตำบล กรุงเทพมหานคร เมืองพัทยา และองค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น ที่มีกฎหมายจัดตั้ง เป็น การแยกแต่ละนิติบุคคล ออกจากกัน ซึ่งใน ข้อเท็จจริงองค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่น ส่วนใหญ่มีขนาดเล็ก จำนวนผู้ปฏิบัติงานแต่ละ องค์กรมีไม่มากนักและ ส่วนใหญ่มีไม่เกิน 100 คน เว้นแต่องค์กร</p>

ข้อ	<p>กฎกระทรวงกำหนดจำนวน คนพิการที่นายจ้างหรือ เจ้าของสถานประกอบการและ หน่วยงานของรัฐ จะต้อง รับเข้าทำงาน และจำนวนเงิน ที่นายจ้างหรือเจ้าของสถาน ประกอบการ จะต้องนำส่งเข้า กองทุนฯพ.ศ. 2554</p>	<p>ร่างกฎกระทรวงกำหนด จำนวนคนพิการที่นายจ้าง หรือเจ้าของสถานประกอบการ และหน่วยงานของรัฐ จะต้อง รับเข้าทำงาน และจำนวนเงิน ที่นายจ้างหรือเจ้าของสถาน ประกอบการ จะต้องนำส่งเข้า กองทุนฯ(ฉบับที่..)พ.ศ.</p>	<p>หมายเหตุ</p>
	<p>ผู้ปฏิบัติงานของแต่ละ รัฐวิสาหกิจ</p> <p>(4) หน่วยงานอื่นของรัฐ ที่เป็นนิติบุคคล ให้นับ จำนวนผู้ปฏิบัติงานของแต่ละ หน่วยงานอื่นของรัฐ</p>	<p>ในรูปแบบบริษัทจำกัดหรือ บริษัทมหาชนจำกัด หรือ รัฐวิสาหกิจที่จัดตั้งขึ้นใน รูปแบบอื่น ให้นับจำนวน ผู้ปฏิบัติงานของแต่ละ รัฐวิสาหกิจ</p> <p>(4) หน่วยงานอื่นของรัฐ ที่เป็นนิติบุคคล ให้นับ จำนวนผู้ปฏิบัติงานของแต่ละ หน่วยงานอื่นของรัฐ</p>	<p>ปกครองส่วนท้องถิ่น ขนาดใหญ่ ซึ่งมีอยู่ไม่กี่ แห่ง ดังนั้น การนับ จำนวนผู้ปฏิบัติงานของ แต่ละหน่วยงาน จึงเป็น จุดอ่อน ที่ทำให้องค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่นไม่ สามารถจ้างงานคนพิการ ในระบบสัดส่วนได้ จึง แก้ไขปรับปรุงวิธีการนับ จำนวนผู้ปฏิบัติงานใน องค์กรปกครองส่วน ท้องถิ่นให้ใช้วิธีการนับ ของส่วนราชการ คือการ นับจำนวนผู้ปฏิบัติงาน ในระดับกรมต่าง ๆ รวม เป็นระดับกระทรวง โดย การนับจำนวน ผู้ปฏิบัติงานขององค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่นทุก</p>

ข้อ	<p>กฎกระทรวงกำหนดจำนวน คนพิการที่นายจ้างหรือ เจ้าของสถานประกอบการและ หน่วยงานของรัฐ จะต้อง รับเข้าทำงาน และจำนวนเงิน ที่นายจ้างหรือเจ้าของสถาน ประกอบการ จะต้องนำส่งเข้า กองทุนฯพ.ศ. 2554</p>	<p>ร่างกฎกระทรวงกำหนด จำนวนคนพิการที่นายจ้าง หรือเจ้าของสถานประกอบการ และหน่วยงานของรัฐ จะต้อง รับเข้าทำงาน และจำนวนเงิน ที่นายจ้างหรือเจ้าของสถาน ประกอบการ จะต้องนำส่งเข้า กองทุนฯ(ฉบับที่..)พ.ศ.</p>	<p>หมายเหตุ</p>
			<p>ระดับในเขตพื้นที่จังหวัด ท้องถิ่นการบริหารส่วน จังหวัด เทศบาล องค์การ บริหารส่วนตำบล และ รวม เมืองพัทยา รวมเป็น จำนวนผู้ปฏิบัติงานของ องค์กรปกครองส่วน ท้องถิ่นในระดับจังหวัด</p>

ตาราง 5.10 ร่างพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการยกเว้น
 รัษฎากร (ฉบับที่..) พ.ศ. ขึ้นมาใหม่

เพื่อให้มาตรการจูงใจทางภาษีให้ผู้ประกอบการในการปฏิบัติตามมาตรา 35 แห่ง
 พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550

มาตรา	ร่างพระราชกฤษฎีกาออกตามความใน ประมวลรัษฎากรว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่..) พ.ศ.	หมายเหตุ
1	พระราชกฤษฎีกานี้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกา ออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการ ยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่..) พ.ศ.”	เนื่องจากการปรับปรุงเพิ่มเนื้อหา ใน มาตรา 35 วรรคสอง แห่ง พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนา คุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 ขึ้นมาใหม่ โดยให้นายจ้างหรือ เจ้าของสถานประกอบการซึ่ง ดำเนินการตามวรรคหนึ่งของมาตรา 35 คือ การให้สัมปทาน จัดสถานที่ จำหน่ายสินค้าหรือบริการ จัดจ้าง เหมาช่วงงาน หรือจ้างเหมาบริการ โดยวิธีกรณีพิเศษ ฝึกงาน หรือจัดให้ มีอุปกรณ์ หรือสิ่งอำนวยความสะดวก สะดวก ล่ามภาษามือ หรือให้ความ ช่วยเหลืออื่นใดแก่คนพิการหรือ ผู้ดูแลคนพิการ ให้มีสิทธิได้รับ ยกเว้นภาษีของจำนวนเงินหรือ ค่าใช้จ่ายที่ต้องเสียไปในการ ดำเนินการช่วยเหลือคนพิการ ดังกล่าว โดยให้เป็นไปตามที่ กฎหมายกำหนด จึงมีความจำเป็นต้องออกพระ ราชกฤษฎีกานี้

มาตรา	ร่างพระราชกฤษฎีกาออกตามความใน ประมวลรัษฎากรว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่..) พ.ศ.	หมายเหตุ
2	พระราชกฤษฎีกานี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วัน ถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็น ต้นไป	เพื่อให้มีการเตรียมพร้อมของ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องก่อนที่ กฎหมายจะมีผลใช้บังคับ
3	ให้ยกเว้นภาษีเงินได้ตามส่วน 2 และส่วน 3 หมวด 3 ในลักษณะ 2 แห่งประมวลรัษฎากร ให้แก่ นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการ ซึ่งได้จัดจ้างเหมาช่วงงานหรือจ้างเหมาบริการ โดยวิธีกรณีพิเศษ ฝึกงาน หรือจัดให้มีอุปกรณ์ หรือสิ่งอำนวยความสะดวก ล่ามภาษามือ หรือ ให้ความช่วยเหลืออื่นใดแก่คนพิการหรือ ผู้ดูแลคนพิการเพื่อการสร้างงานหรือประกอบ อาชีพของคนพิการสำหรับเงินได้ เป็นจำนวน สองเท่าของรายจ่ายที่ได้จ่ายเป็นค่าใช้จ่าย ในการช่วยเหลือคนพิการดังกล่าว	หลักการของมาตรา 3 คือการให้ ยกเว้นภาษีเงินได้ตามส่วน 2 และ ส่วน 3 หมวด 3 ในลักษณะ 2 แห่ง ประมวลรัษฎากร ให้แก่นายจ้างหรือ เจ้าของสถานประกอบการซึ่งได้จัด จ้างเหมาช่วงงานหรือจ้างเหมา บริการโดยวิธีกรณีพิเศษ ฝึกงาน หรือจัดให้มีอุปกรณ์หรือสิ่งอำนวยความสะดวก ล่ามภาษามือ หรือให้ ความช่วยเหลืออื่นใดแก่คนพิการ หรือผู้ดูแลคนพิการเพื่อการสร้าง งานหรือประกอบอาชีพของคน พิการสำหรับเงินได้ เป็นจำนวนร้อยละ หนึ่งร้อยของรายจ่ายที่ได้จ่ายเป็น ค่าใช้จ่ายในการช่วยเหลือคนพิการ ดังกล่าว สำหรับการดำเนินการให้ สัมปทาน หรือจัดสถานที่จำหน่าย สินค้าหรือบริการนั้น ไม่ได้รับการ พิจารณาให้ยกเว้นภาษีเนื่องจากการ ดำเนินการดังกล่าว ไม่มีสิทธิทาง ภาษีเพราะไม่ได้เสียค่าใช้จ่ายใดๆ

ตารางที่ 5.11 แก้ไขปรับปรุงพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541

โดยทำการเพิ่มเติมหมวด 4/1 การใช้แรงงานคนพิการ โดยกำหนดเป็นมาตรา ดังนี้ มาตรา

52/1 มาตรา 52/2 มาตรา 52/3 มาตรา 52/4 มาตรา 52/5 และมาตรา 52/6

มาตรา	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่..) พ.ศ.	หมายเหตุ
1	พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่..) พ.ศ.”	เพื่อปรุงแก้ไขเพิ่มเติมให้มีการคุ้มครองแรงงานคนพิการเป็นการเฉพาะเพื่อให้สอดคล้องกับหลักการและแนวทางปฏิบัติขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ (ILO) จึงมีความจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้
2	มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป	เพื่อให้มีการเตรียมพร้อมของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องก่อนที่กฎหมายจะมีผลใช้บังคับ
5	“ลูกจ้างซึ่งเป็นคนพิการ” หมายความว่า ลูกจ้างที่มีความบกพร่องทางร่างกาย ไม่ว่าจะความพิการจะเกิดขึ้นก่อนเข้าทำงานหรือระหว่างการทำงาน	เนื่องจากมีการปรับปรุงเพิ่มเติมเนื้อหาในหมวด 4/1 การใช้แรงงานคนพิการขึ้นมาใหม่ จึงมีความจำเป็นต้องกำหนด คำนิยามคำว่า “ลูกจ้างซึ่งเป็นคนพิการ” ในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 เพื่อให้เกิดความชัดเจนว่า ลูกจ้างซึ่งเป็นคนพิการนั้น คือ ลูกจ้างที่มีความบกพร่องทางร่างกาย ไม่ว่าจะความพิการนั้นจะเกิดขึ้นก่อนการทำงานหรือระหว่างการทำงานให้กับนายจ้างก็ตาม

มาตรา	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่..) พ.ศ.	หมายเหตุ
52/1	<p style="text-align: center;">“หมวด 4/1 การใช้แรงงานคนพิการ -----</p> <p>มาตรา 52/1 ในกรณีที่มีการจ้างคนพิการเป็นลูกจ้างให้นายจ้างปฏิบัติดังนี้</p> <p>(1) แจ้งการจ้างลูกจ้างซึ่งเป็นคนพิการนั้นต่อพนักงานตรวจแรงงานภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ลูกจ้างที่เป็นคนพิการเข้าทำงาน</p> <p>(2) จัดทำบันทึกสภาพการจ้างกรณีที่มีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมเก็บไว้ ณ สถานที่ประกอบกิจการหรือสำนักงานของนายจ้าง พร้อมทั้งจะให้พนักงานตรวจแรงงานตรวจได้ในเวลาทำการ</p> <p>(3) แจ้งการสิ้นสุดการจ้างลูกจ้างซึ่งเป็นคนพิการนั้นต่อพนักงานตรวจแรงงานภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ลูกจ้างที่เป็นคนพิการออกจากงาน</p> <p style="text-align: center;">การแจ้งหรือการจัดทำบันทึกตามวรรคหนึ่งให้เป็นไปตามแบบที่อธิบดีกำหนด</p>	<p>มาตรา 52/1 เทียบเคียงจากพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 หลักเกณฑ์เงื่อนไขในการใช้แรงงานเด็กตามมาตรา 45 และการยื่นแบบแสดงสภาพการจ้างและสภาพการทำงานต่ออธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมาย ตามมาตรา 115/1 เพื่อเป็นการคุ้มครองแรงงานคนพิการให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้น โดยให้พนักงานตรวจแรงงานได้เข้ามาตรวจสอบการจ้างแรงงานคนพิการตั้งแต่เริ่มต้น ในระหว่างการทำงานและจนกระทั่งสิ้นสุดการจ้าง</p>
52/2	<p>มาตรา 52/2 ห้ามมิให้นายจ้างให้ลูกจ้างซึ่งเป็นคนพิการทำงานอย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้</p> <p>(1) งานหลอม เป่า หล่อ หรือรีด โลหะ</p> <p>(2) งานป้อนโลหะ</p> <p>(3) งานเกี่ยวกับความร้อน ความเย็น ความสั่นสะเทือน เสียง และแสงที่มีระดับแตกต่างจากปกติ อันอาจเป็นอันตรายตามที่กำหนดในกฎกระทรวง</p>	<p>หลักการของ มาตรา 52/2 เป็นไปตามหลักการของแนวปฏิบัติต่อคนพิการในสถานที่ทำงาน ค.ศ. 2001 ขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ เรื่องการตรวจสอบความเป็นไปได้ของระบบความปลอดภัยในการทำงานของคนพิการ โดยในการปฏิบัติงานของแรงงานคนพิการ</p>

มาตรา	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่..) พ.ศ.	หมายเหตุ
	<p>(4) งานเกี่ยวกับสารเคมีที่เป็นอันตรายตามที่กำหนดในกฎกระทรวง</p> <p>(5) งานเกี่ยวกับจุลชีวันเป็นพิษซึ่งอาจเป็นเชื้อไวรัส แบคทีเรีย รา หรือเชื้ออื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง</p> <p>(6) งานเกี่ยวกับวัตถุมีพิษ วัตถุระเบิด หรือวัตถุไวไฟ เว้นแต่ในงานในสถานบริการน้ำมันเชื้อเพลิงตามที่กำหนดในกฎกระทรวง</p> <p>(7) งานจับหรือบังคับข้อมือหรือปั้นจั่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง</p> <p>(8) งานใช้เลื่อยเดินด้วยพลังไฟฟ้าหรือเครื่องยนต์</p> <p>(9) งานที่ต้องทำไต่คน ใต้น้ำ ในถ้ำ อุโมงค์หรือปล่องในภูเขา</p> <p>(10) งานเกี่ยวกับกัมมันตภาพรังสีตามที่กำหนดในกฎกระทรวง</p> <p>(11) งานทำความสะอาดเครื่องจักรหรือเครื่องยนต์ขณะที่เครื่องจักรหรือเครื่องยนต์กำลังทำงาน</p> <p>(12) งานที่ต้องทำบนนั่งร้านที่สูงกว่าพื้นดินตั้งแต่สิบเมตรขึ้นไป</p> <p>(13) งานอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง</p>	<p>จะต้องมีการปรับให้เหมาะสม (Adaptations) ทั้งใน เรื่อง ของ สถานที่ทำงาน เครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ เพื่อเป็นการสนับสนุนการทำงานอย่างเหมาะสม โดยในงานบางลักษณะอาจมีความจำเป็นที่จะต้องปรับปรุง ทบทวนรายละเอียดหรือห้ามคนพิการทำงานในงานบางส่วนที่คนพิการไม่สามารถทำงานได้หรือมีผลกระทบต่อสุขภาพ หรือมีความเสี่ยงต่อความปลอดภัยของแรงงานคนพิการในระดับสูง เทียบเกี่ยวกับการใช้แรงงานหญิงและแรงงานเด็ก ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 38 และมาตรา 49</p>
52/3	<p>มาตรา 52/3 ห้ามมิให้นายจ้างให้ลูกจ้างซึ่งเป็นคนพิการทำงานล่วงเวลา และทำงานในวันหยุด เว้นแต่การทำงานล่วงเวลา หรือการทำงานในวันหยุด ไม่มีผลกระทบต่อสุขภาพและความปลอดภัยของลูกจ้างซึ่งเป็นคนพิการ ทั้งนี้ต้องได้รับความยินยอมจากลูกจ้างที่เป็นคนพิการก่อนเป็น</p>	<p>หลักการของ มาตรา 52/3 เป็นไปตามหลักการของแนวปฏิบัติต่อคนพิการในสถานที่ทำงาน ค.ศ. 2001 ขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ ในการคุ้มครองความปลอดภัยในการทำงานของ</p>

มาตรา	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่..) พ.ศ.	หมายเหตุ
	คราวๆ ไป	แรงงานคนพิการ กรณีการทำงานล่วงเวลาหรือการทำงานในวันหยุดจะต้องเป็นงานที่ไม่มีผลกระทบต่อสุขภาพหรือความปลอดภัย โดยในการดำเนินการแต่ละครั้งต้องมีการทบทวน ปรึกษาหารือและจะต้องได้รับความยินยอมจากแรงงานคนพิการด้วย
52/4	มาตรา 52/4 ในกรณีที่ลูกจ้างซึ่งเป็นคนพิการมิได้รับรองของแพทย์แผนปัจจุบันชั้นหนึ่งมาแสดงว่าไม่อาจทำงานในหน้าที่เดิมต่อไปได้ ให้ลูกจ้างซึ่งเป็นคนพิการนั้นมีสิทธิขอให้นายจ้างเปลี่ยนงานในหน้าที่เดิมเป็นการชั่วคราวก่อนได้ และให้นายจ้างพิจารณาเปลี่ยนงานที่เหมาะสมให้แก่ลูกจ้างซึ่งเป็นคนพิการนั้น	หลักการของ มาตรา 52/4 เป็นไปตามหลักการของแนวปฏิบัติต่อคนพิการในสถานที่ทำงาน ค.ศ. 2001 ขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ ในเรื่องมาตรการสงวนไว้ซึ่งงาน (Job retention) ซึ่ง นายจ้างจะต้องมีมาตรการสำหรับการสงวนรักษา งานไว้สำหรับลูกจ้างพิการ โดยอาจจัดมาตรการสำหรับการกลับคืนสู่การทำงาน แบบค่อยเป็นค่อยไป หรือการให้โอกาสแก่ลูกจ้างพิการในการได้รับการทดสอบการทำงาน หรือได้รับประสบการณ์ในการทำงานที่หลากหลาย ในกรณีที่ไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งงานเดิมได้ โดยประมวลกฎหมายแรงงานฝรั่งเศส มาตรา L122-24-4 กำหนดให้ระหว่างที่มีการระงับ

มาตรา	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่..) พ.ศ.	หมายเหตุ
		<p>สัญญาจ้างงานเป็นระยะเวลาติดต่อกัน เนื่องจากปัญหาสุขภาพหรืออุบัติเหตุ หากเป็นกรณีที่แพทย์ที่ดูแลเกี่ยวกับการทำงานวินิจฉัยให้ลูกจ้างผู้นั้นไม่สามารถที่จะปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งที่ตนเคยครองอยู่เดิมนั้นได้ นายจ้างจะต้องมีการวางมาตรการที่เหมาะสม เพื่อที่จะทำให้ผู้พิการสามารถเข้าทำงานในตำแหน่งอื่นที่เหมาะสมกับความสามารถของลูกจ้างแทน ทั้งนี้ ในการพิจารณาตามคำวินิจฉัยของแพทย์ดังกล่าว ต้องคำนึงถึงการปฏิบัติงานที่ผ่านมา โดยต้องกำหนดให้สามารถได้รับค่าตอบแทนที่เทียบเคียงได้กับที่เคยได้รับอยู่เดิมและความต้องการของลูกจ้าง เพื่อการนี้อาจกำหนดมาตรการ เพื่อการปรับปรุงเวลาการทำงาน หรือพิจารณาตำแหน่งงานที่ตรงกับคุณสมบัติของลูกจ้างผู้นั้นได้</p>
52/5	<p>มาตรา 52/5 ห้ามมิให้นายจ้างจ่ายค่าจ้างของลูกจ้างซึ่งเป็นคนพิการให้แก่บุคคลอื่น</p> <p>ห้ามมิให้นายจ้างเรียกหรือรับเงินประกันเพื่อการใด ๆ จากฝ่ายลูกจ้างซึ่งเป็นคนพิการ</p>	<p>มาตรา 52/5 เทียบเคียงกับสิทธิของแรงงานเด็กตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 51 เพื่อเป็นการคุ้มครองแรงงานคนพิการมิให้ถูกเอารัดเอาเปรียบจากนายจ้างหรือ</p>

มาตรา	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่..) พ.ศ.	หมายเหตุ
		บุคคลอื่นที่แสวงหาผลประโยชน์จากคนพิการในทุกรูปแบบ
52/6	มาตรา 52/6 เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาและส่งเสริมคุณภาพชีวิตด้านการทำงานของผู้จ้างซึ่งเป็นคนพิการ ให้ผู้จ้างซึ่งเป็นคนพิการ มีสิทธิลาเพื่อเข้าประชุม สัมมนา รับการอบรม รับการฝึกเพื่อฟื้นฟูหรือพัฒนาสมรรถภาพวิชาชีพ หรือลาเพื่อการอื่นที่เกี่ยวกับการพัฒนาศักยภาพในการทำงาน ซึ่งจัดโดยสถานศึกษาหรือหน่วยงานของรัฐหรือเอกชนที่อธิบดีเห็นชอบ โดยให้ผู้จ้างซึ่งเป็นคนพิการ แจ้งให้นายจ้างทราบล่วงหน้าถึงเหตุที่ลาโดยชัดแจ้ง พร้อมทั้งแสดงหลักฐานที่เกี่ยวข้อง ถ้ามี และให้นายจ้างจ่ายค่าจ้างให้แก่ผู้จ้างซึ่งเป็นคนพิการเท่ากับค่าจ้างในวันทำงานตลอดระยะเวลาที่ลา แต่ปีหนึ่งต้องไม่เกินสามสิบวัน”	มาตรา 52/6 หลักการเป็นไปตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการ ข้อ 27 (K) การส่งเสริมให้มีโปรแกรมการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพและวิชาชีพของคนพิการ และตามกฎหมาย Disability Discrimination Act 1995 (DDA) ของประเทศอังกฤษซึ่งได้ยกตัวอย่าง มาตรการที่นายจ้างควรพิจารณาในการแก้ไขปรับปรุงเพื่ออำนวยความสะดวกในการทำงานแก่คนพิการ ได้แก่ การแก้ไขปรับปรุงสิ่งก่อสร้าง การอนุญาตให้คนพิการลางานในระหว่างเวลาทำงานเพื่อการฟื้นฟู การประเมินหรือการรักษา และการจัดให้คนพิการได้รับการฝึกฝนด้านอาชีพ เป็นต้น เทียบเคียงกับการคุ้มครองสิทธิของแรงงานเด็กตามกฎหมายคุ้มครองแรงงาน มาตรา 52

4. การสัมมนารับฟังความคิดเห็น (Hearing)

การสัมมนารับฟังความคิดเห็น (Hearing) เป็นขั้นตอนหนึ่งของการวิจัยที่มีหลักการในการนำเอาคำตอบที่ได้จากการวิจัยมานำเสนอให้ประชากรที่มีส่วนเกี่ยวข้องได้มีส่วนร่วมในการรับฟังและวิพากษ์ (Comment) ผลจากการวิจัยพร้อมข้อเสนอแนะ ซึ่งผู้วิจัยจะได้นำไปดำเนินการวิเคราะห์และพิจารณาเพื่อการปรับปรุงแก้ไขให้ผลการวิจัยมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

การวิจัยนี้ได้จัดทำการสัมมนารับฟังความคิดเห็นเมื่อวันที่ 26 สิงหาคม พ.ศ. 2563 ณ ห้องเธียเตอร์ ชั้น 3 อาคาร 40 ปีศรีปทุม กรุงเทพมหานคร ระหว่างเวลา 13.00 น.- 16.00 น. มีผู้เข้าร่วม Hearing จำนวน 30 คน (ดูภาพที่ 5.6)

ภาพที่ 5.6 การสัมมนารับฟังความคิดเห็น (Hearing)

กระบวนการจัดทำกรรับฟังความคิดเห็น (Hearing) คือ ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิจัยตาม Power point โดยมีสาระสำคัญ คือ ความเป็นมาของปัญหาที่นำไปสู่การทำวิจัย วัตถุประสงค์การวิจัย วัตถุประสงค์การทำ Hearing วิธีวิทยาการวิจัยที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล และวิเคราะห์ข้อมูล เนื้อหาที่วิจัยประกอบด้วย กฎหมายระหว่างประเทศและกฎหมายต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองสิทธิคนพิการ กฎหมายระหว่างประเทศ ได้แก่ ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ค.ศ. 1948(Universal Declaration of Human Rights :UDHR) กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิ

พลเมืองและสิทธิทางการเมือง ค.ศ. 1966 (International Covenant on Civil and Political Rights : ICCPR) กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ค.ศ.1966 (International Covenant on Civil and Political Rights : ICCPR) อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการ ค.ศ. 2006(Convention on the Rights of Persons with Disabilities : CRPD) ข้อแนะที่ 99 ว่าด้วยการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพสำหรับคนพิการ ค.ศ. 1955 อนุสัญญาฉบับที่ 159 ว่าด้วยการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพและการจ้างงานสำหรับคนพิการ ค.ศ. 1983 ข้อแนะที่ 168 ว่าด้วยการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพและการจ้างงานสำหรับคนพิการ ค.ศ. 1983 แนวปฏิบัติต่อคนพิการในสถานที่ทำงาน ค.ศ. 2001 ส่วนกฎหมายต่างประเทศ ได้แก่ ประเด็นการเข้าถึงสิทธิสวัสดิการตามกฎหมาย ได้แก่ อินเดีย ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกาประเทศในกลุ่มสหภาพยุโรป ประเด็นด้านการเลือกตั้ง ได้แก่ แคนาดา สหรัฐอเมริกา เครือรัฐออสเตรเลีย ประเด็นด้านการศึกษา ได้แก่ ประเทศแคนาดา สหรัฐอเมริกา อังกฤษ ประเด็นด้านแรงงาน ได้แก่ สหรัฐอเมริกา เครือรัฐออสเตรเลีย ญี่ปุ่น และกฎหมายไทยที่ใช้บังคับเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิคนพิการ ได้แก่ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 และมีการแก้ไขปรับปรุง (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2556 พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. 2561 มาตรา 92 ระเบียบคณะกรรมการการเลือกตั้ง ว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ.2561 ข้อ 52 พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม(ฉบับที่ 3)พ.ศ.2553 พระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ.2551 ซึ่งได้มีการแก้ไขปรับปรุง โดยพระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2556 พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541

ข้อค้นพบผลการวิจัยที่นำเสนอเป็น โครงร่างกฎหมายเพื่อการคุ้มครองสิทธิคนพิการ เพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไขกฎหมายแต่ละฉบับที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองสิทธิคนพิการในเรื่องสวัสดิการตามกฎหมาย การใช้สิทธิเลือกตั้ง การศึกษาและแรงงาน มีทั้งหมดด้วยกัน ดังนี้

1. พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2)พ.ศ.2556 โดยทำการแก้ไขคำนิยามมาตรา 4 คำว่า “หน่วยงานของรัฐ” และเพิ่มคำนิยามคำว่า “ลักษณะของงาน” และเพิ่มมาตรการจูงใจในการสร้างงานตามมาตรา 35 และเพิ่มมาตรการบังคับทางกฎหมายในกรณีที่หน่วยงานของรัฐไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ในประเด็นเรื่องการเข้าถึงสิทธิสวัสดิการได้ทำการแก้ไขมาตรา 19 โดยทำการเพิ่มวรรคห้า และ วรรคหก ของมาตรา

19 เพื่ออำนวยความสะดวกในการจัดทำบัตรประจำตัวคนพิการ เพื่อให้คนพิการได้สิทธิสวัสดิการตามกฎหมายมาตรา 20

2. พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ.2561 มาตรา 92 โดยให้ คณะกรรมการการเลือกตั้งมีอำนาจหน้าที่ในการอำนวยความสะดวกด้านการเดินทางให้กับคนพิการเพื่อไปใช้สิทธิเลือกตั้งและกำหนดรูปแบบการเลือกตั้ง และวิธีการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งที่เหมาะสมกับคนพิการ

3. พระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ.2551 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2556 มาตรา 8 วรรคสอง และมาตรา 12(3) เพื่อให้คนพิการได้เข้าถึงสิทธิการศึกษาเพิ่มขึ้น

4. กฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการให้คนพิการมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา พ.ศ.2550 โดยทำการแก้ไขข้อ 12 กำหนดแนวทางการให้สิ่งอำนวยความสะดวกและสื่อทางการศึกษาให้มีความเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ

5. กฎกระทรวงกำหนดจำนวนคนพิการที่นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการและหน่วยงานของรัฐ จะต้องรับเข้าทำงานและจำนวนเงินที่นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการจะต้องนำส่งเข้ากองทุนส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2554 โดยแก้ไขคำนิยาม คำว่า ผู้ปฏิบัติงาน ในข้อ 2

6. จัดทำร่างพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่..) พ.ศ. ขึ้นมาใหม่เพื่อให้มาตรการจูงใจทางภาษีให้ผู้ประกอบการในการปฏิบัติตามมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550

7. พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 โดยทำการเพิ่มเติมหมวด 4/1 การใช้แรงงาน คนพิการ โดยกำหนดเป็นมาตรา ดังนี้ มาตรา 52/1 มาตรา 52/2 มาตรา 52/3 มาตรา 52/4 มาตรา 52/5 และมาตรา 52/6

ประเด็นที่กล่าวมานั้นนำไปสู่การวิพากษ์ของผู้เข้าร่วมสัมมนาฯ รับฟังความคิดเห็นในการรับฟังความคิดเห็น ที่มีทั้งเจ้าหน้าที่ของรัฐ ผู้แทนภาคเอกชน ผู้แทนภาคประชาสังคม นักวิชาการ และคนพิการ ได้ข้อวิพากษ์กับข้อเสนอที่เป็นประโยชน์ต่อการวิจัย ดังนี้

1. ผู้เข้าร่วม Hearing ยอมรับว่าปัญหาการคุ้มครองสิทธิคนพิการในปัจจุบัน พบว่ามีปัญหาการคุ้มครองสิทธิคนพิการ แม้ว่าจะมีกฎหมายให้การรับรองคุ้มครองไว้ แต่ในความเป็นจริงพบว่าคนพิการยังประสบกับปัญหาอุปสรรคในการเข้าถึงสิทธิไม่ว่าจะเป็นสิทธิสวัสดิการตามกฎหมาย สิทธิด้านการใช้สิทธิเลือกตั้ง สิทธิด้านการศึกษา และสิทธิด้านแรงงาน ซึ่งจากการศึกษาและวิเคราะห์พบว่าสิ่งที่เป็นปัญหาสำคัญในการคุ้มครองสิทธิคนพิการ ได้แก่ วิธีการที่จะเข้าถึงสิทธิ

เพื่อที่คนพิการจะได้ใช้สิทธิตามที่กฎหมายกำหนดไว้ ซึ่งหากนำมาเปรียบเทียบกับบุคคลธรรมดาทั่วไป จะเห็นความแตกต่างอย่างชัดเจนในเรื่องของการเข้าถึงสิทธิสวัสดิการตามกฎหมาย สิทธิด้านการศึกษา สิทธิด้านการใช้สิทธิเลือกตั้ง และสิทธิด้านแรงงาน

2. เห็นด้วยในการนำเสนอกฎหมายเพื่อจัดทำร่างเพื่อปรับปรุงแก้ไขกฎหมายดังนี้

2.1 พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2556 และที่แก้ไขเพิ่มเติม(ฉบับที่..) พ.ศ.

2.2 พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ.2561 และที่แก้ไขเพิ่มเติม(ฉบับที่..) พ.ศ.

2.3 พระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ.2551 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2556 และที่แก้ไขเพิ่มเติม(ฉบับที่...) พ.ศ.

2.4 กฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการให้คนพิการมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา พ.ศ.2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่..) พ.ศ.

2.5 กฎกระทรวงกำหนดจำนวนคนพิการที่นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการและหน่วยงานของรัฐ จะต้องรับเข้าทำงานและจำนวนเงินที่นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการ จะต้องนำส่งเข้ากองทุนส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2554 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่..) พ.ศ.

2.6 จัดทำร่างพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่..) พ.ศ.

2.7 พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 และที่แก้ไขเพิ่มเติม(ฉบับที่..) พ.ศ. และข้อเสนอแนะ คือ มีประเด็นสำคัญที่จะนำไปสู่การปรับปรุงร่างกฎหมายต้นแบบเพื่อการคุ้มครองสิทธิคนพิการ และการแก้ไขตามตารางที่ 5.12 ดังนี้

- ควรมีการแก้ไขคำนิยามคำว่า “หน่วยงานของรัฐ” ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2556 โดยทำการแก้ไขคำนิยามมาตรา 4 คำว่า “หน่วยงานของรัฐ” และเพิ่มคำนิยามคำว่า “ลักษณะของงาน” และเพิ่มมาตรการจูงใจทางภาษีในการสร้างงานตามมาตรา 35 และควรทำการเพิ่มมาตรา 19/1 เพื่ออำนวยความสะดวกในการจัดทำบัตรประจำตัวคนพิการ เพื่อให้คนพิการได้สิทธิสวัสดิการตามกฎหมายมาตรา 20 และเพิ่มมาตรการบังคับทางกฎหมายในกรณีที่หน่วยงานของรัฐไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย

- ควรมีการแก้ไขมาตรา 92 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ.2561 มาตรา 92 เพื่อให้คณะกรรมการการเลือกตั้งมีอำนาจ

หน้าที่ในการอำนวยความสะดวกด้านการเดินทางให้กับคนพิการเพื่อไปใช้สิทธิเลือกตั้งและกำหนดรูปแบบการเลือกตั้ง และวิธีการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งที่เหมาะสมกับคนพิการ

- ควรมีการจัดทำร่างพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่..) พ.ศ. ขึ้นมาใหม่เพื่อสร้างมาตรการจูงใจทางภาษีให้ผู้ประกอบการในการปฏิบัติตามมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550

- ควรมีการแก้ไขมาตรา 8 วรรคสอง และมาตรา 12(3) แห่งพระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ.2551 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2556 เพื่อให้คนพิการได้เข้าถึงสิทธิการศึกษาและได้รับการอำนวยความสะดวกในการยื่นอุปกรณ์การศึกษาเพื่อประโยชน์ในด้านการศึกษาของคนพิการ

- ควรมีการแก้ไข ข้อ 12 ของกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการให้คนพิการมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา พ.ศ.2550 เพื่อกำหนดแนวทางในการให้สิ่งอำนวยความสะดวกและสื่อทางการศึกษาให้มีความเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ

- ควรมีการแก้ไขกฎกระทรวงกำหนดจำนวนคนพิการที่นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการและหน่วยงานของรัฐ จะต้องรับเข้าทำงานและจำนวนเงินที่นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการ จะต้องนำส่งเข้ากองทุนส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2554 ในเรื่องวิธีนับจำนวนผู้ปฏิบัติงานในภาครัฐและเอกชน เพื่อเป็นการส่งเสริมให้มีการจ้างงานคนพิการมากขึ้นทั้งในภาครัฐและเอกชน

- ควรปรับปรุงแก้ไขพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 โดยทำการเพิ่มเติมหมวด 4/1 การใช้แรงงานคนพิการเพื่อเป็นการคุ้มครองคนพิการระหว่างการทำงาน เฉกเช่นเดียวกับแรงงานหญิงและแรงงานเด็กที่มีการคุ้มครองเป็นการเฉพาะ

ข้อวิพากษ์และข้อเสนอแนะดังกล่าวนี้ การวิจัยได้นำไปปรับปรุงแก้ไขร่างกฎหมายต้นแบบที่ได้จัดทำขึ้นมาแล้ว ดังตารางผลจากการรับฟังความเห็นร่างกฎหมายที่นำไปปรับปรุงแก้ไข (ดูตารางที่ 5.12)

ตารางที่ 5.12 ผลจากการรับฟังความเห็นร่างกฎหมายที่นำไปปรับปรุงแก้ไข

ข้อวิพากษ์	การแก้ไข	เหตุผลที่แก้ไข
<p>(1) ควรมีการแก้ไขคำนิยามคำว่า “หน่วยงานของรัฐ” ตามมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2556 จากเดิมที่ให้คำนิยามว่า “หน่วยงานของรัฐ” หมายความว่า กระทรวง ทบวง กรม ส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นและมีฐานะเป็นกรม ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ รวมทั้งรัฐวิสาหกิจที่จัดตั้งขึ้นโดย พระราชบัญญัติ พระราชกฤษฎีกา การจดทะเบียนในรูปแบบบริษัทจำกัดหรือบริษัทมหาชนจำกัด หรือรัฐวิสาหกิจที่จัดตั้งขึ้นในรูปแบบอื่น”</p>	<p>มาตรา 4 “หน่วยงานของรัฐ” หมายความว่า กระทรวง ทบวง กรม ส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นและมีฐานะเป็นกรม ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ รวมทั้งรัฐวิสาหกิจที่จัดตั้งขึ้นโดย พระราชบัญญัติ พระราชกฤษฎีกา การจดทะเบียนในรูปแบบบริษัทจำกัดหรือบริษัทมหาชนจำกัด หรือรัฐวิสาหกิจที่จัดตั้งขึ้นในรูปแบบอื่น”</p>	<p>เพื่อให้ครอบคลุมถึงหน่วยงานรัฐวิสาหกิจทุกประเภท ไม่ว่าจะจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติ พระราชกฤษฎีกา การจดทะเบียนในรูปแบบบริษัทจำกัดหรือบริษัทมหาชนจำกัด หรือรัฐวิสาหกิจที่จัดตั้งขึ้นในรูปแบบอื่น เพื่อให้คนพิการได้มีโอกาสในการเข้าทำงานในหน่วยงานรัฐวิสาหกิจเพิ่มมากขึ้น อันจะส่งผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการให้มีการทำงาน มีรายได้ที่มั่นคง เป็นหลักประกันในการดำรงชีวิตของตนเองและครอบครัว</p>
<p>(2) ควรมีการเพิ่มคำนิยามคำว่า “ลักษณะของงาน” ขึ้นมาใหม่ ใน มาตรา 4 ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 และ</p>	<p>มาตรา 4 “ลักษณะของงาน” หมายความว่า ตำแหน่งงานหรือขอบเขตหน้าที่และความรับผิดชอบของงานที่มีความเหมาะสมกับสภาพความพิการและคนพิการสามารถที่จะปฏิบัติงานนั้นได้”</p>	<p>เพื่อให้เกิดความชัดเจนในการบังคับใช้กฎหมาย เนื่องจากแต่เดิมไม่มีนิยามคำว่า “ลักษณะของงาน” ในพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 เนื่องจากมาตรา 33</p>

ข้อวิพากษ์	การแก้ไข	เหตุผลที่แก้ไข
ที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2)พ.ศ.2556		กำหนดแต่เพียงว่าให้หน่วยงานของรัฐรับคนพิการเข้าทำงานตาม “ลักษณะของงาน” ในอัตราส่วนที่เหมาะสมกับผู้ปฏิบัติงาน แต่มิได้นิยามศัพท์คำว่า “ลักษณะของงาน” ทำให้เกิดการตีความ โดยนำคำว่าผู้ปฏิบัติงาน มาใช้แทน ซึ่งทำให้หน่วยงานของรัฐ หากมีตำแหน่งที่เป็นลูกจ้างชั่วคราวหรือลูกจ้างเหมา ก็จะไม่สามารถรับลูกจ้างซึ่งเป็นคนพิการได้ ซึ่งส่งผลต่อการที่คนพิการจะได้งานในหน่วยงานภาครัฐ
(3) ควรมีการแก้ไข มาตรา 35 ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2)พ.ศ.2556 โดยอยากให้มีมาตรการภาษีเพื่อจูงใจให้ผู้ประกอบการหรือหน่วยงานภาครัฐกระทำการตาม มาตรา 35 มากกว่าส่งเงินเข้ากองทุนตามมาตรา 34 เพราะมาตรา 34 แม้ส่ง	มาตรา 35 วรรคสอง “นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการซึ่งดำเนินการตามวรรคหนึ่งมีสิทธิได้รับยกเว้นภาษีเป็นร้อยละของจำนวนเงินหรือค่าใช้จ่ายที่ต้องเสียไปในการดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายกำหนด” ร่างพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่..) พ.ศ. มาตรา 3 “ให้ยกเว้นภาษีเงินได้ตามส่วน 2 และส่วน 3 หมวด 3 ในลักษณะ 2 แห่งประมวลรัษฎากร	เหตุผลเพราะตามมาตรา 33 การจ้างงานคนพิการ และ มาตรา 34 การส่งเงินเข้ากองทุนมีมาตรการจูงใจทางภาษี แต่การสร้างงานหรือให้โอกาสคนพิการด้วยวิธีอื่นใดตามมาตรา 35 มิได้มีมาตรการจูงใจด้านภาษีเช่นเดียวกับ มาตรา 33 และมาตรา 34 ซึ่งทำให้การช่วยเหลือคนพิการโดยวิธีการอื่นๆ แทนการจ้างงานคนพิการไม่บังเกิดผลในทางปฏิบัติ และ ทำให้ผู้ประกอบการไปใช้วิธีส่งเงิน

ข้อวิพากษ์	การแก้ไข	เหตุผลที่แก้ไข
<p>เงินเข้ากองทุนก็ได้ผลจากมาตรการทางภาษีที่กำหนดให้ว่าสามารถนำไปเป็นค่าใช้จ่ายทางภาษีได้ เท่า แต่มาตรา 35 ยังไม่มีการกำหนดมาตรการทางภาษีเลย</p>	<p>ให้แก่นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการซึ่งได้จัดจ้างเหมาช่วงงานหรือจ้างเหมาบริการโดยวิธีกรณีพิเศษ ฝึกงาน หรือจัดให้มีอุปกรณ์หรือสิ่งอำนวยความสะดวก คำภาษา มือ หรือให้ความช่วยเหลืออื่นใดแก่คนพิการหรือผู้ดูแลคนพิการเพื่อการสร้างงานหรือประกอบอาชีพของคนพิการสำหรับเงินได้ เป็นจำนวน สองเท่าของรายจ่ายที่ได้จ่ายเป็นค่าใช้จ่ายในการช่วยเหลือคนพิการดังกล่าว”</p>	<p>เข้ากองทุนตามมาตรา 34 ด้วยเหตุนี้จึงควรแก้ไขกฎหมายให้มีการเพิ่มสิทธิประโยชน์ด้านภาษี ให้แก่นายจ้างหรือผู้ประกอบการก็จะทำให้มาปฏิบัติตามมาตรา 35 มากกว่าการส่งเงินเข้ากองทุนตามมาตรา 34</p>
<p>(4) ในประเด็นเรื่องการเข้าถึงสิทธิสวัสดิการตามกฎหมายของคนพิการ ควรเพิ่มมาตราในพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2)พ.ศ.2556 เป็นมาตรา 19/1 เพื่อเป็นเครื่องมือจัดอุปสรรคในการทำบัตรประจำตัว คนพิการ เพราะเมื่อมีบัตรก็จะมีสิทธิสวัสดิการต่าง ๆ ในมาตรา 20 เพราะการไม่มีบัตรประจำตัว คนพิการ ส่งผลต่อโอกาสในการเข้าถึงสิทธิและได้รับ</p>	<p>“มาตรา 19/1 ในการยื่นคำขอมิบัตรประจำตัวคนพิการตามมาตรา 19 เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่คนพิการในการยื่นคำขอมิบัตร ให้คณะกรรมการ หรือ ผู้ซึ่งคณะกรรมการมอบหมายหรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จัดให้มีการอำนวยความสะดวกสำหรับการจัดทำบัตรประจำตัวคนพิการของบุคคลดังกล่าวไว้เป็นพิเศษ ตั้งแต่เริ่มต้นจนมีการจัดทำบัตรประจำตัวแล้วเสร็จ โดยอาจจัดให้มีการช่วยเหลือจัดยานพาหนะในการเดินทางไปหรือกลับบ้านพักหรือสถานที่อยู่อาศัยและสถานที่จัดทำบัตรประจำตัว หรือจัดให้มีหน่วยบริการจัดทำบัตรประจำตัวคนพิการเคลื่อนที่ ให้บริการในสถานที่ต่างๆ ให้กับคนพิการที่เป็น</p>	<p>เพื่อกำหนด ให้อำนาจแก่คณะกรรมการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ หรือ ผู้ที่คณะกรรมการมอบหมาย ในการอำนวยความสะดวกให้แก่คนพิการในการจัดทำบัตรประจำตัวคนพิการเพื่อให้คนพิการเข้าถึงสิทธิสวัสดิการตามกฎหมาย มาตรา 20 พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2556</p>

ข้อวิพากษ์	การแก้ไข	เหตุผลที่แก้ไข
<p>สิทธิประโยชน์สวัสดิการต่าง ๆ จากภาครัฐของคนพิการ ซึ่งรวมถึงการได้รับสิทธิในการสอบแข่งขันเข้าทำงานในหน่วยงานของรัฐและเอกชนด้วย</p>	<p>ผู้ป่วยติดเตียง คนชรา หรือ คนพิการที่ไม่สามารถเดินทางหรือเคลื่อนย้ายได้</p> <p>ในกรณีที่มีการจัดทำบัตรประจำตัวคนพิการจะต้องมีเอกสารรับรองความพิการซึ่งรับรองโดยผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรม ในห้องคัดกรองส่วนท้องถิ่นและอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน ร่วมกันจัดทำระบบฐานข้อมูลคนพิการ และร่วมกันปฏิบัติงานในการอำนวยความสะดวก การคัดกรองข้อมูลคนพิการ การถ่ายรูปความพิการส่งให้แพทย์ผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมประจำสถานพยาบาลหรือหน่วยบริการสาธารณสุขที่คนพิการได้ลงทะเบียนเข้ารับบริการตามสิทธิของตน เพื่อให้แพทย์ผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมเป็นผู้พิจารณาในเบื้องต้นก่อนที่จะส่งตัวคนพิการเข้ารับการรักษาเพื่อวินิจฉัยและประเมินความพิการเพื่อออกไปรับรองความพิการต่อไป</p>	

ข้อวิพากษ์	การแก้ไข	เหตุผลที่แก้ไข
	<p>การจัดให้มีการอำนวยความสะดวกสำหรับ การจัดทำบัตรประจำตัวคนพิการ การจัดให้มีการช่วยเหลือจัดยานพาหนะในการเดินทางไปหรือกลับบ้านพักหรือสถานที่ที่อยู่อาศัยและสถานที่จัดทำบัตรประจำตัว หรือจัดให้มีหน่วยบริการจัดทำบัตรประจำตัวคนพิการเคลื่อนที่ตามวรรคแรก และการจัดทำระบบฐานข้อมูลคนพิการ การอำนวยความสะดวก การคัดกรองข้อมูลคนพิการ การส่งตัวคนพิการเข้ารับการตรวจเพื่อวินิจฉัยและประเมินความพิการ ตามวรรคสอง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด”</p>	
<p>(5) ในคืนเรื่องการ ใช้ สิทธิเลือกตั้งของ คนพิการ ควรมีการแก้ไข มาตรา 92 พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ.2561 เพื่อเป็นเครื่องมือทางกฎหมายขจัดอุปสรรคของ คนพิการในการใช้ สิทธิเลือกตั้งคือที่เป็นอุปสรรคสำคัญในการ</p>	<p>“มาตรา 92 วรรคหนึ่ง เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่คนพิการ หรือทุพพลภาพ หรือผู้สูงอายุ ในการออกเสียงลงคะแนน ให้คณะกรรมการ หรือ ผู้ซึ่ง คณะกรรมการมอบหมาย จัดให้มีวิธีการออกเสียงลงคะแนนโดยวิธีอื่น และจัดให้มีการอำนวยความสะดวก สำหรับการออกเสียงลงคะแนนของบุคคลดังกล่าวไว้เป็นพิเศษ หรือจัดให้มีการช่วยเหลือในการออกเสียงลงคะแนนภายใต้การกำกับดูแลของ คณะกรรมการประจำหน่วยเลือกตั้ง</p>	<p>เพื่อให้คนพิการได้รับการอำนวยความสะดวกในการใช้ สิทธิเลือกตั้ง และทำให้คนพิการออกมาใช้สิทธิเพิ่มขึ้น หากมีการจัดการเลือกตั้งและวิธีการลงคะแนนเสียงอื่นๆ ที่เหมาะสมกับสภาพความพิการ</p>

ข้อวิพากษ์	การแก้ไข	เหตุผลที่แก้ไข
<p>เข้าถึงสิทธิการเลือกตั้ง ก็คือ ปัญหา ด้าน การเดินทาง ไปใช้สิทธิเลือกตั้งของ คนพิการ และปัญหา ด้านรูปแบบการ วิธีการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งที่ขาดความหลากหลาย เพราะปัจจุบันมีการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งเพียงรูปแบบเดียวคือ การลงคะแนน ในคูหาเลือกตั้งเท่านั้น ซึ่งไม่ประเทภ และ คนพิการที่ เป็นผู้ป่วยติดเตียง</p>	<p>ในการให้ความช่วยเหลือดังกล่าวต้องให้บุคคลนั้นได้ออกเสียงลงคะแนนด้วยตนเองตามเจตนาของบุคคลนั้น เว้นแต่ลักษณะทางกายภาพทำให้คนพิการหรือทุพพลภาพ หรือผู้สูงอายุไม่สามารถทำเครื่องหมายลงในบัตรเลือกตั้งได้ ให้บุคคลอื่น หรือกรรมการประจำหน่วยเลือกตั้งเป็นผู้กระทำการแทน โดยความยินยอม และเป็นไปตามเจตนาของคนพิการหรือทุพพลภาพ หรือผู้สูงอายุนั้น ทั้งนี้ ให้ถือเป็นการออกเสียงลงคะแนนโดยตรงและลับ</p> <p>วรรคสอง ในการจัดวิธีการออกเสียงลงคะแนนโดยวิธีอื่นตามวรรคแรก นอกเหนือจากวิธีการที่คณะกรรมการกำหนดไว้ให้มีการจัดที่เลือกตั้งสำหรับคนพิการหรือทุพพลภาพ หรือผู้สูงอายุ เป็นกรณีพิเศษ หรือให้มีการจัดหน่วยเลือกตั้งเคลื่อนที่สำหรับคนพิการหรือทุพพลภาพหรือผู้สูงอายุที่มีปัญหาในการเดินทางหรือเป็นผู้ป่วยที่ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ โดยจัดให้บุคคลนั้นได้ลงทะเบียนเพื่อขอใช้สิทธิเลือกตั้ง ณ สถานที่ดังกล่าว และเมื่อได้ลงทะเบียนแล้ว ให้หมดสิทธิเลือกตั้งในหน่วยเลือกตั้งที่ตนมีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้าน</p>	

ข้อวิพากษ์	การแก้ไข	เหตุผลที่แก้ไข
	<p>วรรคสาม ให้คณะกรรมการหรือผู้ซึ่งคณะกรรมการมอบหมาย จัดให้มีการอำนวยความสะดวกแก่คนพิการหรือทุพพลภาพหรือผู้สูงอายุโดยการจัดยานพาหนะเพื่อการเดินทางไปหรือกลับระหว่างสถานที่อยู่อาศัย บ้านพักและสถานที่เลือกตั้งเพื่อการใช้สิทธิออกเสียงลงคะแนน โดยในการอำนวยความสะดวกดังกล่าว คณะกรรมการอาจให้หน่วยงานของรัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น องค์กรคนพิการ หรือชุมชน มีส่วนร่วมในการจัดยานพาหนะนำคนพิการหรือทุพพลภาพหรือผู้สูงอายุผู้มีสิทธิเลือกตั้งไปยังที่เลือกตั้งหรือนำกลับ ไปจากที่เลือกตั้ง หรือจัดให้คนพิการหรือทุพพลภาพหรือผู้สูงอายุผู้มีสิทธิเลือกตั้งไปหรือกลับเพื่อการออกเสียงลงคะแนน โดยไม่ต้องเสียค่าโดยสารยานพาหนะหรือค่าจ้างซึ่งต้องเสียตามปกติ</p> <p>วรรคสี่ การจัดวิธีการออกเสียงลงคะแนนโดยวิธีอื่น และการอำนวยความสะดวกตามวรรคหนึ่ง การจัดที่เลือกตั้งเป็นกรณีพิเศษ การจัดหน่วยเลือกตั้งเคลื่อนที่ และการลงทะเบียนเพื่อขอใช้สิทธิตามวรรคสอง การจัดยานพาหนะเพื่ออำนวยความสะดวกแก่คนพิการหรือทุพพลภาพหรือ</p>	

ข้อวิพากษ์	การแก้ไข	เหตุผลที่แก้ไข
	<p>ผู้สูงอายุตามวรรคสาม ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนด โดยในการลงทะเบียนเพื่อดำเนินการขอใช้สิทธิตามวรรคสองหรือการลงทะเบียนเพื่อดำเนินการอื่นๆ ต้องคำนึงถึงความสะดวกของผู้ลงทะเบียนด้วย”</p>	
<p>(6) ประเด็นด้านการศึกษาของคนพิการ -เห็นควรแก้ไข มาตรา 8 วรรคสอง และมาตรา 12(3) แห่งพระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. 2551 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2556 เพื่อให้คนพิการได้เข้าถึงสิทธิการศึกษาและได้รับการอำนวยความสะดวกในการยื่นอุปกรณ์การศึกษาเพื่อประโยชน์ในด้านการศึกษาของคนพิการ</p>	<p>มาตรา 8 วรรคสอง “สถานศึกษาในทุกสังกัดและศูนย์การเรียนเฉพาะความพิการอาจจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ทั้งในระบบ นอกระบบ และตามอัธยาศัย ในรูปแบบที่หลากหลายทั้งการเรียนรวม การจัดการศึกษา เฉพาะความพิการ รวมถึง การให้บริการฟื้นฟูสมรรถภาพ การพัฒนาศักยภาพในการดำรงชีวิตอิสระ การพัฒนาทักษะพื้นฐานที่จำเป็น การฝึกอาชีพ หรือการบริการอื่นใด ควบคู่ไปกับการจัดการศึกษาสำหรับเด็กปกติ โดยในกรณีที่สถานศึกษาจัดให้มีการศึกษาเฉพาะความพิการ สถานศึกษาอาจจัดให้มีการเรียนรวมบางเวลา โดยจัดให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนอยู่ในชั้นปกติร่วมกับเด็กทั่วไปในบางเวลา เช่น วิชาดนตรี พลศึกษา หรือร่วมกิจกรรม ลูกเสือ เนตรนารี กีฬา เป็นต้น”</p> <p>มาตรา 12 (3) “พิจารณาจัดตั้ง</p>	<p>เพื่อให้คณะกรรมการส่งเสริมการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ซึ่งมีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการเป็นประธาน มีอำนาจในการจัดตั้งหรือให้ความเห็นชอบในการจัดตั้งศูนย์การเรียนเพราะมีความสำคัญต่อการศึกษาของคนพิการที่ด้อยโอกาสและอาศัยอยู่ในพื้นที่ชนบทห่างไกลจากความเจริญ เพื่อให้การศึกษาของคนพิการเป็นไปอย่างทั่วถึง</p>

ข้อวิพากษ์	การแก้ไข	เหตุผลที่แก้ไข
	<p>หรือให้ความเห็นชอบในการจัดตั้งศูนย์การเรียนรู้เฉพาะความพิการ เพื่อให้คนพิการสามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากการศึกษาได้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพ รวมทั้งพิจารณาให้ความเห็นชอบแผนการใช้จ่ายเงินกองทุนเพื่อสนับสนุนการจัดการศึกษา สำหรับคนพิการของหน่วยงานในทุกสังกัดที่จัดการศึกษา สำหรับคนพิการ ตลอดจนอนุมัติโครงการหรือ แผนงานที่จะใช้เงินกองทุนในส่วนที่เกินอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการบริหารกองทุน”</p>	
<p>ต่อ ประเด็น ด้านการศึกษาของคนพิการ เห็นควรแก้ไข</p> <p>- ควรมีการแก้ไข ข้อ 12 ของกฎกระทรวง กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการให้คนพิการมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา พ.ศ.2550 เพื่อกำหนดแนวทางในการให้ยืมสิ่งอำนวยความสะดวกและสื่อทางการศึกษา ให้ มีความเหมาะสม และมี</p>	<p>“ ข้อ 12 ในกรณีที่ศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดหรือศูนย์การศึกษาพิเศษส่วนกลางได้พิจารณาอนุมัติให้คนพิการหรือผู้ปกครองยืมสิ่งอำนวยความสะดวกและสื่อทางการศึกษาตาม ข้อ 11 ให้สถานศึกษาเป็นผู้แจ้งผลการอนุมัติต่อคนพิการหรือผู้ปกครอง และให้ถือว่าสิ่งอำนวยความสะดวกและสื่อทางการศึกษานั้นเป็นพัสดุหรือทรัพย์สินที่อยู่ในความรับผิดชอบของสถานศึกษา และให้คนพิการหรือผู้ปกครองเป็นผู้ขอยืมสำหรับใช้ในการศึกษา โดยให้ทำสัญญาการยืมต่อสถานศึกษา</p>	

ข้อวิพากษ์	การแก้ไข	เหตุผลที่แก้ไข
ประสิทธิภาพ	สัญญาการขี้ม การคืนสิ่งของ และมาตรการตรวจสอบการขี้มและคืนสิ่งของที่ขี้มตามข้อ 10 ให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด”	
(7) เห็น ควร แก้ไข กฎกระทรวงกำหนด จำนวน คน พิการ ที่ นายจ้างหรือเจ้าของ สถานประกอบการและ หน่วยงานของรัฐ จะต้อง รับเข้าทำงาน และจำนวน เงินที่นายจ้างหรือเจ้าของ สถาน ประกอบ การ จะต้องนำส่งเข้ากองทุนฯ พ.ศ. 2554 มาตรา 3 วรรคสอง ในเรื่องวิธีการ นับจำนวนลูกจ้างใน ภาคเอกชน และวิธีการ นับในองค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่น ตามมาตรา 4 วรรคสอง อนุสอง โดย ให้นำรวมทั้งจังหวัด เพื่อ เป็นการส่งเสริมให้คน พิการ ได้งาน ทำ ใน ท้องถิ่นที่คนพิการอาศัย อยู่	<p>มาตรา 3 วรรคสอง “การนับ จำนวน ลูกจ้างให้นับทุกวันที่ 1 ตุลาคม ของแต่ละปีและกรณีนายจ้าง หรือ เจ้าของสถานประกอบการผู้ใดมี หน่วยงานหรือสำนักงานสาขาไม่ว่า จะอยู่ในเขตพื้นที่ใด ให้นำรวม ลูกจ้างของ หน่วยงานหรือสำนักงาน สาขาทุกแห่งเข้าด้วยกัน”</p> <p>มาตรา 4 วรรคสอง อนุสอง “(2) ราชการส่วนท้องถิ่น ให้นำ จำนวน ผู้ ป ฎิ บั ดิ งาน ของ กรุงเทพมหานคร และสำหรับ องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล เมืองพัทยา องค์การบริหารส่วนตำบล หรือองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น ที่มีกฎหมายจัดตั้ง ให้นำจำนวน ผู้ปฏิบัติงานขององค์การปกครองส่วน ท้องถิ่นภายในเขตจังหวัดนั้นรวมเข้า ด้วยกัน ทั้งนี้ เมื่อได้จำนวนคนพิการ ที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขต จังหวัดนั้นจะต้องรับแล้ว ให้ผู้ว่า ราชการจังหวัดดำเนินการจัดสรรให้ องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นในแต่ละ แห่งรับคนพิการเข้าทำงาน โดย</p>	<p>เพื่อแก้ปัญหาช่องว่างของ กฎหมายในการนับจำนวน ลูกจ้างในภาคเอกชน และ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยการนับในภาคเอกชน ให้นำรวมจำนวนทุกสาขาทุก พื้นที่ จะช่วยให้คนพิการมี โอกาสเข้าทำงาน ใน ะ ภาคเอกชนได้เพิ่มขึ้นตาม ระบบสัดส่วนที่กฎหมาย กำหนดไว้</p> <p>ส่วนองค์การปกครอง ส่วนท้องถิ่นให้นำจำนวน ผู้ปฏิบัติงานภายในเขตจังหวัด เดียวกัน เพื่อช่วยให้คนพิการมี โอกาสเข้าทำงานในท้องถิ่นที่ ตนอาศัยอยู่ได้</p>

ข้อวิพากษ์	การแก้ไข	เหตุผลที่แก้ไข
	พิจารณาจากลักษณะงานที่คนพิการสามารถทำได้ตามความเหมาะสม	
(8) เห็นควรเพิ่มหมวดการใช้แรงงานคนพิการในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน โดยให้มีคำนิยามคำว่า “ลูกจ้างซึ่งเป็นคนพิการ” ไว้ในพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวด้วย	“ลูกจ้างซึ่งเป็นคนพิการ” หมายความว่า คนที่ ถูก จำกัด ความสามารถหรือเกิดข้อจำกัดในการปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือเข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคม ได้อย่างบุคคลทั่วไป เนื่องจากมีความบกพร่องทางการมองเห็น การได้ยิน การเคลื่อนไหว การสื่อสาร จิตใจ อารมณ์ พฤติกรรม สติปัญญาและการเรียนรู้ และมีความต้องการจำเป็นพิเศษ ด้านต่าง ๆ เพื่อให้สามารถดำเนินชีวิตและมีส่วนร่วมในสังคม ได้อย่างบุคคลทั่วไป ไม่ว่าจะความพิการจะเกิดขึ้นก่อนเข้าทำงานหรือระหว่างการทำงาน	เนื่องจากการปรับปรุงเพิ่มเนื้อหาในหมวด 4/1 การใช้แรงงานคนพิการขึ้นมาใหม่ จึงมีความจำเป็นต้องกำหนดคำนิยามคำว่า “ลูกจ้างที่เป็นคนพิการ” ในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 เพื่อให้เกิดความชัดเจนว่า ลูกจ้างที่เป็นคนพิการนั้น คือ ลูกจ้างที่มีความบกพร่องทางร่างกายไม่ว่าความพิการนั้นจะเกิดขึ้นก่อนการทำงานหรือระหว่างการทำงานให้กับนายจ้างก็ตาม

สรุปข้อวิพากษ์การรับฟังความคิดเห็นที่ผู้วิจัยนำมาปรับปรุงแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองสิทธิคนพิการในการเข้าถึงสิทธิสวัสดิการตามกฎหมาย การใช้สิทธิเลือกตั้ง การศึกษา และแรงงาน ดังนี้

(1) นิยามความหมายของคำว่า “หน่วยงานของรัฐ”

แก้ไขนิยามความหมายในพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่..)พ.ศ. มาตรา 4 เป็น “หน่วยงานของรัฐ” หมายความว่า “กระทรวง ทบวง กรม ส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นและมีฐานะเป็นกรม ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ รวมทั้งรัฐวิสาหกิจที่ตั้งขึ้นโดย พระราชบัญญัติ พระราชกฤษฎีกา การจดทะเบียนในรูปแบบบริษัทจำกัดหรือบริษัทมหาชนจำกัด หรือรัฐวิสาหกิจที่จัดตั้งขึ้นในรูปแบบอื่น”

(2) เพิ่มนิยามความหมายของคำว่า “ลักษณะของงาน” ขึ้นมาใหม่ ในพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่..)พ.ศ..... โดยให้นิยามคำว่า “ลักษณะของงาน” หมายความว่า ตำแหน่งงานหรือขอบเขตหน้าที่และความรับผิดชอบของงานที่มีความเหมาะสมกับสภาพความพิการและคนพิการสามารถที่จะปฏิบัติงานนั้นได้”

(3) ปรับแก้ไขมาตรา 35 ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2)พ.ศ. 2556 โดยกำหนดให้มีมาตรการภาษีเพื่อจูงใจให้ผู้ประกอบการกระทำการตามมาตรา 35 มากกว่าส่งเงินเข้ากองทุนตามมาตรา 34 โดยเพิ่มวรรคสองในมาตรา 35 มีข้อความดังนี้

มาตรา 35 วรรคสอง “นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการซึ่งดำเนินการตามวรรคหนึ่งมีสิทธิได้รับยกเว้นภาษีเป็นร้อยละของจำนวนเงินหรือค่าใช้จ่ายที่ต้องเสียไปในการดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายกำหนด”

และจัดทำร่างพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่..) พ.ศ. ขึ้นมาใหม่ เพื่อกำหนดมาตรการทางภาษี ซึ่งได้กำหนดไว้ในมาตรา 3 โดยมีข้อความดังนี้

มาตรา 3 “ให้ยกเว้นภาษีเงินได้ตามส่วน 2 และส่วน 3 หมวด 3 ในลักษณะ 2 แห่งประมวลรัษฎากร ให้แก่นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการซึ่งได้จัดจ้างเหมาช่วงงานหรือจ้างเหมาบริการ โดยวิธีกรณีพิเศษ ฝึกงาน หรือจัดให้มีอุปกรณ์หรือสิ่งอำนวยความสะดวก ท่าอากาศยาน หรือให้ความช่วยเหลืออื่นใดแก่คนพิการหรือผู้ดูแลคนพิการเพื่อการสร้างงานหรือประกอบอาชีพของคนพิการสำหรับเงินได้ เป็นจำนวน สองเท่าของรายจ่ายที่ได้จ่ายเป็นค่าใช้จ่ายในการช่วยเหลือคนพิการดังกล่าว”

(4) ปรับแก้ไข โดยเพิ่มมาตรา 19/1 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2556 โดยมีข้อความดังนี้

“มาตรา 19/1 ในการยื่นคำขอมิบัตรประจำตัวคนพิการตามมาตรา 19 เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่คนพิการในการยื่นคำขอมิบัตร ให้คณะกรรมการหรือผู้ซึ่งคณะกรรมการมอบหมายหรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จัดให้มีการอำนวยความสะดวกสำหรับการจัดทำบัตรประจำตัวคนพิการของบุคคลดังกล่าวไว้เป็นพิเศษ ตั้งแต่เริ่มต้นจนมีการจัดทำบัตรประจำตัวแล้วเสร็จ โดยอาจจัดให้มีการช่วยเหลือจัดยานพาหนะในการเดินทางไปหรือกลับบ้านพักหรือสถานที่อยู่อาศัย และสถานที่จัดทำบัตรประจำตัว หรือจัดให้มีหน่วยบริการจัดทำบัตรประจำตัวคนพิการเคลื่อนที่

ให้บริการในสถานที่ต่างๆ ให้กับคนพิการที่เป็นผู้ป่วยติดเตียง คนชรา หรือ คนพิการที่ไม่สามารถเดินทางหรือเคลื่อนย้ายได้

ในกรณีที่การจัดทำบัตรประจำตัวคนพิการจะต้องมีเอกสารรับรองความพิการซึ่งรับรองโดยผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรม ในห้องศัลยกรรมกระดูกส่วนท้องถิ่นและอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน ร่วมกันจัดทำระบบฐานข้อมูลคนพิการ และร่วมกันปฏิบัติงานในการอำนวยความสะดวก การคัดกรองข้อมูลคนพิการ การถ่ายรูปความพิการ ส่งให้แพทย์ผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมประจำสถานพยาบาลหรือหน่วยบริการสาธารณสุขที่คนพิการได้ลงทะเบียนเข้ารับบริการตามสิทธิของตน เพื่อให้แพทย์ผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมเป็นผู้พิจารณาในเบื้องต้น ก่อนที่จะส่งตัวคนพิการเข้ารับการตรวจเพื่อวินิจฉัยและประเมินความพิการเพื่อออกใบรับรองความพิการต่อไป

การจัดให้มีการอำนวยความสะดวกสำหรับการจัดทำบัตรประจำตัวคนพิการ การจัดให้มีการช่วยเหลือจัดยานพาหนะในการเดินทางไปหรือกลับบ้านพักหรือสถานที่ที่อยู่อาศัยและสถานที่จัดทำบัตรประจำตัว หรือจัดให้มีหน่วยบริการจัดทำบัตรประจำตัวคนพิการเคลื่อนที่ตามวรรคแรก และการจัดทำระบบฐานข้อมูลคนพิการ การอำนวยความสะดวก การคัดกรองข้อมูลคนพิการ การส่งตัวคนพิการเข้ารับการตรวจเพื่อวินิจฉัยและประเมินความพิการ ตามวรรคสอง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด”

(5) ปรับแก้ไขมาตรา 92 พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. 2561

“มาตรา 92 วรรคหนึ่ง เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่คนพิการหรือทุพพลภาพ หรือผู้สูงอายุ ในการออกเสียงลงคะแนน ให้คณะกรรมการหรือผู้ซึ่งคณะกรรมการมอบหมาย จัดให้มีวิธีการออกเสียงลงคะแนนโดยวิธีอื่น และจัดให้มีการอำนวยความสะดวกสำหรับการออกเสียงลงคะแนนของบุคคลดังกล่าวไว้เป็นพิเศษ หรือจัดให้มีการช่วยเหลือในการออกเสียงลงคะแนนภายใต้การกำกับดูแลของคณะกรรมการประจำหน่วยเลือกตั้ง ในการให้ความช่วยเหลือดังกล่าวต้องให้บุคคลนั้นได้ออกเสียงลงคะแนนด้วยตนเองตามเจตนาของบุคคลนั้น เว้นแต่ลักษณะทางกายภาพทำให้คนพิการหรือทุพพลภาพ หรือผู้สูงอายุไม่สามารถทำเครื่องหมายลงในบัตรเลือกตั้งได้ ให้บุคคลอื่นหรือกรรมการประจำหน่วยเลือกตั้งเป็นผู้กระทำการแทน โดยความยินยอมและเป็นไปตามเจตนาของคนพิการหรือทุพพลภาพ หรือผู้สูงอายุนั้น ทั้งนี้ ให้ถือเป็นการออกเสียงลงคะแนนโดยตรงและลับ

วรรคสอง ในการจัดวิธีการออกเสียงลงคะแนน โดยวิธีอื่นตามวรรคแรก นอกเหนือจากวิธีการที่คณะกรรมการกำหนดไว้ ให้มีการจัดที่เลือกตั้งสำหรับคนพิการหรือทุพพลภาพ หรือผู้สูงอายุ เป็นกรณีพิเศษ หรือให้มีการจัดหน่วยเลือกตั้งเคลื่อนที่สำหรับคนพิการหรือ

ทุพพลภาพหรือผู้สูงอายุที่มีปัญหาในการเดินทางหรือเป็นผู้ป่วยที่ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ โดยจัดให้บุคคลนั้นได้ลงทะเบียนเพื่อขอใช้สิทธิเลือกตั้ง ณ สถานที่ดังกล่าว และเมื่อได้ลงทะเบียนแล้ว ให้ห้มคสิทธิเลือกตั้งในหน่วยเลือกตั้งที่ตนมีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้าน

วรรคสาม ให้คณะกรรมการหรือผู้ซึ่งคณะกรรมการมอบหมาย จัดให้มีการอำนวยความสะดวกแก่คนพิการหรือทุพพลภาพหรือผู้สูงอายุโดยการจัดยานพาหนะเพื่อการเดินทางไปหรือกลับระหว่างสถานที่ที่อยู่อาศัย บ้านพักและสถานที่เลือกตั้งเพื่อการใช้สิทธิออกเสียงลงคะแนน โดยในการอำนวยความสะดวกดังกล่าว คณะกรรมการอาจให้หน่วยงานของรัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น องค์กรคนพิการ หรือชุมชน มีส่วนร่วมในการจัดยานพาหนะนำคนพิการหรือทุพพลภาพหรือผู้สูงอายุผู้มีสิทธิเลือกตั้งไปยังที่เลือกตั้งหรือ นำกลับมาจากที่เลือกตั้ง หรือจัดให้คนพิการหรือทุพพลภาพหรือผู้สูงอายุผู้มีสิทธิเลือกตั้งไปหรือกลับเพื่อการออกเสียงลงคะแนน โดยไม่ต้องเสียค่าโดยสารยานพาหนะหรือค่าจ้างซึ่งต้องเสียตามปกติ

วรรคสี่ การจัดวิธีการออกเสียงลงคะแนนโดยวิธีอื่น และการอำนวยความสะดวกตามวรรคหนึ่ง การจัดที่เลือกตั้งเป็นกรณีพิเศษ การจัดหน่วยเลือกตั้งเคลื่อนที่ และการลงทะเบียนเพื่อขอใช้สิทธิตามวรรคสอง การจัดยานพาหนะเพื่ออำนวยความสะดวกแก่คนพิการหรือทุพพลภาพหรือผู้สูงอายุตามวรรคสาม ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนด โดยในการลงทะเบียนเพื่อดำเนินการขอใช้สิทธิตามวรรคสองหรือการลงทะเบียนเพื่อดำเนินการอื่นๆ ต้องคำนึงถึงความสะดวกของผู้ลงทะเบียนด้วย”

(6) ปรับแก้ไขมาตรา 8 วรรคสอง และมาตรา 12(3) แห่งพระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ.2551 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2556 โดยมีข้อความดังนี้

มาตรา 8 วรรคสอง “สถานศึกษาในทุกสังกัดและศูนย์การเรียนเฉพาะความพิการอาจจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ทั้งในระบบ นอกระบบ และตามอัธยาศัย ในรูปแบบที่หลากหลาย ทั้งการเรียนรวม การจัดการศึกษา เฉพาะความพิการ รวมถึงการให้บริการฟื้นฟูสมรรถภาพ การพัฒนาศักยภาพในการดำรงชีวิตอิสระ การพัฒนาทักษะพื้นฐานที่จำเป็น การฝึกอาชีพ หรือการบริการอื่นใด ควบคู่ไปกับการจัดการศึกษาสำหรับเด็กปกติ โดยในกรณีที่สถานศึกษาจัดให้มีการศึกษาเฉพาะความพิการ สถานศึกษาอาจจัดให้มีการเรียนรวมบางเวลา โดยจัดให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนอยู่ในชั้นปกติร่วมกับเด็กทั่วไปในบางเวลา เช่น วิชาดนตรี พลศึกษา หรือร่วมกิจกรรม ลูกเสือ เนตรนารี กีฬา เป็นต้น”

มาตรา 12 (3) “พิจารณาจัดตั้งหรือให้ความเห็นชอบในการจัดตั้งศูนย์การเรียนเฉพาะความพิการ เพื่อให้คนพิการสามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากการศึกษาได้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพ รวมทั้งพิจารณาให้ความเห็นชอบแผนการใช้จ่ายเงินกองทุนเพื่อสนับสนุนการจัดการศึกษา

สำหรับคนพิการของหน่วยงานในทุกสังกัดที่จัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ตลอดจนอนุมัติโครงการ หรือ แผนงานที่จะใช้เงินกองทุนในส่วนที่เกินอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการบริหารกองทุน”

ปรับแก้ ข้อ 12 ของกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการให้คนพิการมีสิทธิ ได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา พ.ศ. 2550 ข้อความตามนี้

“ ข้อ 12 ในกรณีที่ศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดหรือศูนย์การศึกษาพิเศษ ส่วนกลางได้พิจารณาอนุมัติให้คนพิการหรือผู้ปกครองยื่นสิ่งอำนวยความสะดวกและสื่อทางการ ศึกษาตามข้อ 11 ให้สถานศึกษาเป็นผู้แจ้งผลการอนุมัติต่อคนพิการหรือผู้ปกครอง และให้ถือว่าสิ่ง อำนวยความสะดวกและสื่อทางการศึกษานั้นเป็นพัสดุหรือทรัพย์สินที่อยู่ในความรับผิดชอบของ สถานศึกษา และให้คนพิการหรือผู้ปกครองเป็นผู้ขอขืมสำหรับการศึกษา โดยให้ทำสัญญาการ ขืมต่อสถานศึกษา

สัญญาการขืม การคืนสิ่งของ และมาตรการตรวจสอบการขืมและคืนสิ่งของที่ขืมตาม ข้อ 10 ให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด”

(7) ปรับแก้กฎกระทรวงกำหนดจำนวนคนพิการที่นายจ้างหรือเจ้าของสถาน ประกอบการและหน่วยงานของรัฐ จะต้องรับเข้าทำงาน และจำนวนเงินที่นายจ้างหรือเจ้าของสถาน ประกอบการ จะต้องนำส่งเข้ากองทุนฯพ.ศ. 2554 มาตรา 3 วรรคสอง ในเรื่องวิธีการนับจำนวน ลูกจ้างในภาคเอกชน และ ตามมาตรา 4 วรรคสอง อนุสอง วิธีการนับในองค์กรปกครองส่วน ท้องถิ่น

มาตรา 3 วรรคสอง “การนับจำนวนลูกจ้างให้นับทุกวันที่ 1 ตุลาคม ของแต่ละปีและกรณี นายจ้างหรือ เจ้าของสถานประกอบการผู้ใดมีหน่วยงานหรือสำนักงานสาขาไม่ว่าจะอยู่ในเขตพื้นที่ใด ให้นับรวมลูกจ้างของ หน่วยงานหรือสำนักงานสาขาทุกแห่งเข้าด้วยกัน”

มาตรา 4 (2) “ราชการส่วนท้องถิ่น ให้นับจำนวนผู้ปฏิบัติงานของกรุงเทพมหานคร และสำหรับองค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล เมืองพัทยา องค์การบริหารส่วนตำบล หรือองค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นที่มีกฎหมายจัดตั้ง ให้นับจำนวนผู้ปฏิบัติงานขององค์กรปกครองส่วน ท้องถิ่นภายในเขตจังหวัดนั้นรวมเข้าด้วยกัน ทั้งนี้ เมื่อได้จำนวนคนพิการที่องค์กรปกครองส่วน ท้องถิ่นในเขตจังหวัดนั้นจะต้องรับแล้ว ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดดำเนินการจัดสรรให้องค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่นในแต่ละแห่งรับคนพิการเข้าทำงาน โดยพิจารณาจากลักษณะงานที่คนพิการสามารถทำ ได้ตามความเหมาะสม”

(8) เห็นควรเพิ่มหมวด “การใช้แรงงานคนพิการ” ในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 โดยให้มีคำนิยามคำว่า “ลูกจ้างซึ่งเป็นคนพิการ” ไว้ในพระราชบัญญัติดังกล่าวด้วย ดังนี้

“ถูกจ้างซึ่งเป็นคนพิการ” หมายความว่า คนที่ถูกจำกัดความสามารถหรือเกิดข้อจำกัดในการปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือเข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคมได้อย่างบุคคลทั่วไป เนื่องจากมีความบกพร่องทางการมองเห็น การได้ยิน การเคลื่อนไหว การสื่อสาร จิตใจ อารมณ์ พฤติกรรม สติปัญญาและการเรียนรู้ และมีความต้องการจำเป็นพิเศษ ด้านต่าง ๆ เพื่อให้สามารถดำเนินชีวิตและมีส่วนร่วมในสังคมได้อย่างบุคคลทั่วไป ไม่ว่าจะความพิการจะเกิดขึ้นก่อนเข้าทำงานหรือระหว่างการทำงาน

5. ร่างกฎหมายต้นแบบเพื่อการคุ้มครองสิทธิคนพิการ

โดยเป็นการแก้ไขปรับปรุงกฎหมาย ทั้งหมด 7 ฉบับ ดังนี้

1. พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2556 โดยทำการแก้ไขคำนิยามมาตรา 4 คำว่า “หน่วยงานของรัฐ” และเพิ่มคำนิยามคำว่า “ลักษณะของงาน” และเพิ่มมาตรการจูงใจในการสร้างงานตามมาตรา 35 และเพิ่มมาตรการบังคับทางกฎหมายในกรณีที่หน่วยงานของรัฐไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ส่วนในประเด็นเรื่องการเข้าถึงสิทธิสวัสดิการได้ทำการเพิ่มเป็น 19/1 เพื่ออำนวยความสะดวกในการจัดทำบัตรประจำตัวคนพิการ เพื่อให้คนพิการได้สิทธิสวัสดิการตามกฎหมายมาตรา 20

2. พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ.2561 มาตรา 92 โดยให้ คณะกรรมการการเลือกตั้งมีอำนาจหน้าที่ในการอำนวยความสะดวกด้านการเดินทางให้กับคนพิการเพื่อไปใช้สิทธิเลือกตั้งและกำหนดรูปแบบการเลือกตั้ง และวิธีการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งที่เหมาะสมกับคนพิการ

3. พระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ.2551 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2556 มาตรา 8 วรรคสอง และมาตรา 12(3) เพื่อให้คนพิการได้เข้าถึงสิทธิการศึกษาเพิ่มขึ้น

4. กฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการให้คนพิการมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา พ.ศ.2550 โดยทำการแก้ไขข้อ 12 กำหนดแนวทางการให้สิ่งอำนวยความสะดวกและสื่อทางการศึกษาให้มีความเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ

5. กฎกระทรวงกำหนดจำนวนคนพิการที่นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการและหน่วยงานของรัฐ จะต้องรับเข้าทำงานและจำนวนเงินที่นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการ จะต้องนำส่งเข้ากองทุนส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2554 โดยแก้ไขคำนิยาม คำว่า ผู้ปฏิบัติงาน ในข้อ 2

6. จัดทำร่างพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่..) พ.ศ. ขึ้นมาใหม่เพื่อให้มาตรการแรงจูงใจทางภาษีให้ผู้ประกอบการในการปฏิบัติตามมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550

7. พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 โดยทำการเพิ่มเติมหมวด 4/1 การใช้แรงงาน คนพิการ โดยกำหนดเป็นมาตรา ดังนี้ มาตรา 52/1 มาตรา 52/2 มาตรา 52/3 มาตรา 52/4 มาตรา 52/5 และมาตรา 52/6

บันทึกหลักการและเหตุผล

ประกอบร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ (ฉบับที่ ..)

พ.ศ.

หลักการ

แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 ดังต่อไปนี้

(1) แก้ไขเพิ่มเติมบทนิยามคำว่า “หน่วยงานของรัฐ” และ “ลักษณะงาน” เพื่อให้ครอบคลุมหน่วยงานของรัฐประเภทรัฐวิสาหกิจ และกำหนดลักษณะงานเพื่อให้มีความชัดเจนสำหรับการจ้างงานคนพิการของหน่วยงานของรัฐและผู้ประกอบการ (แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 4)

(2) แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับการอำนวยความสะดวกให้แก่คนพิการในการยื่นคำขอมิบัตรประจำตัวคนพิการตั้งแต่เริ่มต้นจนมีการจัดทำบัตรประจำตัวแล้วเสร็จ โดยอาจจัดให้มีการช่วยเหลือจัดยานพาหนะในการเดินทางไปหรือกลับบ้านพักหรือสถานที่อยู่อาศัยและสถานที่จัดทำบัตรประจำตัว หรือจัดให้มีหน่วยบริการจัดทำบัตรประจำตัวคนพิการหรือบัตรประจำตัวประชาชนเคลื่อนที่ ให้บริการในสถานที่ต่างๆ รวมทั้ง การช่วยเหลืออำนวยความสะดวกแก่คนพิการในกรณีเป็นความพิการที่กฎหมายกำหนดให้ต้องมีเอกสารรับรองความพิการซึ่งรับรองโดยผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมด้วย (เพิ่มเติม มาตรา 19/1)

(3) แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับมาตรการแรงจูงใจทางภาษีสำหรับนายจ้างหรือผู้ประกอบการซึ่งดำเนินการตามมาตรา 35 ในกรณีที่ผู้ประกอบการไม่ประสงค์จะจ้างงานคนพิการตามมาตรา 33 และไม่ประสงค์จะส่งเงินเข้ากองทุน ตามมาตรา 34 โดยได้ดำเนินการให้ความช่วยเหลือคนพิการ โดยการให้สัมปทาน จัดสถานที่จำหน่ายสินค้าหรือบริการ จัดจ้างเหมาช่วงงานหรือจ้าง เหมาบบริการ โดยวิธีกรณีพิเศษ ฝึกงาน หรือจัดให้มีอุปกรณ์หรือสิ่งอำนวยความสะดวก ล่ามภาษามือ หรือให้ความช่วยเหลืออื่นใดแก่คนพิการหรือผู้ดูแลคนพิการ (แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 35)

(4) แก้ไขเพิ่มเติมสภาพบังคับของกฎหมาย กำหนดให้หน่วยงานของรัฐต้องจ่ายค่าชดเชยเป็นรายเดือนกรณีที่มีได้จ้างงานคนพิการหรือมิได้มีการสร้างงานให้คนพิการหรือไม่ได้ส่งเงินเข้ากองทุน และหากนายจ้างซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐค้างชำระเงินชดเชยเกินกว่า 3 เดือน ให้ผู้อำนวยการสำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติออกหนังสือเตือนให้ชำระเงิน และคิดค่าปรับจากเงินชดเชยที่ค้างชำระ (เพิ่มเติม มาตรา 36/1)

เหตุผล

โดยที่พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 ได้บัญญัติรับรองและคุ้มครองสิทธิคนพิการในด้านต่างๆ ทั้งด้านการฟื้นฟูบริการสมรรถภาพ ด้านการศึกษา ด้านสุขภาพ ด้านการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม เศรษฐกิจและการเมือง และด้านการประกอบอาชีพและการจ้างงาน โดยให้ผู้ประกอบการและหน่วยงานของรัฐต้องมีการจ้างงานคนพิการเพื่อเป็นการส่งเสริมให้คนพิการได้มีการประกอบอาชีพและสร้างรายได้ของตนเองเพื่อเป็นกำลังหลักและสร้างความมั่นคงในชีวิตของครอบครัว ไม่เป็นภาระแก่สังคม สร้างความภูมิใจและมั่นใจสำหรับคนพิการในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของสังคมไทย อย่างไรก็ตาม คนพิการยังมีปัญหาเนื่องจากการเข้าถึงสิทธิสวัสดิการต่างๆ กฎหมายกำหนดให้คนพิการจะต้องมีการจัดทำบัตรประจำตัวคนพิการก่อนจึงจะสามารถเข้าถึงสิทธิสวัสดิการต่างๆ เหล่านั้นได้ ในขณะที่คนพิการมีปัญหาในการจัดทำบัตรคนพิการ ทั้งปัญหาในเรื่องการเดินทางไปทำบัตร ปัญหาเกี่ยวกับการรับรองสถานภาพความพิการโดยแพทย์ผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรม ในขณะที่ปัญหาเกี่ยวกับการจ้างงานคนพิการของหน่วยงานของรัฐนั้น โดยที่คณะกรรมการกฤษฎีกาได้ตีความว่าหน่วยงานของรัฐตามคำนิยามของกฎหมายไม่ครอบคลุมถึงรัฐวิสาหกิจบางประเภท จึงทำให้การจ้างงานคนพิการในหน่วยงานรัฐวิสาหกิจดังกล่าวไม่อาจทำได้ และเนื่องจากกฎหมายมิได้กำหนดนิยามคำว่าลักษณะงานไว้ จึงทำให้การกำหนดลักษณะงานที่คนพิการจะต้องปฏิบัติตามความชัดเจนและไม่เหมาะสม นอกจากนั้นในกรณีที่หน่วยงานของรัฐมิได้มีการปฏิบัติตามกฎหมายในเรื่องการจ้างงานคนพิการหรือไม่ได้สร้างงานให้แก่คนพิการ ก็มีได้มีการกำหนดสภาพบังคับไว้ และสำหรับผู้ประกอบการภาคเอกชนที่มีการปฏิบัติตามมาตรา 35 คือมีการสร้างงานให้คนพิการ ให้สัมปทาน จัดสถานที่จำหน่ายสินค้าหรือบริการ จัดจ้างเหมาะสมช่วงงาน หรือให้ความช่วยเหลือคนพิการด้านต่างๆ แต่กฎหมายมิได้กำหนดมาตรการจูงใจด้านภาษี ทำให้การปฏิบัติตามมาตรา 35 ไม่บังเกิดผลในทางปฏิบัติ ดังนั้น เพื่อให้การรับรองและคุ้มครองสิทธิคนพิการในด้านต่างๆ ทั้งด้านการเข้าถึงสิทธิของคนพิการและการจ้างงานคนพิการเป็นไปอย่างครอบคลุม มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น อันจะเป็นประโยชน์แก่การส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

ร่าง

พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ (ฉบับที่..)

พ.ศ.

.....

.....

.....

.....

.....

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ

.....

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ (ฉบับที่..) พ.ศ.”

มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา 3 ให้ยกเลิกความในบทนิยามคำว่า “หน่วยงานของรัฐ” ในมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“หน่วยงานของรัฐ” หมายความว่า กระทรวง ทบวง กรม ส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่น และมีฐานะเป็นกรม ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ รวมทั้งรัฐวิสาหกิจที่จัดตั้งขึ้นโดย พระราชบัญญัติ พระราชกฤษฎีกา การจดทะเบียนในรูปแบบบริษัทจำกัด หรือบริษัทมหาชนจำกัด หรือรัฐวิสาหกิจที่จัดตั้งขึ้นในรูปแบบอื่น

มาตรา 4 ให้เพิ่มบทนิยามคำว่า “ลักษณะงาน” ระหว่างบทนิยามคำว่า “หน่วยงานของรัฐ” และ “องค์การคนพิการแต่ละประเภท” ในมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550

“ลักษณะงาน” หมายความว่า ตำแหน่งงานหรือขอบเขตหน้าที่และความรับผิดชอบของงานที่มีความเหมาะสมกับสภาพความพิการและคนพิการสามารถที่จะปฏิบัติงานนั้นได้

มาตรา 5 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น มาตรา 19/1 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550

“มาตรา 19/1 ในการยื่นคำขอมิบัติประจำตัวคนพิการตามมาตรา 19 เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่คนพิการในการยื่นคำขอมิบัติ ให้คณะกรรมการหรือผู้ซึ่งคณะกรรมการมอบหมายหรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จัดให้มีการอำนวยความสะดวกสำหรับการจัดทำบัตรประจำตัวคนพิการของบุคคลดังกล่าวไว้เป็นพิเศษ ตั้งแต่เริ่มต้นจนมีการจัดทำบัตรประจำตัวแล้วเสร็จ โดยอาจจัดให้มีการช่วยเหลือจัดยานพาหนะในการเดินทางไปหรือกลับบ้านพักหรือสถานที่อยู่อาศัย และสถานที่จัดทำบัตรประจำตัว หรือจัดให้มีหน่วยบริการจัดทำบัตรประจำตัวคนพิการเคลื่อนที่ให้บริการในสถานที่ต่างๆ ให้กับคนพิการที่เป็นผู้ป่วยติดเตียง คนชรา หรือ คนพิการที่ไม่สามารถเดินทางหรือเคลื่อนย้ายได้

ในกรณีที่การจัดทำบัตรประจำตัวคนพิการจะต้องมีเอกสารรับรองความพิการซึ่งรับรองโดยผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรม ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน ร่วมกันจัดทำระบบฐานข้อมูลคนพิการ และร่วมกันปฏิบัติงานในการอำนวยความสะดวก การคัดกรองข้อมูลคนพิการ การถ่ายรูปความพิการ ส่งให้แพทย์ผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมประจำสถานพยาบาลหรือหน่วยบริการสาธารณสุขที่คนพิการได้ลงทะเบียนเข้ารับบริการตามสิทธิของตน เพื่อให้แพทย์ผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมเป็นผู้พิจารณาในเบื้องต้น ก่อนที่จะส่งตัวคนพิการเข้ารับการตรวจเพื่อวินิจฉัยและประเมินความพิการเพื่อออกใบรับรองความพิการต่อไป

การจัดให้มีการอำนวยความสะดวกสำหรับการจัดทำบัตรประจำตัวคนพิการ การจัดให้มีการช่วยเหลือจัดยานพาหนะในการเดินทางไปหรือกลับบ้านพักหรือสถานที่อยู่อาศัยและสถานที่จัดทำบัตรประจำตัว หรือจัดให้มีหน่วยบริการจัดทำบัตรประจำตัวคนพิการเคลื่อนที่ตามวรรคแรก และการจัดทำระบบฐานข้อมูลคนพิการ การอำนวยความสะดวก การคัดกรองข้อมูลคนพิการ การส่งตัวคนพิการเข้ารับการตรวจเพื่อวินิจฉัยและประเมินความพิการ ตามวรรคสอง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด”

มาตรา 6 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรคสองของมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550

“นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการซึ่งดำเนินการตามวรรคหนึ่งมีสิทธิได้รับยกเว้นภาษีเป็นร้อยละของจำนวนเงินหรือค่าใช้จ่ายที่ต้องเสียไปในการดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายกำหนด

มาตรา 7 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา 36/1 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550

“มาตรา 36/1 ผู้อำนวยการมีอำนาจออกคำสั่งให้หน่วยงานของรัฐที่มีได้มีการรับ
คนพิการเข้าทำงานตามมาตรา 33 และมีได้มีการดำเนินการตามมาตรา 35 ต้องจ่ายเงินค่าชดเชยเป็น
รายเดือนให้แก่กองทุน ตามอัตราที่คณะกรรมการกำหนด

หากหน่วยงานของรัฐมิได้จ่ายเงินค่าชดเชยและค้างชำระเงินชดเชยเกินกว่าสามเดือน
ให้ผู้อำนวยการออกหนังสือเตือนให้ชำระเงินและคิดค่าปรับจากเงินชดเชยที่ค้างชำระ

ทั้งนี้ การจ่ายเงินชดเชยดังกล่าวมิได้หมายถึงการยกเว้นให้หน่วยงานของรัฐไม่ต้องรับ
คนพิการเข้าทำงานหรือนำดำเนินการอื่นๆตามที่กฎหมายกำหนดแต่อย่างใด โดยการกำหนดอัตรา
ค่าชดเชยและค่าปรับกรณีมิได้ชำระค่าชดเชยและค้างชำระค่าปรับเกินกว่าสามเดือน ให้เป็นไปตาม
ระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด”

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

.....

นายกรัฐมนตรี

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วย
การเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ฉบับที่..)

พ.ศ.

หลักการ

แก้ไขเพิ่มเติม พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. 2561 ดังต่อไปนี้

(1) แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับการอำนวยความสะดวกให้แก่คนพิการหรือทุพพลภาพ หรือผู้สูงอายุ ในการออกเสียงลงคะแนน (แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 92 โดยการยกเลิกข้อความเดิมทั้งสามวรรคและบัญญัติข้อความขึ้นใหม่รวมสี่วรรค)

(2) แก้ไขเพิ่มเติมโดยให้คณะกรรมการการเลือกตั้งมีอำนาจหน้าที่ในการจัดการอำนวยความสะดวกด้านการเดินทางไปใช้สิทธิเลือกตั้งของคนพิการ โดยเฉพาะการจัดยานพาหนะในการเดินทางไปหรือกลับบ้านพักและสถานที่เลือกตั้ง ตลอดจนกำหนดรูปแบบวิธีการเลือกตั้งของคนพิการ รวมทั้งผู้สูงอายุ โดยวิธีการอื่นๆ เป็นกรณีพิเศษ เพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกแก่คนพิการและผู้สูงอายุ เช่น การจัดหน่วยเลือกตั้งเคลื่อนที่ การลงคะแนนทางไปรษณีย์ การลงคะแนนเสียงที่โรงพยาบาล บ้านพัก และสถานสงเคราะห์ การลงคะแนนเสียงออนไลน์ทางอินเทอร์เน็ต การลงคะแนนเสียงโดยเครื่องอิเล็กทรอนิกส์หรือการลงคะแนนเสียงโดยวิธีการอื่นๆ เป็นต้น (แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 92 วรรคแรก)

(3) แก้ไขเพิ่มเติม โดยบัญญัติวิธีการเลือกตั้งสำหรับคนพิการที่คณะกรรมการการเลือกตั้งต้องจัดให้มีเพื่ออำนวยความสะดวกแก่คนพิการไว้ 2 วิธี คือ (1)การจัดสถานที่เลือกตั้งเป็นกรณีพิเศษ ซึ่งปัจจุบันคือการจัดสถานที่เลือกตั้งกลางตามระเบียบ กกต.ว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภา

ผู้แทนราษฎร พ.ศ.2561 ข้อ 55 และ (2)การจัดหน่วยเลือกตั้งเคลื่อนที่ เพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกให้แก่ ผู้สูงอายุ ตลอดจนคนพิการที่พักรักษาตัวอยู่ใน โรงพยาบาล บ้านพักหรือสถานสงเคราะห์ สำหรับวิธีการเลือกตั้งแบบอื่นๆ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์วิธีการที่คณะกรรมการการเลือกตั้งกำหนด เพื่อให้คนพิการสามารถเข้าถึงสิทธิในการเลือกตั้งได้อย่างเสมอภาค เท่าเทียมกับบุคคลทั่วไป (แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 92 วรรคสอง)

(4) แก้ไขเพิ่มเติม ให้มีการอำนวยความสะดวกแก่คนพิการหรือทุพพลภาพหรือผู้สูงอายุ โดยการจัดยานพาหนะเพื่อการเดินทางไปหรือกลับระหว่างสถานที่ที่อยู่อาศัย บ้านพักและสถานที่เลือกตั้งเพื่อการ ใช้สิทธิออกเสียงลงคะแนน โดยในการอำนวยความสะดวกดังกล่าว คณะกรรมการ

อาจให้หน่วยงานของรัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น องค์กรคนพิการ หรือชุมชน มีส่วนร่วมในการจัดยานพาหนะนำคนพิการหรือทุพพลภาพหรือผู้สูงอายุผู้มีสิทธิเลือกตั้งไปยังที่เลือกตั้งและนำกลับ โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย (เพิ่มเติม มาตรา 92 วรรคสาม)

(5) แก้ไขเพิ่มเติม โดยกำหนดให้การจัดวิธีการออกเสียงลงคะแนนโดยวิธีอื่น และการอำนวยความสะดวกตามวรรคหนึ่ง การจัดที่เลือกตั้งเป็นกรณีพิเศษ การจัดหน่วยเลือกตั้งเคลื่อนที่ และการลงทะเบียนเพื่อขอใช้สิทธิตามวรรคสอง การจัดยานพาหนะเพื่ออำนวยความสะดวกแก่คนพิการหรือทุพพลภาพหรือผู้สูงอายุตามวรรคสามให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนดไว้ในระเบียบ (เพิ่มเติม มาตรา 92 วรรคท้าย)

เหตุผล

สิทธิในการเลือกตั้งเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของรัฐที่ปกครองในระบบประชาธิปไตยที่ต่างให้การยอมรับเพื่อให้ได้มาซึ่งผู้แทนของประชาชนผ่านกระบวนการเลือกตั้งโดยเสรี อิสระ เป็นการลับและเสมอภาค ดังนั้น ในการจัดการเลือกตั้งจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่รัฐจะต้องดำเนินการเพื่อให้คนพิการ ในฐานะที่เป็นพลเมืองที่เป็นเจ้าของอำนาจอธิปไตยสามารถเข้าถึงสิทธิในการเลือกตั้งเช่นเดียวกับคนทั่วไป ซึ่งจะ使人พิการสามารถที่จะทำการเลือกตั้งเพื่อหาตัวแทนในการเรียกร้องสิทธิประโยชน์แทนคนพิการได้โดยใช้กลไกในระบบรัฐสภา พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ.2561 มาตรา 92 จึงได้บัญญัติคุ้มครองและอำนวยความสะดวกให้คนพิการสามารถเข้าถึงสิทธิในการเลือกตั้งได้อย่างเสมอภาคและเท่าเทียมกับบุคคลทั่วไป อย่างไรก็ตาม คนพิการก็มีข้อจำกัดไม่สามารถเข้าถึงสิทธิในการเลือกตั้งได้เนื่องจากมีสภาพปัญหาอุปสรรคทั้งในด้านของการเดินทางไปยังหน่วยเลือกตั้งและวิธีการเลือกตั้งซึ่งขาดความหลากหลาย ดังนั้น เพื่อให้การคุ้มครองสิทธิด้านการเลือกตั้งของคนพิการให้มีความสมบูรณ์ สอดคล้องกับแนวทางปฏิบัติขององค์การระหว่างประเทศและมาตรฐานสากล จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

ร่าง

พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการ
การเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ฉบับที่..)

พ.ศ.

.....
.....
.....

.....

.....

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้ง
สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร

.....

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการ
เลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ฉบับที่..) พ.ศ.”

มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา
เป็นต้นไป

มาตรา 3 ให้ยกเลิกความในมาตรา 92 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วย
การเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. 2561 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา 92 เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่คนพิการหรือทุพพลภาพ หรือผู้สูงอายุ ในการ
ออกเสียงลงคะแนน ให้คณะกรรมการหรือผู้ซึ่งคณะกรรมการมอบหมาย จัดให้มีวิธีการออกเสียง
ลงคะแนน โดยวิธีอื่น และจัดให้มีการอำนวยความสะดวกสำหรับการออกเสียงลงคะแนนของ
บุคคลดังกล่าวไว้เป็นพิเศษ หรือจัดให้มีการช่วยเหลือในการออกเสียงลงคะแนนภายใต้การกำกับ
ดูแลของคณะกรรมการประจำหน่วยเลือกตั้ง ในการให้ความช่วยเหลือดังกล่าวต้องให้บุคคลนั้นได้
ออกเสียงลงคะแนนด้วยตนเองตามเจตนาของบุคคลนั้น เว้นแต่ลักษณะทางกายภาพทำให้คนพิการ
หรือทุพพลภาพ หรือผู้สูงอายุไม่สามารถทำเครื่องหมายลงในบัตรเลือกตั้งได้ ให้บุคคลอื่นหรือ
กรรมการประจำหน่วยเลือกตั้งเป็นผู้กระทำการแทน โดยความยินยอมและเป็นไปตามเจตนาของคน
พิการหรือทุพพลภาพ หรือผู้สูงอายุนั้น ทั้งนี้ ให้ถือเป็นการออกเสียงลงคะแนนโดยตรงและลับ

ในการจัดวิธีการออกเสียงลงคะแนนโดยวิธีอื่นตามวรรคแรก นอกเหนือจากวิธีการที่คณะกรรมการกำหนดไว้ให้มีการจัดที่เลือกตั้งสำหรับคนพิการหรือทุพพลภาพ หรือผู้สูงอายุ เป็นกรณีพิเศษ หรือให้มีการจัดหน่วยเลือกตั้งเคลื่อนที่สำหรับคนพิการหรือทุพพลภาพหรือผู้สูงอายุที่มีปัญหาในการเดินทางหรือเป็นผู้ป่วยที่ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ โดยจัดให้บุคคลนั้นได้ลงทะเบียนเพื่อขอใช้สิทธิเลือกตั้ง ณ สถานที่ดังกล่าว และเมื่อได้ลงทะเบียนแล้ว ให้หมดสิทธิเลือกตั้งในหน่วยเลือกตั้งที่ตนมีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้าน

ให้คณะกรรมการหรือผู้ซึ่งคณะกรรมการมอบหมาย จัดให้มีการอำนวยความสะดวกแก่คนพิการหรือทุพพลภาพหรือผู้สูงอายุโดยการจัดยานพาหนะเพื่อการเดินทางไปหรือกลับระหว่างสถานที่ที่อยู่อาศัย บ้านพักและสถานที่เลือกตั้งเพื่อการใช้สิทธิออกเสียงลงคะแนน โดยในการอำนวยความสะดวกดังกล่าว คณะกรรมการอาจให้หน่วยงานของรัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น องค์กรคนพิการ หรือชุมชน มีส่วนร่วมในการจัดยานพาหนะนำคนพิการหรือทุพพลภาพหรือผู้สูงอายุผู้มีสิทธิเลือกตั้งไปยังที่เลือกตั้งหรือนำกลับมาจากที่เลือกตั้ง หรือจัดให้คนพิการหรือทุพพลภาพหรือผู้สูงอายุผู้มีสิทธิเลือกตั้งไปหรือกลับเพื่อการออกเสียงลงคะแนน โดยไม่ต้องเสียค่าโดยสารยานพาหนะหรือค่าจ้างซึ่งต้องเสียตามปกติ

การจัดวิธีการออกเสียงลงคะแนนโดยวิธีอื่น และการอำนวยความสะดวกตามวรรคหนึ่ง การจัดที่เลือกตั้งเป็นกรณีพิเศษ การจัดหน่วยเลือกตั้งเคลื่อนที่ และการลงทะเบียนเพื่อขอใช้สิทธิตามวรรคสอง การจัดยานพาหนะเพื่ออำนวยความสะดวกแก่คนพิการหรือทุพพลภาพหรือผู้สูงอายุตามวรรคสาม ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนดไว้ในระเบียบ โดยในการลงทะเบียนเพื่อดำเนินการขอใช้สิทธิตามวรรคสองหรือการลงทะเบียนเพื่อดำเนินการอื่นๆ ต้องคำนึงถึงความสะดวกของผู้ลงทะเบียนด้วย”

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

.....

นายกรัฐมนตรี

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ (ฉบับที่..)

พ.ศ.

หลักการ

แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. 2551 ดังต่อไปนี้

(1) แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติสำหรับการจัดการศึกษาของคนพิการ ซึ่งเดิมที่แม้ว่ากฎหมายจะกำหนดให้สถานศึกษาในทุกสังกัด และศูนย์การเรียนรู้เฉพาะความพิการอาจจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ทั้งในระบบ นอกระบบ และตามอัธยาศัย ในรูปแบบที่หลากหลายทั้งการเรียนร่วม การจัดการศึกษาเฉพาะความพิการ รวมถึงการให้บริการฟื้นฟูสมรรถภาพ การพัฒนาศักยภาพในการดำรงชีวิตอิสระ การพัฒนาทักษะพื้นฐานที่จำเป็น การฝึกอาชีพ หรือการบริการอื่นใด แต่ในทางปฏิบัติสถานศึกษาส่วนใหญ่จะจัดการเรียนการสอนคนพิการในลักษณะของการเรียนร่วมแต่เพียงอย่างเดียว มากกว่าที่จะจัดให้มีการศึกษาเฉพาะความพิการ หรือการเรียนเพื่อฝึกอาชีพ จึงแก้ไขปรับปรุงให้สถานศึกษาซึ่งมีจำนวนมากและกระจายอยู่ตามพื้นที่ชุมชนต่างๆ ทั่วประเทศ ได้มีการจัดการศึกษาเฉพาะความพิการขึ้นมาเป็นการศึกษาอีกรูปแบบหนึ่งควบคู่ไปกับการศึกษาในระบบการเรียนร่วมภายในสถานศึกษาเดียวกัน โดยอาจจัดให้มีการเรียนรวมบางเวลา เป็นการจัดให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนในโรงเรียนปกติ โดยอาจจัดให้อยู่ในชั้นปกติในบางเวลา เช่น วิชาดนตรี พลศึกษา หรือร่วมกิจกรรม ลูกเสือ เนตรนารี กีฬา เป็นต้น (แก้ไขปรับปรุง มาตรา 8 วรรคสอง)

(2) แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการส่งเสริมการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ซึ่งมีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการเป็นประธาน ซึ่งคณะกรรมการกฤษฎีกาเคยตีความว่าคณะกรรมการดังกล่าวไม่มีอำนาจในการจัดตั้งหรือให้ความเห็นชอบในการจัดตั้งศูนย์การเรียนรู้เฉพาะความพิการเนื่องจากไม่มีบทบัญญัติของกฎหมายให้อำนาจไว้ จึงแก้ไขปรับปรุงอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการฯ ให้มีอำนาจในการจัดตั้งหรือให้ความเห็นชอบในการจัดตั้งศูนย์การเรียนรู้เฉพาะคนพิการ เพื่อให้การศึกษาของคนพิการเป็นไปอย่างทั่วถึงและมีคุณภาพ (แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 12(3))

เหตุผล

การศึกษาเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของมนุษย์ การศึกษาเป็นปัจจัยที่สำคัญส่วนหนึ่งในการช่วยเพิ่มศักยภาพให้คนพิการสามารถพึ่งพาตนเองได้ มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น และสามารถดำเนินชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุข ปญญาสาทว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ค.ศ.1948 ได้กำหนดสิทธิทางการศึกษาของบุคคลโดยทุกคนมีสิทธิในการเข้าถึงการศึกษาในทุกระดับอย่างเสมอภาคและเท่าเทียม สำหรับการคุ้มครองสิทธิด้านการศึกษาของคนพิการไทยนั้น นอกเหนือจากการได้รับการคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 มาตรา 54 ซึ่งบัญญัติรับรองคุ้มครองสิทธิด้านการศึกษาของบุคคลโดยทั่วไปแล้ว พระราชบัญญัติส่งเสริมคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 และพระราชบัญญัติการจัดการศึกษาของคนพิการ พ.ศ.2551 ได้กำหนดสิทธิทางการศึกษาของคนพิการ ให้คนพิการได้รับการศึกษาตามกฎหมายว่าด้วยการศึกษาแห่งชาติ หรือ แผนการศึกษาแห่งชาติตามความเหมาะสมในสถานศึกษาเฉพาะ หรือ ในสถานศึกษาทั่วไป หรือการศึกษาทางเลือก หรือการศึกษานอกระบบโดยให้หน่วยงานที่รับผิดชอบให้การสนับสนุนตามความเหมาะสม อย่างไรก็ตาม การคุ้มครองสิทธิในการศึกษาของคนพิการตามพระราชบัญญัติการจัดการศึกษาของคนพิการ พ.ศ.2551 มีปัญหาอุปสรรคและข้อจำกัดในด้านต่าง ๆ ที่สำคัญคือ ปัญหาการเข้าถึงสิทธิของคนพิการในด้านการศึกษา เนื่องจากในกรณีที่กำหนดให้คนพิการเข้าเรียนร่วมหรือเรียนร่วมกับคนปกติในโรงเรียนทั่วไป ในทุกโรงเรียนจะไม่มีส่วนที่กำหนดหรือจัดเตรียมสถานที่และอุปกรณ์สำหรับคนพิการ ดังนั้น คนพิการจึงจำเป็นต้องเข้ารับการศึกษานในสถานศึกษาเฉพาะที่มีจำนวนจำกัด มีเฉพาะในเขตเมืองใหญ่หรือเขตกรุงเทพมหานคร คนพิการในต่างจังหวัดซึ่งเป็นคนส่วนใหญ่จึงถูกจำกัดสิทธิในด้านการศึกษา ดังนั้น เพื่อให้การคุ้มครองสิทธิด้านการศึกษาของคนพิการเป็นไปอย่างทั่วถึงและมีคุณภาพ คนพิการสามารถเข้าถึงสิทธิการศึกษาได้มากขึ้นและได้รับการศึกษาที่มีคุณภาพ จึงมีความจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

ร่าง

พระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ (ฉบับที่..)

พ.ศ.

.....

.....

.....

.....

.....

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ

.....

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ (ฉบับที่..) พ.ศ.

มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา 3 ให้ยกเลิกความในมาตรา 8 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. 2551 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“สถานศึกษาในทุกสังกัดและศูนย์การเรียนเฉพาะความพิการอาจจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ทั้งในระบบ นอกระบบ และตามอัธยาศัย ในรูปแบบที่หลากหลายทั้งการเรียนรวม การจัดการศึกษาเฉพาะความพิการ รวมถึงการให้บริการฟื้นฟูสมรรถภาพ การพัฒนาศักยภาพในการดำรงชีวิตอิสระ การพัฒนาทักษะพื้นฐานที่จำเป็น การฝึกอาชีพ หรือการบริการอื่นใด ควบคู่ไปกับการจัดการศึกษาสำหรับเด็กปกติโดยในกรณีที่สถานศึกษาจัดให้มีการศึกษาเฉพาะความพิการ สถานศึกษา

อาจจัดให้มีการเรียนรวมบางเวลา โดยจัดให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนอยู่ในชั้นปกติร่วมกับเด็กทั่วไปในบางเวลา เช่น วิชาดนตรี พลศึกษา หรือร่วมกิจกรรม ลูกเสือ เนตรนารี กีฬา เป็นต้น

มาตรา 4 ให้ยกเลิกความในมาตรา 12 (3) แห่งพระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. 2551 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(3) พิจารณาจัดตั้งหรือให้ความเห็นชอบในการจัดตั้งศูนย์การเรียนเฉพาะความพิการ เพื่อให้คนพิการสามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากการศึกษาได้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพ รวมทั้งพิจารณาให้ความเห็นชอบแผนการใช้จ่ายเงินกองทุนเพื่อสนับสนุนการจัดการศึกษา สำหรับคนพิการของหน่วยงานในทุกสังกัดที่จัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ตลอดจนอนุมัติโครงการหรือแผนงานที่จะใช้เงินกองทุนในส่วนที่เกินอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการบริหารกองทุน”

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

.....

นายกรัฐมนตรี

บันทึกหลักการและเหตุผล

ประกอบร่างกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการให้คนพิการมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา(ฉบับที่..) พ.ศ.

หลักการ

แก้ไขปรับปรุงกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการให้คนพิการมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา พ.ศ. 2550 กำหนดแนวทางการให้สิ่งอำนวยความสะดวกและสื่อทางการศึกษาให้มีความเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ โดยกำหนดให้สิ่งอำนวยความสะดวกและสื่อการสอนเป็นทรัพย์สินหรือพัสดุที่อยู่ในความรับผิดชอบของสถานศึกษา และสถานศึกษาเป็นผู้ให้คนพิการหรือผู้ปกครองยืมสำหรับนำไปใช้ในการศึกษา โดยไม่ต้องมีผู้ค้ำประกัน แต่จะต้องมีมาตรการในการตรวจสอบ การควบคุม การติดตามเอาทรัพย์สินหรือพัสดุดังกล่าวคืน ซึ่งเป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการพิจารณาให้คนพิการได้รับสิทธิช่วยเหลือทางการศึกษาเป็นผู้กำหนด (แก้ไขปรับปรุง ข้อ 12)

เหตุผล

แต่เดิมกำหนดให้การยืมสิ่งอำนวยความสะดวกและสื่อทางการศึกษาของคนพิการจะต้องมีการทำสัญญายืมและสัญญาค้ำประกัน โดยระเบียบคณะกรรมการพิจารณาให้คนพิการได้รับสิทธิช่วยเหลือทางการศึกษาว่าด้วยการขอยืมสิ่งอำนวยความสะดวกและสื่อทางการศึกษา พ.ศ.2551 ข้อ 6 กำหนดว่าผู้ค้ำประกันต้องเป็นข้าราชการ เจ้าหน้าที่ของรัฐ พนักงานของรัฐ ข้าราชการฝ่ายอื่นหรือพนักงานรัฐวิสาหกิจ หรือองค์กรที่เป็นนิติบุคคล ผู้นำชุมชน หรือบุคคลอื่นที่เชื่อถือได้ ทำให้เกิดปัญหาการยืมสิ่งอำนวยความสะดวกและสื่อทางการศึกษาตามบัญชีแนบท้าย ก. เนื่องจากอุปกรณ์ในบัญชีดังกล่าว มีราคาสูง การยืมอุปกรณ์ดังกล่าวจึงต้องมีบุคคลค้ำประกัน ทำให้คนพิการไม่สามารถยืมไปใช้ได้เพราะไม่มีบุคคลที่เป็นผู้ค้ำประกันให้ เนื่องจากผู้ค้ำประกันมีความเสี่ยงเกรงว่า ไม่สามารถรับผิดชอบได้ ส่งผลให้มีอุปกรณ์ตามบัญชี ก. ดังกล่าวค้างอยู่ตามศูนย์การศึกษาพิเศษทั่วประเทศจำนวนมากเนื่องจากไม่มีคนพิการผู้ใดมายืม เพื่อให้การยืมสิ่งอำนวยความสะดวกและสื่อทางการศึกษาของคนพิการมีความเหมาะสม สะดวก คล่องตัวและมีประสิทธิภาพ สามารถส่งเสริมให้คนพิการได้เข้าถึงสิทธิทางการศึกษาได้อย่างทั่วถึง จึงจำเป็นต้องออกกฎกระทรวงดังกล่าว

ร่าง

กฎกระทรวง

กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการให้คนพิการมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ
และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา(ฉบับที่..) พ.ศ.

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 และมาตรา 10 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ให้ยกเลิกความใน ข้อ 12 แห่งกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการให้คนพิการมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา พ.ศ. 2550 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ 12 ในกรณีที่ศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดหรือศูนย์การศึกษาพิเศษส่วนกลางได้พิจารณาอนุมัติให้คนพิการหรือผู้ปกครองยื่นสิ่งอำนวยความสะดวกและสื่อทางการศึกษาตามข้อ 11 ให้สถานศึกษาเป็นผู้แจ้งผลการอนุมัติต่อคนพิการหรือผู้ปกครอง และให้ถือว่าสิ่งอำนวยความสะดวกและสื่อทางการศึกษานั้นเป็นพัสดุหรือทรัพย์สินที่อยู่ในความรับผิดชอบของสถานศึกษา และให้คนพิการหรือผู้ปกครองเป็นผู้ขอข้อมีใช้ในการศึกษา โดยให้ทำสัญญาการข้อมีต่อสถานศึกษา

สัญญาการข้อมี การคืนสิ่งของ และมาตรการตรวจสอบการข้อมีและคืนสิ่งของที่ข้อมีตามข้อ 10 ให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด”

ให้ไว้ ณ วันที่

พ.ศ.

(.....)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

บันทึกหลักการและเหตุผล

ประกอบร่างกฎกระทรวงกำหนดจำนวนคนพิการที่นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการและหน่วยงานของรัฐจะต้องรับเข้าทำงานและจำนวนเงินที่นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการจะต้องนำส่งเข้ากองทุนส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ (ฉบับที่..) พ.ศ.

หลักการ

แก้ไขปรับปรุงกฎกระทรวงกำหนดจำนวนคนพิการที่นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการและหน่วยงานของรัฐ จะต้องรับเข้าทำงาน และจำนวนเงินที่นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการ จะต้องนำส่งเข้ากองทุนฯพ.ศ. 2554 ดังต่อไปนี้

(1) แก้ไขปรับปรุงบทนิยามคำว่า “ผู้ปฏิบัติงาน” ให้เหมาะสมและตรงตามความเป็นจริงโดยให้รวมทั้งผู้ปฏิบัติงานประจำและผู้ปฏิบัติงานชั่วคราวและหมายความรวมถึงลูกจ้างชั่วคราวหรือพนักงานจ้างเหมาที่ปฏิบัติงานโดยมีกำหนดระยะเวลาตามสัญญาจ้างด้วย (แก้ไขปรับปรุง ข้อ 2)

(2) แก้ไขปรับปรุง วิธีการนับผู้ปฏิบัติงานของนายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการ ซึ่งเดิมกำหนดให้นับรวมหน่วยงานหรือสำนักงานสาขาในจังหวัดเดียวกัน ซึ่งทำให้สถานประกอบการบางแห่งที่มีสาขาอยู่ในพื้นที่หลายจังหวัด และในแต่ละจังหวัดอาจมีไม่ถึงร้อยคนไม่สามารถจ้างงานคนพิการได้ เพราะเมื่อนับรวมเฉพาะเขตจังหวัดทำให้จำนวนผู้ปฏิบัติงานมีไม่ถึงเกณฑ์ตามที่กฎหมายกำหนด จึงแก้ไขปรับปรุงโดยนายจ้างที่ได้จ้างงานคนพิการในสาขาย่อยของสถานประกอบการ แม้จะอยู่คนละเขตจังหวัด สามารถนับการจ้างนั้นเข้าเป็นส่วนหนึ่งของสถานประกอบการแม่ในเครือหรือในกลุ่มบริษัท เพื่อคำนวณสัดส่วนการจ้างงานคนพิการขององค์กรได้อันจะทำให้คนพิการได้รับการจ้างงานเพิ่มมากขึ้น (แก้ไขปรับปรุง ข้อ 3 วรรคสอง)

(3) แก้ไขปรับปรุงระบบสัดส่วนและวิธีการนับผู้ปฏิบัติงานในส่วน of หน่วยงานภาครัฐให้มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับสภาพการณ์ปัจจุบัน (แก้ไขปรับปรุง ข้อ 4)

เหตุผล

สำหรับหลักการเหตุผลในการแก้ไขปรับปรุงกฎกระทรวงกำหนดจำนวนคนพิการที่ นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการและหน่วยงานของรัฐ จะต้องรับเข้าทำงาน และจำนวนเงินที่ นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการ จะต้องนำส่งเข้ากองทุนฯพ.ศ. 2554 นั้น อันเนื่องจากแต่เดิม กำหนดนิยามคำว่าผู้ปฏิบัติงานซึ่งอาจเป็นข้าราชการ พนักงานราชการ พนักงานหรือผู้ปฏิบัติงาน เฉพาะที่เป็นผู้ปฏิบัติงานประจำเท่านั้น ไม่รวมถึงลูกจ้างชั่วคราว หรือพนักงานจ้างเหมาที่ปฏิบัติงาน โดยมีกำหนดระยะเวลาตามสัญญาจ้าง จึงทำให้การนับจำนวนผู้ปฏิบัติงานของหน่วยงานของรัฐมี จำนวนน้อยกว่าความเป็นจริง และทำให้ไม่สามารถจ้างงานคนพิการตามระบบสัดส่วนได้ เนื่องจาก จำนวนผู้ปฏิบัติงานมีไม่ถึงจำนวนตามที่กฎหมายกำหนด ดังนั้นจึงแก้ไข โดยปรับปรุงกฎกระทรวง กำหนดคำนิยามของคำว่า “ผู้ปฏิบัติงาน” ให้มีความเหมาะสมและตรงตามความเป็นจริง สำหรับ วิธีการนับผู้ปฏิบัติงานของนายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการ ซึ่งเดิมกำหนดให้นับรวม หน่วยงานหรือสำนักงานสาขาในจังหวัดเดียวกัน ซึ่งทำให้สถานประกอบการบางแห่งที่มีสาขาอยู่ ในพื้นที่หลายจังหวัด และในแต่ละจังหวัดอาจมีไม่ถึงร้อยคน ไม่สามารถจ้างงานคนพิการได้ เพราะ เมื่อนับรวมเฉพาะเขตจังหวัดทำให้จำนวนผู้ปฏิบัติงานมีไม่ถึงเกณฑ์ตามที่กฎหมายกำหนด จึงควร แก้ไขปรับปรุงวิธีการนับให้รวมทุกสาขาในทุกพื้นที่เข้าด้วยกัน สำหรับระบบสัดส่วนและวิธีการ นับของหน่วยงานของรัฐนั้น สัดส่วนในการจ้างงานคนพิการยังอยู่ในสัดส่วนที่มีจำนวนน้อย ไม่ สอดคล้องกับศักยภาพในการจ้างงานคนพิการของหน่วยงานของรัฐ และวิธีการนับผู้ปฏิบัติงานของ บางหน่วยงานไม่เหมาะสม ทำให้ไม่สามารถจ้างงานคนพิการได้ เพื่อให้การคุ้มครองสิทธิของคน พิการในด้านแรงงานตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตเป็น ไปอย่างมี ประสิทธิภาพ มีการจ้างงานคนพิการในหน่วยงานของรัฐและนายจ้าง ผู้ประกอบการเพิ่มมากขึ้นจึง จำเป็นต้องออกกฎกระทรวงฉบับนี้

ร่าง

กฎกระทรวง

กำหนดจำนวนคนพิการที่นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการและหน่วยงานของรัฐจะต้องรับเข้าทำงานและจำนวนเงินที่นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการจะต้องนำส่งเข้ากองทุนส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ (ฉบับที่..)

พ.ศ.

อาศัยอำนาจตามความใน มาตรา 33 มาตรา 34 วรรคหนึ่ง และมาตรา 45 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 อันเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา 26 ประกอบกับมาตรา 40 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน ออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ให้ยกเลิกความในบทนิยามคำว่า “ผู้ปฏิบัติงาน” ใน ข้อ 2 แห่งกฎกระทรวงกำหนดจำนวนคนพิการที่นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการและหน่วยงานของรัฐ จะต้องรับเข้าทำงานและจำนวนเงินที่นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการ จะต้องนำส่งเข้ากองทุนส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2554 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ผู้ปฏิบัติงาน” หมายความว่า ข้าราชการ พนักงานราชการ พนักงาน หรือ ผู้ปฏิบัติงาน ซึ่งเรียกชื่ออย่างอื่นของหน่วยงานของรัฐ ซึ่งปฏิบัติงานในหน่วยงานของรัฐนั้น และให้หมายความรวมถึงผู้ซึ่งปฏิบัติงานอยู่ในต่างประเทศและผู้ซึ่งอยู่ระหว่างการลาโดยได้รับเงินเดือนด้วย”

ข้อ 2 ให้ยกเลิกความในวรรคสอง ข้อ 3 แห่งกฎกระทรวงกำหนดจำนวนคนพิการที่นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการและหน่วยงานของรัฐ จะต้องรับเข้าทำงาน และจำนวนเงินที่นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการ จะต้องนำส่งเข้ากองทุนส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2554 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“การนับจำนวนลูกจ้างให้นับทุกวันที่ 1 ตุลาคม ของแต่ละปีและกรณีนายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการผู้ใดมีหน่วยงานหรือสำนักงานสาขาไม่ว่าจะอยู่ในเขตพื้นที่ใด ให้นับรวมลูกจ้างของหน่วยงานหรือสำนักงานสาขาทุกแห่งเข้าด้วยกัน”

ข้อ 3 ให้ยกเลิกความใน ข้อ 4 แห่งกฎกระทรวงกำหนดจำนวนคนพิการที่นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการและหน่วยงานของรัฐจะต้องรับเข้าทำงานและจำนวนเงินที่นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการจะต้องนำส่งเข้ากองทุนส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2554 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ 4 ให้นำหน่วยงานของรัฐซึ่งมีผู้ปฏิบัติงานตั้งแต่ห้าสิบคนขึ้นไปรับคนพิการที่สามารถทำงานได้ไม่ว่าจะอยู่ในตำแหน่งใดในอัตราส่วนผู้ปฏิบัติงานที่มีใช้คนพิการทุกห้าสิบคนต่อคนพิการหนึ่งคน เศษของห้าสิบคนถ้าเกินสามสิบคนต้องรับคนพิการเพิ่มอีกหนึ่งคน

การนับจำนวนผู้ปฏิบัติงานให้นำทุกวันที่ 1 ตุลาคม ของแต่ละปีและให้นำโดยวิธีดังต่อไปนี้

(1) กระทรวง ทบวง กรม หรือส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเป็นกรม ให้นำจำนวนผู้ปฏิบัติงานรวมกันเป็นกระทรวง ทั้งนี้เมื่อได้จำนวนคนพิการที่แต่ละกระทรวงจะต้องรับ แล้วให้ปลัดกระทรวงดำเนินการจัดสรรให้หน่วยงานใดในสังกัดรับคนพิการเข้าทำงาน โดยพิจารณาจากลักษณะงานที่คนพิการสามารถทำได้ตามความเหมาะสม

(2) ราชการส่วนท้องถิ่น ให้นำจำนวนผู้ปฏิบัติงานของกรุงเทพมหานคร และสำหรับองค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล เมืองพัทยา องค์การบริหารส่วนตำบล หรือองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นที่มีกฎหมายจัดตั้ง ให้นำจำนวนผู้ปฏิบัติงานขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่นภายในเขตจังหวัดนั้นรวมเข้าด้วยกัน ทั้งนี้ เมื่อได้จำนวนคนพิการที่องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดนั้นจะต้องรับแล้ว ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดดำเนินการจัดสรรให้องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นในแต่ละแห่งรับคนพิการเข้าทำงาน โดยพิจารณาจากลักษณะงานที่คนพิการสามารถทำได้ตามความเหมาะสม

(3) รัฐวิสาหกิจที่ตั้งขึ้นโดยพระราชบัญญัติหรือพระราชกฤษฎีกา การจดทะเบียนในรูปแบบบริษัทจำกัดหรือบริษัทมหาชนจำกัด หรือรัฐวิสาหกิจที่จัดตั้งขึ้นในรูปแบบอื่น ให้นำจำนวนผู้ปฏิบัติงานของแต่ละรัฐวิสาหกิจ

(4) หน่วยงานอื่นของรัฐที่เป็นนิติบุคคล ให้นำจำนวนผู้ปฏิบัติงานของแต่ละหน่วยงาน

ให้ไว้ ณ วันที่ พ.ศ.

(.....)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน

บันทึกหลักการและเหตุผล

ประกอบร่างพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร
(ฉบับที่..) พ.ศ.

หลักการ

ให้มีพระราชกฤษฎีกาเพื่อสร้างมาตรการจูงใจด้านภาษีให้นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการซึ่งได้จัดจ้างเหมาช่วงงานหรือจ้างเหมาบริการ โดยวิธีกรณีพิเศษ ฝึกงาน หรือจัดให้มีอุปกรณ์หรือสิ่งอำนวยความสะดวก ล่ามภาษามือ หรือให้ความช่วยเหลืออื่นใดแก่คนพิการหรือผู้ดูแลคนพิการเพื่อการสร้างงานหรือประกอบอาชีพของคนพิการ

เหตุผล

โดยที่รัฐบาลมีนโยบายส่งเสริมให้ในกรณีที่นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการไม่ได้มีการจ้างแรงงานคนพิการ และไม่มีการลงทุนส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ แต่นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการได้มีการจัดจ้างเหมาช่วงงานหรือจ้างเหมาบริการ โดยวิธีกรณีพิเศษ ฝึกงาน หรือจัดให้มีอุปกรณ์หรือสิ่งอำนวยความสะดวก ล่ามภาษามือ หรือให้ความช่วยเหลืออื่นใดแก่คนพิการหรือผู้ดูแลคนพิการเพื่อการสร้างงานหรือประกอบอาชีพของคนพิการ อันจะทำให้คนพิการสามารถประกอบอาชีพเพื่อหารายได้ มีคุณภาพชีวิตที่ดีและพึ่งพาตนเองได้ สมควรยกเว้นภาษีเงินได้ให้แก่ นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการซึ่งมีการสร้างงานให้แก่คนพิการดังกล่าว จึงจำเป็นต้องตราพระราชกฤษฎีกานี้

ร่าง

พระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่..)

พ.ศ.

.....

.....

.....

.....

.....

โดยที่เป็นการสมควรยกเว้นภาษีเงินได้ให้แก่นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการ ซึ่งได้จัดจ้างเหมาช่วงงานหรือจ้างเหมาบริการ โดยวิธีกรณีพิเศษ ฝึกงาน หรือจัดให้มีอุปกรณ์หรือสิ่งอำนวยความสะดวก ล่ามภาษามือ หรือให้ความช่วยเหลืออื่นใดแก่คนพิการหรือผู้ดูแลคนพิการเพื่อการสร้างงานหรือประกอบอาชีพของคนพิการ

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 175 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และมาตรา 3(1) แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ 10) พ.ศ. 2496 อันเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา 26 ประกอบกับมาตรา 37 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา 1 พระราชกฤษฎีกานี้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่..) พ.ศ.”

มาตรา 2 พระราชกฤษฎีกานี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา 3 ให้ยกเว้นภาษีเงินได้ตามส่วน 2 และส่วน 3 หมวด 3 ในลักษณะ 2 แห่งประมวลรัษฎากร ให้แก่นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการซึ่งได้จัดจ้างเหมาช่วงงานหรือจ้างเหมาบริการ โดยวิธีกรณีพิเศษ ฝึกงาน หรือจัดให้มีอุปกรณ์หรือสิ่งอำนวยความสะดวก ล่ามภาษามือ หรือให้ความช่วยเหลืออื่นใดแก่คนพิการหรือผู้ดูแลคนพิการเพื่อการสร้างงานหรือประกอบอาชีพของคนพิการสำหรับเงินได้ เป็นจำนวนร้อยละหนึ่งร้อยของรายจ่ายที่ได้จ่ายเป็นค่าใช้จ่ายในการช่วยเหลือคนพิการดังกล่าว

มาตรา 4 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชกฤษฎีกา

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

.....

นายกรัฐมนตรี

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ..)

พ.ศ.

หลักการ

แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 ดังต่อไปนี้

(1) แก้ไขเพิ่มเติมบทนิยามคำว่า “ลูกจ้างซึ่งเป็นคนพิการ” เพื่อรองรับการจ้างแรงงานคนพิการที่ได้บัญญัติเพิ่มเติมขึ้นมาในหมวด4/1 การใช้แรงงานคนพิการ (แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 3)

(2) แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับการใช้แรงงานคนพิการ เพื่อให้สอดคล้องกับหลักการและแนวทางปฏิบัติขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ (ILO) ซึ่งมีบทบัญญัติคุ้มครองแรงงานคนพิการเป็นการเฉพาะ (เพิ่มเติม หมวด 4/1 การใช้แรงงานคนพิการ มาตรา 52/1- มาตรา 52/6)

(3) เพิ่มเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับการกำหนดหลักเกณฑ์ แนวทางปฏิบัติในการจ้างงานคนพิการเพื่อเป็นการคุ้มครองแรงงานคนพิการให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้น (เพิ่มเติม มาตรา 52/1)

(4) เพิ่มเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับระบบความปลอดภัยในการทำงานของคนพิการ เพื่อให้เป็นไปตามหลักการของแนวปฏิบัติต่อคนพิการในสถานที่ทำงาน ค.ศ. 2001 ขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ เรื่องการตรวจสอบความเป็นไปได้ของระบบความปลอดภัยในการทำงานของคนพิการ (เพิ่มเติม มาตรา 52/2)

(5) เพิ่มเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับการคุ้มครองแรงงานคนพิการในการทำงานล่วงเวลาหรือทำงานในวันหยุด เป็นไปตามหลักการของแนวปฏิบัติต่อคนพิการในสถานที่ทำงาน ค.ศ. 2001 ขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ ในการคุ้มครองความปลอดภัยในการทำงานของแรงงานคนพิการ กรณีการทำงานล่วงเวลาหรือการทำงานในวันหยุด (เพิ่มเติม มาตรา 52/3)

(6) เพิ่มเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับมาตรการสงวนไว้ซึ่งงานของแรงงานคนพิการเป็นไปตามหลักการของแนวปฏิบัติต่อคนพิการในสถานที่ทำงาน ค.ศ. 2001 ขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ ในเรื่องมาตรการสงวนไว้ซึ่งงาน (Job retention)ซึ่งนายจ้างจะต้องมีมาตรการสำหรับการสงวนรักษางานไว้สำหรับลูกจ้างพิการ โดยอาจจัดมาตรการสำหรับการกลับคืนสู่การทำงาน แบบค่อยเป็นค่อยไป หรือการให้โอกาสแก่ลูกจ้างพิการในการได้รับการทดสอบการทำงาน หรือได้รับ

ประสบการณ์ในการทำงานที่หลากหลาย ในกรณีที่ไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งงานเดิมได้ (เพิ่มเติม มาตรา 52/4)

(7) เพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับข้อห้ามในการจ่ายค่าจ้างของลูกจ้างที่เป็นคนพิการ ให้แก่บุคคลอื่นและห้ามนายจ้างเรียกหรือรับเงินประกัน 5 เท่าเทียบกับสิทธิของแรงงานเด็กตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 51 เพื่อเป็นการคุ้มครองแรงงานคนพิการมิให้ถูกเอารัดเอาเปรียบจากนายจ้างหรือบุคคลอื่นที่แสวงหาผลประโยชน์จากคนพิการ ในทุกรูปแบบ (เพิ่มเติม มาตรา 52/5)

(8) เพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับสิทธิในการลาของลูกจ้างคนพิการ เพื่อให้เป็นไปตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการ ข้อ 27 (K) การส่งเสริมให้มีโปรแกรมการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพและวิชาชีพของคนพิการ (เพิ่มเติม มาตรา 52/6)

เหตุผล

โดยที่คนพิการถือว่าเป็นมนุษย์คนหนึ่ง ซึ่งมีสิทธิมนุษยชนตามปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนขององค์การสหประชาชาติซึ่งประเทศไทยเป็นรัฐภาคีสมาชิกอยู่ ซึ่งประเทศไทยก็ได้ให้การคุ้มครองสิทธิของคนพิการในด้านแรงงาน โดยมีการนำบทบัญญัติตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงานโดยทั่วไปมาบังคับใช้เช่นเดียวกับแรงงานอื่นที่มีสภาพร่างกายปกติ ทำให้การคุ้มครองสิทธิด้านแรงงานของคนพิการซึ่งมีข้อจำกัดด้านสภาพร่างกายเช่นเดียวกับแรงงานหญิงและแรงงานเด็กเป็นการคุ้มครองแรงงานที่ไม่สมบูรณ์และไม่สอดคล้องกับมาตรฐานแรงงานสากล ดังนั้น เพื่อให้การคุ้มครองแรงงานคนพิการ สอดคล้องกับหลักการและแนวทางปฏิบัติขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ (ILO) ซึ่งมีบทบัญญัติคุ้มครองแรงงานคนพิการเป็นการเฉพาะเช่นเดียวกับการคุ้มครองแรงงานเด็กและแรงงานหญิง ซึ่งมีข้อจำกัดด้านกายสภาพเช่นเดียวกัน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

ร่าง
พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่..)
พ.ศ.

.....
.....
.....

.....
.....
โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน

.....
มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่..) พ.ศ.”

มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา
เป็นต้นไป

มาตรา 3 ให้เพิ่มบทนิยามคำว่า “ลูกจ้างซึ่งเป็นคนพิการ” ระหว่างบทนิยามคำว่า “
ลูกจ้าง” และ “ผู้ว่าจ้าง” ในมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541

“ลูกจ้างซึ่งเป็นคนพิการ” หมายความว่า “คนที่ถูกจำกัดความสามารถหรือเกิดข้อจำกัดใน
การปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือเข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคมได้อย่างบุคคลทั่วไป เนื่องจาก
มีความบกพร่องทางการมองเห็น การได้ยิน การเคลื่อนไหว การสื่อสาร จิตใจ อารมณ์ พฤติกรรม
สติปัญญาและการเรียนรู้ และมีความต้องการจำเป็นพิเศษด้านต่าง ๆ เพื่อให้สามารถดำเนินชีวิตและ
มีส่วนร่วมในสังคมได้อย่างบุคคลทั่วไป ไม่ว่าความพิการจะเกิดขึ้นก่อนเข้าทำงานหรือระหว่างการ
ทำงาน”

มาตรา 4 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น หมวด 4/1 การใช้แรงงานคนพิการ มาตรา 52/1 มาตรา
52/2 มาตรา 52/3 มาตรา 52/4 มาตรา 52/5 และมาตรา 52/6 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน
พ.ศ.2541

“หมวด 4/1

การใช้แรงงานคนพิการ

มาตรา 52/1 ในกรณีที่มีการจ้างคนพิการเป็นลูกจ้างให้นายจ้างปฏิบัติดังนี้

(1) แจ้งการจ้างลูกจ้างซึ่งเป็นคนพิการนั้นต่อพนักงานตรวจแรงงานภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ลูกจ้างที่เป็นคนพิการเข้าทำงาน

(2) จัดทำบันทึกสภาพการจ้างกรณีที่มีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมเก็บไว้ ณ สถานประกอบกิจการหรือสำนักงานของนายจ้าง พร้อมทั้งจะให้พนักงานตรวจแรงงานตรวจได้ในเวลาทำการ

(3) แจ้งการสิ้นสุดการจ้างลูกจ้างซึ่งเป็นคนพิการนั้นต่อพนักงานตรวจแรงงานภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ลูกจ้างที่เป็นคนพิการออกจากงาน

การแจ้งหรือการจัดทำบันทึกตามวรรคหนึ่งให้ขึ้นไปตามแบบที่อธิบดีกำหนด

มาตรา 52/2 ห้ามมิให้นายจ้างให้ลูกจ้างซึ่งเป็นคนพิการทำงานอย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้

(1) งานหลอม เป่า หล่อ หรือรีดโลหะ

(2) งานปั๊มโลหะ

(3) งานเกี่ยวกับความร้อน ความเย็น ความสั่นสะเทือน เสียง และแสงที่มีระดับแตกต่างจากปกติ อันอาจเป็นอันตรายตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

(4) งานเกี่ยวกับสารเคมีที่เป็นอันตรายตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

(5) งานเกี่ยวกับจุลชีวันเป็นพิษ ซึ่งอาจเป็นเชื้อไวรัส แบคทีเรีย รา หรือเชื้ออื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

(6) งานเกี่ยวกับวัตถุมีพิษ วัตถุระเบิด หรือวัตถุไวไฟ เว้นแต่งานในสถานบริการน้ำมันเชื้อเพลิงตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

(7) งานขับหรือบังคับรถยกหรือปั้นจั่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

(8) งานใช้เลื่อยเดินด้วยพลังไฟฟ้าหรือเครื่องยนต์

(9) งานที่ต้องทำได้ดิน ใต้น้ำ ในถ้ำ อุโมงค์ หรือปล่องในภูเขา

(10) งานเกี่ยวกับกัมมันตภาพรังสีตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

(11) งานทำความสะอาดเครื่องจักรหรือเครื่องยนต์ขณะที่เครื่องจักรหรือเครื่องยนต์กำลังทำงาน

(12) งานที่ต้องทำบนนั่งร้านที่สูงกว่าพื้นดินตั้งแต่สิบเมตรขึ้นไป

(13) งานอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา 52/3 ห้ามมิให้นายจ้างให้ลูกจ้างซึ่งเป็นคนพิการทำงานล่วงเวลา และทำงานในวันหยุด เว้นแต่การทำงานล่วงเวลา หรือการทำงานในวันหยุด ไม่มีผลกระทบต่อสุขภาพและความปลอดภัยของลูกจ้างซึ่งเป็นคนพิการ ทั้งนี้ต้องได้รับความยินยอมจากลูกจ้างซึ่งเป็นคนพิการก่อนเป็นคราวๆ ไป

มาตรา 52/4 ในกรณีที่ลูกจ้างซึ่งเป็นคนพิการมีใบรับรองของแพทย์แผนปัจจุบันชั้นหนึ่งมาแสดงว่าไม่อาจทำงานในหน้าที่เดิมต่อไปได้ ให้ลูกจ้างซึ่งเป็นคนพิการนั้นมีสิทธิขอให้นายจ้างเปลี่ยนงานในหน้าที่เดิมเป็นการชั่วคราวก่อนได้ และให้นายจ้างพิจารณาเปลี่ยนงานที่เหมาะสมให้แก่ลูกจ้างซึ่งเป็นคนพิการนั้น

มาตรา 52/5 ห้ามมิให้นายจ้างจ่ายค่าจ้างของลูกจ้างซึ่งเป็นคนพิการให้แก่บุคคลอื่น
ห้ามมิให้นายจ้างเรียกหรือรับเงินประกันเพื่อการใด ๆ จากฝ่ายลูกจ้างซึ่งเป็นคนพิการ

มาตรา 52/6 เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาและส่งเสริมคุณภาพชีวิตด้านการทำงานของลูกจ้างซึ่งเป็นคนพิการ ให้ลูกจ้างซึ่งเป็นคนพิการมีสิทธิลาเพื่อเข้าประชุม สัมมนา รับการอบรม รับการศึกษาเพื่อฟื้นฟูหรือพัฒนาสมรรถภาพวิชาชีพ หรือลาเพื่อการอื่นที่เกี่ยวกับการพัฒนาศักยภาพในการทำงาน ซึ่งจัดโดยสถานศึกษาหรือหน่วยงานของรัฐหรือเอกชนที่อธิบดีเห็นชอบ โดยให้ลูกจ้างซึ่งเป็นคนพิการ แจ้งให้นายจ้างทราบล่วงหน้าถึงเหตุที่ลาโดยชัดแจ้ง พร้อมทั้งแสดงหลักฐานที่เกี่ยวข้อง ถ้ามี และให้นายจ้างจ่ายค่าจ้างให้แก่ลูกจ้างซึ่งเป็นคนพิการเท่ากับค่าจ้างในวันทำงานตลอดระยะเวลาที่ลา แต่ปีหนึ่งต้องไม่เกินสามสิบวัน”

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

.....

นายกรัฐมนตรี